

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Tercer període

Sèrie P - Número 37
7 de novembre de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 20, segona i darrera reunió

SUMARI

Dossier

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la necessitat democràtica de convocar un referèndum d'autodeterminació (tram. 302-00084/10) p. 3

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la lluita contra la pobresa i l'afavoriment de la inclusió social (tram. 302-00085/10) p. 10

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la pobresa energètica (tram. 302-00086/10) p. 18

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'activitat de la Comissió Bilateral Generalitat-Estat (tram. 302-00087/10) p. 27

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el futur dels mitjans públics audiovisuals (tram. 302-00088/10) p. 34

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a fer front als impagaments que pateixen els centres concertats d'educació i de sanitat, els proveïdors i les entitats del tercer sector (tram. 302-00089/10) p. 42

Dictamen

de la Comissió d'Investigació sobre la Gestió en l'Àmbit Sanitari i les Relacions entre el Sector Públic Sanitari i les Empreses (tram. 261-00001/10) p. 49

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 20.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Esther Andreu i Fornós i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i de Benestar Social i Família.

La presidenta

Reprenem l'ordre del dia amb la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la necessitat democràtica de convocar un referèndum d'autodeterminació.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern
sobre la necessitat democràtica
de convocar un referèndum
d'autodeterminació (tram. 302-00084/10)

La presenta el Grup Mixt, i té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, bon dia a tots i a totes. Presentem aquesta moció, amb què portem a debat el referèndum sobre la independència, bàsicament amb dos punts centrals. Un és una reflexió, una reflexió i una proposta d'acord, que té a veure amb la naturalesa del referèndum i amb la situació que nosaltres pensem, com a grup parlamentari, com a força política, com a formació, que s'esdevindrà en els propers mesos.

Entenem que hi pugui haver discrepàncies. Ja vam explicar en tot cas quins eren els punts de vista que nosaltres pensem que hi pot haver sobre una mateixa veritat, o un mateix punt de partida, que entenem que comparteixen el conjunt de les forces polítiques, i és que no hi haurà sortida pactada amb l'Estat espanyol per celebrar un referèndum. No n'hi haurà. Hi haurà diferents voluntats de desviar el tema, d'aigualir-lo, de no celebrar una consulta sobre la independència de forma acordada.

I en aquest atzucac a què ens veurem abocats, a què de fet ja ho estàvem des de fa anys, que és a no veure reconeguts de forma democràtica els drets polítics dels catalans i les catalanes com un dret col·lectiu, com a poble..., doncs davant d'aquesta situació de bloqueig nosaltres volíem portar a debat i volíem argumentar el perquè proposem que si es dona un bloqueig de l'Estat espanyol, si es dona una negativa a poder ser consultats si els catalans i les catalanes volen la independència o no la volen, la Generalitat, el Govern de la Generalitat, obeeixi la voluntat majoritària, entenem

nosaltres, representada en aquesta cambra i la voluntat majoritària expressada a les últimes eleccions al Parlament, que ara gairebé fa un any que es van donar, i també la voluntat expressada, tot i que sigui menys mesurable quantitativament, a les mobilitzacions populars massives dels últims anys, i tiri endavant l'organització logística, l'organització formal, d'una consulta; que ho faci amb les eines que tingui a l'abast, convoqui tots els instruments necessaris per celebrar una consulta.

No serà una consulta d'acord amb l'Estat, no serà una consulta que podrà ser que sigui oficial, però en tot cas serà una consulta absolutament legítima, que comptarà amb el recolzament majoritari d'aquesta cambra, que comptarà amb el recolzament majoritari de la societat catalana, del Principat de Catalunya, i que serà en tot cas una demostració d'allò que nosaltres entenem que cal en el proper any que passi, que és que passem de la voluntat mostrada en repetides ocasions –expressada al carrer, expressada a les urnes, expressada per les formacions polítiques, expressada per experts, expressada per personalitats, expressada per no-personalitats, expressada per organitzacions socials i polítiques–, de la voluntat que entenem majoritària, a la determinació, a emprendre un camí, una determinació per dir a tothom, a l'Estat espanyol, a la nostra gent, a la comunitat internacional, que nosaltres estem determinats a poder fer efectiu el dret democràtic a ser consultats i que si l'Estat espanyol, que ha tingut temps per pensar-s'ho, que encara té temps per pensar-s'ho, per fer una oferta, per obrir vies, etcètera, no reacciona, nosaltres estem determinats a tirar-ho endavant, perquè és el nostre dret col·lectiu a ser consultats, el nostre dret col·lectiu a l'autodeterminació.

Hi ha una segona part de la moció que considerem igualment important, però que en tot cas entenem que la Comissió d'Estudi del Dret a Decidir té un mandat sobre la taula per acabar de resoldre-ho. Però a nosaltres ens sembla important, al mig del debat que es genera aquests dies a través dels mitjans, com acostuma a ser, que la pregunta quedi clar qui l'ha fixat ja. Nosaltres entenem que quan hi ha hagut una seqüència de mobilitzacions que reivindicaven un referèndum d'independència, que reivindicaven la independència, la pregunta, l'emplaçament públic, per tant la pregunta que articula el contingut del referèndum, l'ha marcat aquesta mobilització. Si hagués estat un altre tema, l'hauria marcat aquest altre tema. Si hi hagués hagut una mobilització sobre la prohibició de les centrals nuclears o de qualsevol..., ho dic perquè he vist l'adhesiu, hauria estat aquest el tema i no un altre. No hauria anat sobre un altre tema ni hauria pogut ser desviat. Per tant, considerem igualment important que la consulta parli, preguntí, sobre la independència, només sobre la independència, ofereixi la possibilitat de votar «sí» o «no». I a més una qüestió molt important, que és que en un referèndum s'ha de votar sobre una qüestió que depengui d'un mateix, i en les qüestions de sobirania nacional o t'hi quedés o te'n surts, però altres qüestions no depenen d'un mateix i per tant no són votables en referèndum i respectable la seva decisió.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Ja que la moció va d'autodeterminació, jo voldria començar recordant els treballadors i treballadores de Canal 9, que s'han autodeterminat, que han pres el control de Canal 9 en contra de la voluntat del Govern del PP de fer el seu tancament.

En tot cas, amb relació ja a la moció, dir que vam entendre més la interpellació que no pas la moció. No acabem d'entendre massa el sentit de la moció, perquè el Parlament ha definit el rumb a seguir en diverses resolucions; la darrera, la del 27 de setembre d'enguany, fa tan sols un mes i mig. Tenim dubtes de si contribueix a enfortir el procés o pot contribuir a donar una imatge de desunió. I en aquest sentit preferiríem, ens agradaria, que es retirés la votació. Però això, lògicament, correspon decidir-ho al grup proponent.

Nosaltres, malgrat tot, hem presentat una esmena de substitució del text en què plantejem dues coses: una, recordem i ratifiquem totes les resolucions que ha aprovat aquest Parlament amb relació al dret a decidir, i, segona, instem a la Comissió del Dret a Decidir a enviar al Ple aquest mes de novembre les vies legals que s'han de remetre al Congrés de Diputats, que és allò que hem parlat en el si de la Comissió del Dret a Decidir.

No s'ha acceptat l'esmena, i ho lamentem. En base al fet que no s'ha acceptat, nosaltres votarem abstenció en els punts primer i quart, perquè avancen conclusions sobre el contingut de la pregunta que precisament les hem de decidir entre tots i no a través de la moció d'un grup parlamentari, i votarem que sí als punts segon, quart i cinquè. I compartim el més significatiu: pel Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida la consulta s'ha de fer, ens hem d'omplir de legitimitat proposant totes les vies legals, que hi són, malgrat que es vulguin negar, però és evident que si l'Estat boicoteja i bloqueja tots els camins haurem de trobar altres sortides, i nosaltres preferim celebrar la consulta que anar a altres fórmules. En aquest sentit, la consulta, el resultat del referèndum, és el que ens avala, dins de Catalunya i fora de Catalunya, per expressar quina és la voluntat de la ciutadania.

I, ja que parlem d'aquest tema, jo voldria fer una reflexió final, que és que el meu grup està convençut que el poble de Catalunya trobarà els camins per tirar endavant. Confiam en la determinació expressada en moltes mobilitzacions, però també amb els vots del poble de Catalunya. I pensem que segurament el principal problema que tenim –i això no ho dic en absolut per la proposta que ha presentat la CUP, en absolut– podem ser nosaltres mateixos. Ho dic en el sentit que aquest procés és molt complicat, és complex, i s'ha de fer bé. I, per tant, per exemple, jo he de dir que avui lamentem que en alguns sectors es titlli gairebé de traïció la

proposta que ha fet la vicepresidenta que tècnicament el referèndum es pot fer a l'octubre, com si això ja fos una traïció al país, quan diu una cosa que té tot el sentit del món: que s'ha de preparar tècnicament bé i que si l'Estat no contribueix a preparar-ho això s'ha de fer bé. I a més a més es basa en un argument que nosaltres no compartim, que és la manca de confiança en el poble de Catalunya, perquè es parteix de la base que el referèndum s'ha de fer abans del referèndum d'Escòcia, perquè si a Escòcia surt que no potser llavors la gent vota que no. Ens sembla sincerament que per aquí no anem bé. Com tampoc anem bé quan es vol, d'alguna manera, criticar les persones o els sectors que proposen una pregunta que pugui tenir el suport del 75 o el 80 per cent de la gent, i no pas només del 51 per cent. Creiem que estem en un procés molt complicat, que ho hem de fer bé, i que de vegades els que ens posem pedres a les sabates som nosaltres mateixos.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret, en nom del Grup Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats i diputades, s'ha d'agrair a la Candidatura d'Unitat Popular la sinceritat i claredat amb què formula els seus plantejaments en aquesta moció, perquè això facilita, com és evident, identificar els punts d'acord i de desacord. Això ha estat relativament fàcil.

Nosaltres hem formulat una sèrie d'esmenes, que evidentment han estat no assumides o refusades per part de la Candidatura d'Unitat Popular. Perquè, més enllà de la coincidència, que crec que compartim, en el fet que els catalans i les catalanes han de poder pronunciar-se sobre el seu futur polític de manera directa, a partir d'aquí, a partir d'aquesta coincidència bàsica, per tant de la coincidència en el principi democràtic, diferim en el plantejament sobre com s'ha de fer possible això i diferim encara més en l'objectiu polític d'aquesta consulta. El de vostès és la independència, òbviament, i el nostre és la construcció d'un estat federal, plenament plurinacional, més democràtic i sobretot més social.

Per tant, entenguin que els motius que els han portat a vostès a refusar les nostres esmenes són exactament els mateixos motius, *sensu contrario*, que ens porten a nosaltres a no poder recolzar, i per tant a refusar, la seva moció. Entre altres coses, perquè no ens sembla desitjable en absolut que es produeixi una consulta sense un marc legal i un acord polític. Que aquest acord polític, a més, no és només amb el Govern espanyol, sinó que ha de ser també un acord polític principalment entre catalans, eh?, una circumstància que no es dona ara mateix en absolut pel que fa a fer una consulta sense acord i sense un marc legal. Per tant, com ja he exposat, doncs, no podrem recolzar la seva moció.

Ara, coincidim amb la diagnosi que es produeix una situació de bloqueig. I es produeix una situació de bloqueig, entre altres coses, perquè els màxims responsables polítics de produir un desbloqueig estan dominats per irredemptismes de diferents signe, i qualsevol possibilitat d'acord polític es deu trobar en alguna zona no necessàriament equidistant entre aquests irredemptismes: l'irredemptisme que, d'una banda, pugui representar en aquest cas la Candidatura d'Unitat Popular, i ho dic des del màxim respecte, és a dir, diguem-ne, la indiferència respecte al fet que s'hagi de produir un acord amb el Govern espanyol, i l'irredemptisme d'un altre tipus, certament, que representa Unión, Progreso y Democracia en el Congrés espanyol, eh? Tots dos, i jo crec que avui ho veurem en les votacions, tenen dominat el procés actual, i en certa forma contribueixen, evidentment des d'un grau de responsabilitat molt diferent que el senyor Rajoy i el senyor Mas, a la situació de bloqueig actual. I la situació s'ha de desbloquejar, s'ha de desbloquejar entenent que l'acord polític és absolutament imprescindible, és absolutament necessari i que a més és indefectible. Es produirà en algun moment, i no satisfarà tothom, evidentment, però es tracta que satisfaci la immensa majoria de la població.

En aquest sentit ens preocupa moltíssim l'actitud tant del senyor Rajoy com del senyor Artur Mas. El senyor Artur Mas, en els primers compassos d'aquesta legislatura, ens va dir que ens endinsàvem en terra incògnita. Jo no sé si el senyor Mas és o no aficionat a la cartografia antiga, però en les cartografies antigues la terra incògnita acostumava a estar retolada amb l'expressió llatina *hic sunt leones*, eh?, «aquí són els lleons». I, per tant, no és especialment recomanable aventurar-se en terra incògnita si no ho fa un individualment i a risc propi, sinó que ho fa fent-se acompanyar de tot un poble.

A nosaltres ens sembla, per tant, que és absolutament imprescindible que el full de ruta que tingui el Govern català passi per la negociació, per l'acord polític, i després per instrumentar aquest acord polític, que és que aquí hem posat el carro abans que els bous. Ens estem escarrassant a trobar les fórmules legals que facin possible la consulta, quan el que és principal, quan el que s'ha de fer primer és arribar a un acord polític i després instrumentar-lo legalment, i després, amb el resultat que s'esdevingui, negociar políticament. Això és el que tots els països democràtics, tots els antecedents que podem trobar de contextos com puguin ser el d'Espanya i Catalunya han fet: acord polític, negociació, i evidentment, al mig, l'expressió de la voluntat popular mitjançant la votació.

I, per tant, com els he dit, ens preocupa que això no sigui així, i instem, exigim al Govern espanyol, al senyor Rajoy, que surti del seu immobilisme, que tingui una mica de sentit d'estat i que faciliti un acord polític, una sortida política a la situació que viu Catalunya, que només –només– és possible si es deixa que els catalans i les catalanes es pronuncin sobre el seu futur polític.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor David Bonvehí.

David Bonvehí i Torras

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats, diputades, deixin-me començar la intervenció sumant-me a la petició del senyor Bosch de demanar al senyor Arrufat i al grup parlamentari de la CUP, doncs, que ens sembla que la millor opció davant d'aquesta moció seria la seva retirada en aquest moment.

Com es pot imaginar, a vostès, que són independentistes, i d'altres, doncs, que també defensem aquesta via com el millor resultat per al nostre país, aquesta moció no ens ajuda gens ni mica. En demanem, com els dic, la retirada. I ho demanem perquè ja els anuncio que aquest grup parlamentari votarem en contra de tots els punts. I votarem en contra de tots els punts perquè ens sembla que no toca, en aquest moment que estem del procés ens sembla que no toca, i per tant no entrarem ni a valorar els punts detallats de la moció, que en alguns d'ells hi podríem estar d'acord, ens hi sentiríem còmodes, tant la gent de Convergència com d'Unió, però ens sembla que aquesta moció avui no toca.

I més, a més de no tocar, ens sembla que fem un mal favor al procés polític que estem portant entre tots. Vostès saben, el president Mas i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que sempre han comptat amb vostès, o ens agradaria comptar amb vostès en aquest procés des de l'inici fins al final. I, per tant, aquesta moció posada avui aquí, al cap d'un mes i mig d'haver aprovat una proposta de resolució pactada per la immensa majoria de grups d'aquesta cambra, com dic, no toca, no hi veiem el sentit. I, per tant, la nostra opció serà votar en contra de tots els cinc punts de la moció.

I per què entenc que és un mal favor al procés polític que viu Catalunya? Doncs perquè, com els dic, a presentar una moció quan ja fa un mes i mig es va marcar per aquest Parlament un full de ruta clar, ens sembla que no hi veiem el sentit, no entenem el perquè, i, sent una mica malpensats, l'única explicació que li podríem donar és que sembla que vulguin avui deixar en evidència un grup parlamentari, que és Convergència i Unió, que, deixin-me dir-los-ho, és clau en aquest procés, és clau per aconseguir això que vostès volen. I, per tant, no hi veiem ni el sentit ni ho entenem.

Aquesta moció, com els dic, no porta enlloc, i aquest procés que estem vivint s'ha de fer de manera seriosa, no podem estar canviant el criteri a cada Ple, a cada Ple no podem estar aprovant una moció amb coses diferents, i la credibilitat del procés també ens la juguem amb les propostes de resolució i amb les mocions que aprovem en aquest Parlament.

Aquesta moció no sabem..., i no ens agradaria que fos així, sembla que vulgui trencar un consens, que hi és, un consens a què es va arribar, i, per tant, ja hi ha prou gent que ens vol desanimar, que ens vol fer entrar dubtes, que ens està fent la vida impossible en aquest procés, perquè entre nosaltres, els que hem d'estar més

junts que mai per portar a terme la consulta, doncs, ara ens dediquem a presentar mocions que, com dic, no entenem.

Nosaltres hem presentat l'esmena que hem presentat, és l'esmena que reproduceix exactament l'escrit, la proposta de resolució que es va aprovar en el debat de política general, i que allà ja es marcava el full de ruta que aquest Parlament, que ha de tenir un paper transcendental en tot aquest procés, doncs, va marcar.

I quin és aquest full de ruta que entre tots vam aprovar? Doncs, el Parlament va aprovar el suport al dret a decidir, aquest Parlament també ha aprovat diverses vegades el dret a l'autodeterminació del poble català; per portar-ho a terme entenem que s'ha de fer a través d'una consulta plenament democràtica; també es va dir que la constitució del Pacte nacional pel dret a decidir ens evidencia el suport de què gaudeix aquest propòsit per part de la ciutadania, és un bon exemple; el president de la Generalitat ja va formular per carta la petició al president del Govern espanyol de permetre celebrar una consulta en el termini més breu possible; també aquest Parlament ja va dir que aquesta resposta del Govern espanyol i del president Rajoy era insatisfactòria, ja que no es donava resposta al que se li havia plantejat; el Parlament ja va constatar la no-existència de cap norma que impedeixi celebrar aquesta consulta, estem davant d'una voluntat política i prou; es va aprovar el compromís de concretar les vies en què es pot fer aquesta consulta, que, com sabem, són diverses, i que abans de finalitzar aquest període de sessions, doncs, marcaríem la via legal per fer-ho, la data i la pregunta, i s'instava el president de la Generalitat a anunciar aquests extrems abans d'acabar aquest període de sessions.

Per tant, per tots aquests motius, entenem que el full de ruta està clar. Nosaltres no donarem suport a cap punt d'aquesta moció. I només els demano, si us plau, que entre tots siguem lleials, i ens sembla que junts podrem aconseguir-ho.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable vicepresidenta, diputats i diputades, Ciutadans votarà en contra d'aquesta moció perquè és mentida, bàsicament, perquè no existeix el dret d'autodeterminació d'un territori que forma part d'un país democràtic. Ho diu la Resolució 1541 de la ONU, de 1960. I, per tant, no es pot invocar un dret que no existeix; no existeix el dret d'autodeterminació per a països democràtics. No som una ètnia oprimida, Catalunya no és un territori que pateixi, ni els catalans, cap tipus de discriminació dintre d'un estat democràtic de la Unió Europea, i, per tant, com que estem en democràcia, no podem invocar el dret d'autodeterminació.

Per tant, primer punt, neguem la major: no podem considerar-nos una colònia, no podem considerar-nos un poble oprimat, perquè és mentida, bàsicament. Per tant, Catalunya té un parlament, Catalunya té autonomia, és una de les tres regions europees amb més autonomia dintre d'Europa; per tant, és absurd, és ridícul invocar un dret com aquest. Només cal llegir la resolució de la ONU, hi insisteixo, i els convido a fer-ho. Per tant, nosaltres no estem d'acord amb aquesta resolució.

Per altra banda, l'única via possible dintre d'un estat democràtic –dintre d'un estat democràtic– de poder fer consultes democràtiques és amb la llei a la mà, amb la Constitució, amb l'Estatut, i tenint majories. (*Veus de fons.*) I hi ha un problema: que els que volen separar Catalunya de la resta d'Espanya, doncs, no tenen majories en el poble espanyol i en els seus representants per poder fer-ho. Per tant..., i ja sé que no els interessa el que estic dient, però, en qualsevol cas, per tant, jo crec que l'important en aquest sentit és que defensem... Senyora presidenta, si podria demanar als senyors diputats que em deixin continuar, si no els importa? Gràcies. És que desconcentra una mica. (*Pausa.*)

Els deia que podem demanar canvis a la Constitució, podem demanar governs o presentar-se a les eleccions; el que no podem invocar és un dret que no existeix.

Nosaltres, per tant, els ho dic molt clarament, amb una posició nítida, sense complexos, sense problemes, no estem a favor de separar els catalans de la resta d'espanyols. I, per tant, aquells que són grups independentistes poden demanar legítimament la separació de Catalunya de la resta d'Espanya i de la Unió Europea, però ho han de fer on toca: a les Corts. I, per tant, portin vostès aquest debat a les Corts i intentin guanyar la votació. I, si no la guanyen, els passarà igual que quan nosaltres no les guanyem aquí, que és que és la democràcia, que no hi han majories. Per tant, vostès no tenen majories per trencar la convivència dintre d'Espanya, no les tenen.

Dit això, aquí també es fa referència a saltar-se les lleis, implícitament. Quan un diu que es farà sí o sí, com deia el senyor Junqueras, o la mateixa proposta de les CUP, en definitiva està dient que ens saltarem les regles del joc, les normes; en definitiva que això serà la selva, perquè una vegada que et saltes les regles del joc tothom se les pot saltar. I jo crec que no ens podem saltar les regles de joc de la democràcia, que és la Constitució, que són les lleis, i que també és l'Estatut de Catalunya, d'autonomia de Catalunya, per cert.

El principal, ara mateix el principal enemic de l'Estatut de Catalunya i de l'autonomia catalana són les posicions separatistes com aquestes, perquè es volen carregar l'autonomia catalana, estan provocant, en definitiva, una pèrdua de credibilitat de la nostra autonomia. Vostès no volen autonomia, vostès volen separació. Nosaltres volem autonomia dintre d'Espanya i dintre de la Unió Europea, que, per cert, és el que diu la Constitució i l'Estatut.

I nosaltres no volem separar la gent; no ens creiem millors que ningú. Vostès potser es creuen superiors a

la resta d'Espanya, potser pensen que el problema és viure i conviure amb els conciutadans de Teruel, amb els conciutadans d'Alacant, amb els conciutadans de Madrid. Nosaltres noensem que la solució a la crisi econòmica i política de Catalunya sigui canviar el passaport, la identitat a ningú o separar-nos dels nostres compatriotes. Aquest no és el problema. El problema és que hi han 55.000 milions de deute a Catalunya; el problema és la corrupció, igual que a la resta d'Espanya; el problema és l'atur, que és una xacra a Catalunya com a la resta d'Espanya; el problema és el model educatiu que no funciona ni aquí ni a la resta d'Espanya.

Per tant, davant de problemes comuns, solucions comunes. I el projecte comú espanyol, que estem d'acord que s'ha de refer, que estem d'acord que s'ha de reformar, que estem d'acord que no funciona, tampoc funciona a Catalunya, perquè Catalunya forma part d'Espanya. Per tant, aquí també fa aigües Espanya, per Catalunya, perquè aquí tampoc funciona. I la prova és que estem rescatats pel Fons de liquiditat autonòmic: 20.000 milions de deute ens han hagut de prestar per aquest fons de liquiditat perquè la Catalunya que vostès volen separar de la resta d'Espanya no té un duro, bàsicament, no té un cèntim. Aquesta és la realitat. Vostès poden dir el que vulguin, però han d'anar a picar a la porta del ministre a demanar un rescat. Aquesta és la realitat de la gestió de Catalunya. Podem seguir portant mocions com aquesta, però la realitat, la crua realitat, és que Catalunya està esfondrada econòmicament, financerament parlant, i, per tant, tot això són, en definitiva, focs d'artificis i mentides per confondre la ciutadania.

Per tant, hi votarem en contra. No existeix el dret d'autodeterminació per a pobles que formen part, en definitiva, com el poble espanyol, d'un estat democràtic dintre de la Unió Europea. Invocar aquest dret dintre de la Unió Europea seria tan fàcil com dir que a la Unió Europea hi han països que no respecten els drets fonamentals i els drets humans. Vostès estan dient que a la Unió Europea..., es pensen que la Unió Europea admetria un estat que no respecta la Carta de drets fonamentals? No, és evident que no, perquè per formar part de la Unió Europea s'ha de subscriure, en definitiva, també la carta de l'ONU.

Per tant, nosaltres volem fer pedagogia aquí també i explicar la veritat i no la mentida que vostès van fent créixer. Jo crec que aquest Parlament hauria d'abandonar la ciència-ficció i Matrix per tornar a parlar de la realitat algun dia. Poden seguir portant mocions amb coses que no són certes... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps. *(Veus de fons.)* Ja ha acabat. No, no, no. *(Pausa.)*

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, votaremos en contra de una moción radical, ilegal, extremista y rupturista. Fíjense qué calificativos. Espero que les preocupe. Coloquialmente, lo que se nos propone es tirar por la calle de en medio, y cuidado con incendiar la calle, porque las consecuencias serán lamentables.

Ustedes, nacionalistas, han construido su reclamación independentista sobre la burda mentira, sobre el falso agravio, sobre el victimismo rampante y la creciente confrontación. Preocúpense.

Ustedes, nacionalistas, han resucitado la peor faceta del político Maquiavelo, al recurrir a la archiconocida máximo de que el fin justifica los medios, olvidando que solo si los medios son legítimos los fines también lo serán. La importancia de los medios en los procesos es fundamental, señor Milà.

Ustedes, nacionalistas, han sembrado el germen de la discordia en lugar de la semilla de la concordia. Preocúpense —preocúpense.

Su discurso es tóxico, está contraindicado para la salud social de Cataluña. Les recordaré una norma de obligado cumplimiento para salvar la convivencia: la Constitución, la cual, les recuerdo, se fundamenta en la indisoluble unidad de la nación española. Elemental, ¿no? ¿No les parece elemental? La soberanía reside en el todo y no en una parte. Podrán invocar la necesidad de voluntad política, podrán repetir hasta la saciedad el mantra del «volem votar», pero yo les reclamo compromiso con la paz social. Miren, no hace falta para este debate que pongamos todo perdido de principios; les pido que cumplan uno, uno solo: el de lealtad.

Ustedes, señores independentistas, algunos de nuevo cuño, otros recién llegados, llevan más de treinta años quebrando el principio de lealtad; han arrumbado la certidumbre de que las reglas de juego necesitan ser modificadas con un amplio consenso, y este incumbe y afecta al todo y no a la parte.

Por eso rechazo el calificativo de «inmovilista», señor Pedret, porque ustedes tampoco pueden promover que se decida por su cuenta sin el resto. Haga el favor, consulte a sus mayores en el PSOE, consúltelos, que seguro que le dan alguna que otra lección, de democracia fundamentalmente.

Yo no quiero para mi país el ejemplo del Quebec, sino que me miro en el espejo de los Estados Unidos, cuando leo su Constitución que dice: «We the people of the United States.» Y les recuerdo que cualquier pulsión secesionista ha sido rechazada de plano por la Casa Blanca, calificando la unión de sus estados nada menos que como unión perpetua. Estados Unidos, el paradigma de la democracia.

Miren, yo incluso deseo ir más allá de la Constitución. Ni siquiera una generación de españoles como la nuestra puede poner en peligro la continuidad histórica de quinientos años como nación, con Cataluña formando

parte de España. Es un patrimonio común irrenunciable que ni una norma fundamental puede transgredir.

Ustedes, nacionalistas, están creando un formidable cisma político, familiar y social de impredecibles consecuencias. Ya han escuchado, entre otros, al presidente de Freixenet, que ha tenido la gallardía de decir en voz alta lo que muchos dicen en privado, que Cataluña es parte esencial de España, exponiéndose incluso a que los propios catalanes independentistas boicoteen su cava. Hay muchas familias –hay muchas familias– que ya han cruzado el Rubicón de los desencuentros, convirtiendo la política en tema tabú en reuniones familiares. Preocúpense.

Un consejo, señores soberanistas, si me lo permiten: no alimenten una declaración unilateral de independencia; sería eso, unilateral, y, por ende, solo reconocida por ustedes, generando inestabilidad política, económica y social.

Respeten las reglas de la mayoría en la sede de la soberanía nacional, el Congreso de los Diputados. Y, digo más, señor Mas, si me escucha, si me está escuchando, le pido que no mienta: no hay marcos legales que amparen su ambición, no existe norma que habilite la consulta, la consulta no se puede hacer. Relean el artículo 2 de la Constitución española y el artículo 1 del Estatuto de autonomía de Cataluña. La unidad de España no es negociable. Diálogo sí, imposición no. Las constituciones no nacieron para que la tentación de los totalitarismos pudiera, como digo, disfrazados de voluntad popular, quebrantarlas.

Les digo una cosa: Europa nos dará la espalda, no aceptará el mal ejemplo que ustedes pretenden dar invocando democracia desnuda de respeto a las reglas de juego, porque su ansiado paraíso nacerá tocado de muerte, viciado por su falta de legitimidad.

Quiero concluir diciendo que nosotros ensalzamos el valor de la unidad, y, créanme, es muy bueno para la salud social de Cataluña y para la salud de España.

Nada más. Muchísimas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Marta Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, Esquerra Republicana no pot fer altre plantejament que votar íntegrament que sí a aquesta moció i, evidentment, sense fer-hi cap tipus d'esmena. I intentaré argumentar-ho.

Primer de tot, fer una prèvia i dir que no passa res que avui votem aquesta resolució o aquesta moció i que tots els partits que anem avançant en aquest camí, que primer de tot diu això, diu «volem votar», i, evidentment, diu «volem votar independència sí o no», les dues opcions, el sí i el no, doncs, tots els partits que anem construint aquest camí avui, votem coses diferents, no passa absolutament res. Per què? Perquè d'aquí a unes

hores continuarem treballant perquè aquest camí sigui possible, perquè demà continuarem treballant per tenir la consulta tan aviat com sigui possible i perquè el nostre futur com a país passi per mans dels ciutadans. Per tant, no passa absolutament res, no trenquem cap consens, demà continuarem treballant. Tampoc no es tracta de veure qui és més o menys independentista, perquè això s'ha acabat; estem fent la independència, per tant, no ens fem la competència, el que fem és sumar junts perquè això sigui un èxit i que sigui un èxit tan aviat com sigui possible aquest 2014. Això vagi per endavant.

Per tant, entraré en l'anàlisi de la moció. Respecte al primer punt, que diu «mandat democràtic», és evident, tenim un mandat democràtic del passat 25 de novembre que el podríem resumir en una frase: «El poble de Catalunya ja ha decidit», perquè les decisions es prenen a les urnes i el passat 25 de novembre un 74 per cent dels ciutadans van decidir que volien tornar a votar per decidir definitivament en quin futur país viurien. Per tant, estem totalment d'acord amb el primer punt. I, de fet, aquest mandat de les urnes ens obliga a tots els que estem aquí, en aquest Parlament, a treballar a diari perquè això sigui possible, perquè existeix una gran majoria popular expressada democràticament.

El punt número 2, que parla de la data i diu «al llarg d'aquest 2014». I no entrarem a fer cap tipus de polèmica sobre la data, perquè hi haurà un acord polític, perquè estem a punt de tenir aquest acord polític. I les qüestions logístiques no ens faran complicar l'acord polític, n'estic absolutament convençuda. I totes aquestes declaracions que, d'ahir i d'avui, s'han distorsionat –i sabem que s'han distorsionat perquè l'acord pràcticament hi és–, o que s'han amplificat, doncs, no fan perillar que hi hagi aquest acord sobre la data. Votarem el 2014 i farem que això sigui possible, perquè res, ni tan sols les tècniques i logístiques, ens ho impediran. Fa trenta anys que votem i que exercim la democràcia; fer un procés electoral una altra vegada no costarà gaire.

Per tant, la maduresa política rau en això, senyors d'Iniciativa per Catalunya, que fa trenta anys que votem. I, per tant, de motius logístics que ajornin la data ens sembla que no n'hi hauran. I confiem plenament en la vicepresidenta del Govern, sabem que s'estan fent molts esforços per estudiar de quina millor manera pot votar el poble de Catalunya, sense innovar gaire, perquè fa trenta anys que votem. I això passarà ben aviat.

El tercer punt... Perdoneu, en el segon punt ens havíem plantejat fer una esmena que no farem. No sé si la comissió d'estudi ha d'arribar a acords; en tot cas, la comissió d'estudi el que ha de fer és fomentar aquests acords, que és el que està fent. Hem decidit no presentar cap tipus d'esmena, ens entendrem, hi haurà acord on sigui, a la comissió d'estudi i al Parlament, sobre la data.

Respecte al tercer punt, que crec que és l'important de la moció: referèndum sí o sí, consulta sí o sí. És que només faltaria. Nosaltres promovem el pacte i el diàleg i la negociació, però quan des de l'altra banda nin-

gú està disposat al pacte, el diàleg o la negociació i et neguen allò que és tan essencial en un estat de dret i democràtic que és votar –volem votar–, doncs, és evident que, tenint el mandat democràtic del passat 25 de novembre, que puja cada vegada més en les enquestes –un 80 per cent dels ciutadans de Catalunya volen votar i ho han decidit–, ho implementarem, tenim l'obligació d'implementar-ho sí o sí des de totes les institucions públiques del nostre país.

Si no és pel pacte, si el pacte se'ns nega, si el diàleg se'ns nega, si no hi ha voluntat política perquè els ciutadans de Catalunya exerceixin la democràcia, doncs, evidentment, ho farem per la legitimitat democràtica que haurem guanyat.

No hi pot haver cap llei, senyor Rivera, cap llei, que prohibeixi la democràcia; si no, guanyarem legitimitat democràtica i anirem fins al final per exercir aquesta democràcia. Si Maquiavel ens sentís, republicà, a les venes, que deia que les lleis estan fetes per estar al servei del poble, no al revés, per constrènyer el poble... Si no és per llei, si no és per pacte, si no és per diàleg, si no és per negociació, serà per legitimitat democràtica, perquè ja tenim un mandat de les urnes del passat 25 de novembre: un 80 per cent dels ciutadans de Catalunya han demanat, han decidit votar per decidir a quin futur país volen viure, després d'estar constatant l'Estat en plena deslleialtat permanentment des de fa més de trenta anys, des d'aquest pacte constitucional que alguns al·leguen permanentment.

I no entraré sobre la pregunta; és evident que totes les enquestes que fan els mitjans de comunicació demanen «independència sí, independència no», pregunta clara, resposta explícita, sobre l'única... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a la diputada i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Per respondre breument i sense més..., sobre algunes de les afirmacions que s'han fet. El senyor Ferran Pedret m'ha servit, diguéssim, en safata la rèplica... (*Pausa.*) No el veia. (*Pausa.*) La rèplica. «Hic sunt leones» es deia al final dels mapes, a l'edat mitjana, quan hi havia una església jeràrquica que, a través de la Inquisició, governava amb mà de ferro i amb repressió; un dogma, que deia: «La Terra és plana i allà hi ha els lleons, no hi aneu, perquè la Terra és plana i ho dic jo encara que no n'hi hagi cap evidència.» I, efectivament, la història ha canviat i la Terra, efectivament, no és plana.

Del Partit Popular, bé, nosaltres només esperem que el «preocupense, preocupense, cuidado» no sigui una amenaça, no sigui una amenaça de repressió ni una amenaça militar. És l'únic que esperem. Que no ens ho creurem, perquè la història és la que és, perquè el present és el que és, perquè la Constitució espanyola és la que és i dóna els instruments que dóna. Però el «cuidado, cui-

dado, preocupense» a nosaltres ens fa, òbviament, tremolar, perquè tenim memòria i memòria llarga.

També li volem dir al portaveu del PP, a quin país viu vostè? I de quin túnel del temps ha sortit, amb aquest discurs i amb aquest...? D'on ha aparegut, aquí, per parlar d'aquesta forma?

I recordar-li que «we the people» és com comença la declaració d'independència dels Estats Units, eh?; vull dir és..., «we the people» és l'afirmació que som un poble i com a tal... (*Veus de fons.*) No, no és com comença la declaració d'independència, és com comença la Constitució provocada per la declaració d'independència dels Estats Units. (*Remor de veus.*)

Respecte a la intervenció de Ciutadans, absolutament previsible: «No», «no», «no», «no», «no», «és mentida», «no són subjectes», «no són nació», «no tenen drets col·lectius», «no existeixen», «menteixen», «el dret d'autodeterminació...»... (*Veus de fons.*) Sí, sí; és «no», «no», «no», és negar; «no són», «vostès no són», «vostès no són». És el que ens..., és la lectura del que han dit: «Ja està, callin» –vull dir–; «poden votar, es poden distreure, poden sortir al parc a jugar, però no són, no són, no són persones adultes, no poden decidir, no tenen drets, no tenen dignitat, no són poble, no tenen història, no tenen res; són part d'una altra cosa que no els deixa decidir, que no els deixa ser, etcètera, i ja està, i callin, callin i callin.» Aquest és el resultat de la seva anàlisi.

El dret d'autodeterminació, efectivament, neix en l'època colonial en poblacions que no tenien drets polítics i democràtics, i s'entén, hi ha corrents que entenen que en estats democràtics i de dret ja no es pot dir el mateix dret d'autodeterminació, malgrat que se l'anomeni també «dret d'autodeterminació», perquè, tenint drets democràtics, és obvi que, si una cambra majoritàriament vol votar serà concedida la votació, perquè hi ha democràcia, i que, si majoritàriament vol ser independent, serà concedida la independència, perquè hi ha democràcia. I per això s'entén, hi ha corrents que entenen que no és aplicable en societats democràtiques. No és el cas; en qüestions de sobirania dels pobles l'Estat espanyol es comporta com si continués sent la metròpoli i nosaltres, els Països Catalans, continuéssim sent la colònia.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.*) Senyor Bosch...

Jaume Bosch i Mestres

Presidenta, per una al·lusió directa de la senyora Rovira...

(*Pausa.*)

La presidenta

Perdó. Té trenta segons.

Jaume Bosch i Mestres

Sí. Ha fet la senyora Rovira una curiosa apel·lació a Iniciativa amb relació a la maduresa. Jo li vull dir que, en la maduresa, en el rigor, en el diàleg i en la recerca de majories àmplies, podem coincidir; en pressos partidistes, serà més difícil que coincidim.

Però, en tot cas, el que ha passat avui, ara, en aquest debat, demostra on estan els autèntics adversaris de la democràcia; són Ciutadans i el PP, no pas nosaltres, senyora Rovira.

(Sergio Santamaría Santigosa demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Santamaría...

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Por alusiones directas del señor Arrufat.

La presidenta

Trenta segons.

Sergio Santamaría Santigosa

Sí. Señor Arrufat, usted no puede ser tan pretencioso; no puede venir aquí a darnos lecciones de Constitución cuando lamentablemente y de forma flagrante se equivoca. Le aconsejo rigor. Y si yo digo «preocúpense, cuidado», lo digo por prudencia, por responsabilidad. Si usted quiere ver amenazas, es su problema.

Pero le digo una cosa, yo no soy ningún extraterrestre, yo formo parte de la sociedad civil y soy cívico y soy una persona urbanizada; algunos, como su partido, tienen actitudes antisistema, repásenlo, mírenlo, porque eso es lo que realmente desestabiliza la paz social. Téngalo en cuenta, señor Arrufat.

(Remor de veus i aplaudiments. Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Albert Rivera Díaz

Senyor Bosch, els únics enemics de la democràcia, senyor Bosch, són aquells que no respecten les lleis democràtiques. I li dic una cosa que li vaig dir una dia aquí: «Franco ha muerto.» Ho dic perquè vostè també sembla que hagi sortit del túnel del temps.

I, per altra banda, a la senyora Rovira: senyora Rovira, no hi ha una contraposició entre lleis i democràcia en democràcia; l'única regla de joc en democràcia –i vostè ho hauria de saber– són les lleis democràtiques. I vostè pot canviar-les; igual que va dir el senyor Obama als separatistes del sud, vostè pot canviar la Constitució, pot canviar les lleis, pot canviar el Govern, però no existeix el dret a separar-nos.

Gràcies.

(Ferran Pedret i Santos demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Pedret. *(Ferran Pedret i Santos intervé sense fer ús del micròfon.)* Trenta segons.

Ferran Pedret i Santos

Disculpin..., per al·lusions, deia. Escolti, senyor Santamaría, d'entrada vostè s'ha dedicat a repetir: «Ustedes, los nacionalistas...» Jo li recomano que la propera vegada parli de «nosotros, los nacionalistas», eh?, perquè vostè és un bon exemple d'allò que passa sovint, que és que els nacionalismes d'estat no es reconeixen mai a si mateixos com a nacionalismes, i ho són –i ho són, també. A part, la seva al·lusió a «sus mayores», deixant de banda la condescendència, deixa molt clar quin creuen que és el paper del Partit Popular a Catalunya, eh? El nostre no és aquest paper, en absolut.

I, senyor Quim Arrufat...

La presidenta

Senyor Pedret, ja se li han acabat els trenta segons.

Passem a la votació de la moció, i tinc petició de votació separada del punt 1 i del punt 4. Poden votar-se conjuntament? *(Pausa.)* Hi ha alguna altra petició? *(Pausa.)*

Doncs, votarem, en primer lloc, l'1 i el 4.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 24 vots a favor, 95 en contra i 13 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 95 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la lluita contra la pobresa i l'afavoriment de la inclusió social (tram. 302-00085/10)

Passem a la moció següent, al punt dotzè, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la lluita contra la pobresa i l'afavoriment de la inclusió social. Presentada pel Grup del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

(Pausa. Remor de veus.)

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora...

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, si us plau... Un moment, senyor López. *(Pausa.)* Ja pot començar.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Benvinguda, senyora consellera; gràcies, senyors diputats; gràcies, senyores diputades. Ja dèiem l'altre dia, a la interpellació que li vam fer a la consellera, que ens preocupaven molt les dades de pobresa que hi havia a Catalunya. I parlàvem de quatre informes, bàsicament. La sindicatura de greuges ens parlava de 285.000 catalans, nens –nens– que estaven en situació de pobresa; això volia dir que hi havien 50.000 catalans que tenien greus mancances, severes, en l'àmbit alimentari. Això és un tema molt preocupant, i és un tema no només preocupant, sinó, a més, urgent. Quan miràvem, per exemple, l'informe de l'Insocat, ens deia que Catalunya estava vuit punts per sobre de la mitjana europea en qüestió de pobresa. Quan miràvem l'informe d'UNICEF, ens deia que havia crescut la pobresa cinc punts, i que la pobresa severa a Catalunya havia crescut encara més, deu punts. I això és un tema que ens preocupava. Jo sentia l'altre dia la consellera Rigau, que ens deia que, escolti, entre les taxes de pobresa del tripartit i les taxes de pobresa de Convergència i Unió no hi havia tanta diferència. La gran diferència *(veus de fons)*... –sí, ens ho comentava l'altre dia, senyora Rigau–, la gran diferència és que la pobresa severa s'ha accentuat i que una gran part de la classe mitjana ha entrat en l'àmbit de la pobresa. I quan llegíem, per exemple, l'informe de Fedaia, ens comentava que el 25 per cent –el 25 per cent– dels nens catalans es trobaven en risc d'estar en pobresa.

Quan estem en aquesta situació, què ha de fer el Govern? Ha d'agafar les regnes, ha de fer mesures. Fins ara, què hem tingut? El Govern de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana..., que vostès no han fet re, ja li ho deia l'altre dia. En un any no han estat capaços, de les deu propostes que ens van enviar, que ens van dir en el pacte que van fer Convergència i Unió i Esquerra Republicana, deu propostes en l'àmbit social, només n'han complert una. La diferència, sap quina és? Que de les cinc propostes d'aquesta transició nacional, independència, com en vulguin dir, n'han complert les cinc. Aquesta és la urgència.

I jo escoltava el senyor Amorós ahir, que tenia una interpellació, i ens deia: «Nosaltres reconeixem que hi ha gent que obre la nevera i no hi troba re.» Sap què pensava, jo? Jo pensava una cosa: pensava que una gran part d'aquesta cambra, quan obre la nevera no té problemes per trobar-hi aliments. Perquè, quan la urgència d'aquesta cambra és una declaració d'independència i la urgència no és un pacte contra la pobresa, vol dir que les prioritats d'aquest Govern estan absolutament equivocades.

Per tant, el que volem fer amb aquesta moció, què és? Simplement, dir: escolteu, què diu el síndic de greuges?, què diu el tercer sector?, què diuen les entitats socials –Fedaia–?, què diu UNICEF?, què diuen les entitats que es dediquen a l'àmbit de la pobresa infantil?, podem fer un pacte en l'àmbit parlamentari sobre aquest tema? Fixi's: una moció absolutament aideològica, perquè per a la pobresa jo crec que ens podem posar d'acord. I, per tant, el que li portem és això: en comptes de les retallades que hem patit de la senyora Rigau en l'àmbit de les beques menjador, el que diem és: assegurar els àpats als nostres nens i les nostres nenes. En comptes de la retallada que hem vist en la renda mínima d'inscripció, el que hem dit és: fem el canvi, però fem-lo, però fem-lo ja, perquè és un tema d'urgència al nostre país. En comptes del que hem vist, la paràlisi del Departament de Benestar i Família, el que diem és: liderin les polítiques socials dintre el Govern; i això vol dir també lideratge en l'àmbit econòmic.

Per tant, el que volem fer amb aquesta moció, simplement, és posar negre sobre blanc i fer tot allò que la societat civil ens demana que fem. I, per tant, deixin altres temes, deixin altres temes que per vostès són prioritaris i que per la societat catalana no són prioritaris, perquè no ens podem permetre el luxe d'una societat que té els nivells de pobresa vuit punts per sobre de la mitjana europea.

I, per tant, és una moció que jo crec que, dintre d'aquest punt..., el que comentava, una moció absolutament aideològica, en què podem trobar punts d'acord, i podem dir a la societat catalana que aquest Parlament és suficientment madur no per allò que vostès parlen de dividir la societat catalana, sinó per temes..., per enfortir-nos com a societat, que és allò de la lluita contra la pobresa, sobretot d'una classe mitjana que s'ha vist, els últims anys, empobrida.

Per tant, aquesta és la nostra proposta; una proposta que jo crec que és absolutament assumible per part de tothom. Ja li ho vam dir: liderin les polítiques. El debat a Catalunya hauria de ser, primer, reactivació econòmica; segon, les polítiques socials per a aquelles persones que es queden endarrere en l'àmbit de la crisi.

Per tant, el que fem és una crida a tots els grups parlamentaris perquè se sumin a una moció que nosaltres pensem que és una moció absolutament responsable, és una moció que fins i tot fa, en alguns punts, autocrítica, i no ens n'estem, de fer-la. I, per tant, el que fem és posar a disposició de tots els diputats i diputades de la cambra una moció que nosaltres creiem que és un pacte. I serà un missatge, un missatge per a la societat: que ens podem posar d'acord en allò que és fonamental, que la pobresa és urgent, que l'urgent no és ni la DUI ni l'urgent el Consell per a la Transició Nacional, l'urgent és que 250.000 nens a casa nostra estan a la pobresa, que un 25 per cent de nens a casa nostra estan sota el llindar de la pobresa.

Per tant, els convido a tots, diputats i diputades, a votar aquesta moció, per una opció de responsabilitat.

Gràcies, senyora presidenta, senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Socialista, la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, el Grup Popular ens presenta una moció molt llarga, molt àmplia, amb molts temes –tenim temes de pobresa, de rendes mínimes, de menjadors escolars, de garantia alimentària, de distribució solidària d'aliments, de malnutrició infantil–, que des del meu grup parlamentari, doncs, en termes generals hem de dir que estem d'acord amb les propostes que fa el Partit Popular. El que passa és que hem de dir que, bé, són propostes d'altres entitats o altres institucions que el Partit Popular fa seves, en aquest cas –el senyor López ho ha dit– del Síndic de Greuges, de la Taula del Tercer Sector, d'ECAS, d'altres entitats i de Fedaia.

En general, els ho dic, nosaltres hi estem d'acord. El que passa és que hem presentat diverses esmenes, perquè, quan es fa un *suma y sigue* de les propostes de diferents entitats i diferents institucions, al final la coherència de tot plegat, doncs, queda una mica «en entredit». Per això, i atès que hi ha hagut problemes en la negociació, perquè, tot i les esmenes que hem presentat, no només el meu grup, també Convergència i Unió i Esquerra Republicana, no hi ha hagut temps material, el diputat que presenta la moció no acceptarà cap de les esmenes –això ens ha dit– que li hem presentat, nosaltres sí que anunciarem algunes votacions separades, perquè hem de garantir la coherència del conjunt del text.

Per comentar alguns dels continguts que considerem essencials, pel que fa als plans de pobresa, i concretament el pacte contra la pobresa anunciat per la conselleria i que hem demanat tots, nosaltres el que volem subratllar és que una moció més... –esperem que s'aprovi–, parli de calendari i parli d'accions concretes. No volem un altre pacte, una altra foto que el que faci, doncs, sigui un brindis al sol.

Pel que fa a la renda mínima, lamento profundament que el senyor López no hagi tingut temps d'acceptar esmenes, perquè una de les que ha proposat el meu grup constata una cosa que el conseller Puig ahir va dir per aquest mateix micròfon: que hi ha gairebé quatre mil persones que tenen aprovada la prestació de la renda mínima d'inserció i que no l'estan cobrant. I hi ha un punt de les meves esmenes, de les esmenes del Grup Socialista, que justament deia això. I reprovàvem el fet que no s'estigui cobrant una cosa que en teoria està aprovada i a la qual tens dret, i que el Consell de Garanties Estatutàries ha dit per activa i per passiva que aquells que tenen dret han de cobrar.

També estem..., en el paquet de beques menjador, també hi havíem fet esmenes. Nosaltres entenem que no cal prioritzar, hi ha d'haver una partida oberta. Hi ha mocions en aquest Parlament que s'han votat –per exemple, la 35 nostra– que així ho deien. I, per tant, entenc que amb la moció del senyor López el Partit

Popular es queda coix en aquest terme, en els termes dels menjadors escolars.

I també fèiem una esmena traslladant el que considerem que ha de ser una taula de diàleg, consellera Rigau, pel que fa a la reforma de les beques menjador. Entenem que ha de ser amb els consells comarcals. El meu grup parlamentari ho ha presentat en alguna moció; els grups de Convergència i Esquerra no hi han donat suport. Creiem que hi ha d'haver una taula amb els consells comarcals, amb les entitats, amb la comunitat educativa, de manera que definim aquests criteris.

Hi ha alguns dels punts, també, que vostè, senyor López, trasllada a la moció, en el cas de menjadors escolars, que tampoc podrem votar favorablement.

Pel que fa a la garantia alimentària, i concretament a la malnutrició infantil, lamentem que aquest Parlament no hagi pogut tenir un debat en aquest hemicicle sobre aquest tema. Va ser en diputació permanent, i ara, els grups d'Esquerra i Convergència no han permès que la consellera... A mi m'agradaria, consellera Munté, que vingués vostè a parlar de malnutrició infantil, i vostè, consellera Rigau, també. Nosaltres n'hem demanat la compareixença; Convergència i Unió i Esquerra ho han vetat. Estaria bé que vinguessin a parlar d'això, perquè ens interessa a tots, perquè ho diuen les entitats, i sembla que per vostès no és un tema prioritari i no volen venir. Aquí nosaltres hem fet una proposta concreta, que semblava que el senyor López havia acceptat, però ara diu que no, sobre un pla de detecció precoç de malnutrició infantil.

Nosaltres votarem favorablement la major part de la moció, perquè, com ha dit el senyor López, és un *suma y sigue* de propostes de diferents entitats, que hem d'estar d'acord amb algunes d'elles, però hi ha alguns punts, com he dit –el 2.b, el 3.d–, que, per part del Grup Parlamentari Socialista, doncs, no votarem favorablement.

També dir algunes absències que ha fet el senyor López al fer el «seleccionar, copiar, pegar» en les seves mocions d'alguns informes, i tenen a veure amb l'educació infantil. Quan vostè diu que s'han de mantenir els menjadors oberts dels instituts de secundària, també podria agafar tot el que diu el síndic, que també diu que pel que fa a les escoles infantils també hauríem de garantir els aliments per als nens de zero a tres anys.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula a continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibáñez

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, com darrerament ens té acostumats el PP en política social, doncs, estem davant d'una moció..., en podríem dir una moció bis, una moció còpia, una moció de repetició. Vostès, a banda de bastir les seves interpel·

lacions a cop de titular de diari o més aviat d'interpretació, diguem-ne, lliure i personal d'aquests titulars, basteixen les seves mocions en matèria de política social a cop de repescar mocions aprovades, no? Dels set punts que proposa la seva moció sis estan pràcticament íntegrament recollits en mocions anteriors sobre pobresa i sobre pobresa infantil, com són la 10/X, la 34/X, la 35/X, i d'altres mesures que proposa, doncs, s'estan implementant, ja, per part de Govern, des de fa temps.

Ara ens trobem que, en unes quantes mocions sobre pobresa substanciades, debatudes i aprovades, el PP es desperta en matèria, diguem-ne, doncs, de pobresa, i insta el Govern a portar a terme mesures que ja s'estan portant, no?, sobre la lluita contra la pobresa, s'estan portant a terme des de fa temps. Però és que, a més a més, proposen mesures on intervé la societat civil, mercantil, administracions i altres actors que foren proposades i que existeixen des de la legislatura passada. Per exemple, la Taula de Distribució Solidària que proposen impulsar i que, a més a més, emfatitzen que ha de tenir funcions de coordinació. Escoltin, la taula funciona des de fa mesos, i, precisament, amb una tasca de coordinació notable imprescindible. I més que mirar-se, doncs, els titulars dels diaris, el que haurien, segurament, és anar a veure el sector perquè els expliqui el que no funciona, però, sobretot, per conèixer el que fa el sector amb excel·lència.

Però, a banda de proposar mesures que el Govern ja fa, com és elaborar un mapa de prestacions i serveis, com és concloure o cloure el pacte de lluita contra la pobresa, que el podran presentar, signar-lo depèn també de vostès, i, per tant, doncs, ja veurem si el signen o no, però és voluntat del Govern, evidentment, doncs, en poc temps presentar-lo al Parlament; adequar les partides pressupostàries per beques menjador per garantir l'alimentació a infants amb privacions alimentàries severes. Escolti'm..., el pressupost d'aquest Govern, el pressupost que s'ha presentat així ho demostra: 8 milions més. Sap què passa a Galícia, per cert, governada pels seus amics? Vuit mil nens *sense beca*, han deixat. Aquí hi ha la diferència dels uns i dels altres, per exemple. O garantir serveis de menjador a alumnes d'ESO. Però, escolti, si això ja passa. No cal que li parli de la Taula de Distribució, n'hi he parlat abans. Possibilitar el lleure infantil en períodes de vacances a infants en situació de vulnerabilitat. Enguany el Govern ha posat a disposició places de colònies, ha posat a disposició pràcticament mil places del programa «L'estiu és teu» per a infants i adolescents de famílies en situació de risc social, assegurant també la cobertura, doncs, de les necessitats alimentàries en èpoques, diguem-ne, de vacances.

I a banda, doncs, del que els deia, de posar o de proposar el que ja s'està fent vostès..., o proposar el que aquest Parlament ja ha aprovat, vostè va interpel·lar la consellera, i deixi'm dir-li-ho, doncs, allò, amb un to provocador i certament sorneguer, però obviant, això sí, qualsevol responsabilitat del Govern de l'Estat, exigint al Govern de la Generalitat la multiplicació dels recursos que l'Estat nega a Catalunya en matèria d'atenció a les persones, com si la situació econòmica

i financera a què l'Estat sotmet el Govern de la Generalitat, doncs, permetés la multiplicació, diguem-ne, gairebé dels pans i els peixos, que..., escolti'm, tal com estem sabem que no existeix.

Vostè, sense cap recança i, deixi'm que li ho digui, sense cap vergonya, sense cap pudor i sense modèstia, va arribar aquí al faristol a retreure al Govern tot allò que el Govern no feia. I vostès, senyors del PP, s'han preguntat què fan vostès per la lluita contra la pobresa? Doncs, miri, no fan res, almenys aquí a Catalunya.

Sap què fa el Govern de Madrid? Per exemple: retallar el 92 per cent dels fons estatals per atenció a les persones. O, a Catalunya: deixar els fons estatals a zero per acollida per immigrants, deixar aquí a Catalunya a zero els fons estatals per programes de lluita contra la violència de gènere, a Catalunya abandonar els centres especials de treball a la seva sort... Escolti'm, vulneració de la Llei de la dependència aquí a Catalunya, sobretot, pel que fa a la responsabilitats de finançament de les prestacions i serveis que es requereix. Per tant, li'n diria molts altres, però se m'acaba el temps, d'exemples, tots aquests, de l'actuació del Govern, diguem-ne, de l'Estat que, lluny de lluitar contra la pobresa, escolti'm, pràcticament la fomenta. Vaja, que els senyors del PP allà on realment podrien incidir per la lluita contra la pobresa, doncs, lluny de resoldre el problema, l'agreugen. I vostès, d'això, en són responsables, i tant que en són responsables!

Vostès, amb una mà, aquí, voten a favor de les propostions de llei de la reforma de la renda mínima i amb l'altra mà, allà, obvien trobar solucions en matèries de polítiques passives que és on tenen realment competències i on podrien ser útils per incidir en millorar les condicions de vida de les persones més vulnerables.

Els hem presentat esmenes que sabem..., bé, encara no sabem si ens les acceptaran o no; de veritat que li ho demanem, hem fet un esforç tots plegats, un treball, no sabem si la manca de temps ens permetrà arribar a una entesa.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustríssim senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, voldria fer un discurs eminentment conciliador i constructiu, perquè em sembla que probablement estem davant d'un dels temes més sensibles i, si m'ho permeten, més importants, un dels reptes més importants que té el nostre país.

És evident que tots plegats podríem fer comparatives amb altres països, comparatives amb altres zones de l'Estat espanyol, comparatives fins i tot amb el passat, i probablement tots arribaríem a la conclusió que no hem estat, tots plegats –i quan dic tots plegats vull dir tots els grups parlamentaris pràcticament d'aquest

hemicicle, en la part que li correspon a alguns grups parlamentaris d'impuls del Govern i en d'altres responsabilitats de Govern o suport a diferents governs—, no hem estat, segurament, en allò que calia per tal de situar les polítiques de lluita contra la pobresa en l'eix central de les polítiques públiques. Per tant, vagi fet aquest reconeixement perquè ens sembla que és bo de fer-lo des de la modèstia que ens ha de caracteritzar si volem afrontar un problema com aquest.

Dit això, és evident que els últims mesos o els últims anys hi han hagut diferents propostes al damunt de la taula al voltant d'aquesta qüestió. El nostre grup parlamentari n'han fet algunes. En el seu moment vàrem situar una moció en la qual plantejàvem fer un pacte nacional, impulsar un pacte nacional per a l'eradicació de la pobresa; un pacte nacional que en aquests moments es troba en la seva fase final, precisament un dels punts fa referència a aquest aspecte, i que el que volia és un aspecte molt senzill, que és situar les polítiques de lluita contra la pobresa en l'eix central de l'acció de govern i situar-los, a més a més, més enllà dels períodes electorals com un eix que abastés tot l'arc parlamentari.

Una de les esmenes que el nostre grup parlamentari va plantejar també en el debat de política general i també en aquest document, el que plantejem és la necessitat que aquest pacte estigui calendaritzat i tingui accions concretes també pressupostades. Què hem fet també? Doncs vàrem situar a través d'alguna altra moció la pobresa alimentària, les dificultats que tenen molts ciutadans i ciutadanes, estem parlant ja de dos anys enrere, fins i tot de molt abans que hi hagués l'informe del síndic al damunt de la taula, les privacions alimentàries com un dels eixos centrals també de la lluita contra la pobresa. I vàrem proposar un instrument que està en funcionament, que és la taula d'excedents alimentaris, taula de distribució alimentària.

Què preteníem? Doncs, definir una estratègia nacional de país en la qual hi fossin presents agents socials, hi fossin presents bancs d'aliments, Creu Roja, aquelles entitats que estan treballant en aquesta matèria, ens locals, empreses distribuïdores, cooperatives agràries i els diferents departaments del Govern per també definir actuacions en aquest sentit i concretar —i això va venir en una altra moció— un mapa de desplegament a nivell de territori. I també vàrem fer fa alguns mesos una moció, concretament el mes d'abril, per intentar situar en l'eix central de les polítiques públiques la lluita contra la pobresa energètica; lluita contra la pobresa que es concretarà, a través d'algunes esmenes, en la Llei del Codi de consum, com ahir anunciava el mateix conseller, que el que intentaran és blindar un sector de la població per tal que no es vegi privat del subministrament de llum i aigua en el seu domicili i per fer que els serveis socials vagin destinats a tres aspectes que nosaltres considerem fonamentals. D'una

Hi han hagut altres mesures, volia referir-me, també, en el debat que tindrem de pressupostos, i l'obsessió del nostre grup parlamentari de situar la pobresa dintre de les prioritats. I com es situa? Doncs fent que els increments pressupostaris vagin destinats a tres aspectes que nosaltres considerem fonamentals. D'una

banda, la renda mínima. Ens trobarem en aquests pressupostos amb la partida més important que hi haurà hagut mai destinada a la renda mínima. I, per tant, és una forma també de visualitzar les prioritats. Ens trobarem també amb un increment substancial d'allò que és la partida destinada a beques menjador. I ens trobarem també amb un increment en allò que fa referència als plans específics de lluita contra la pobresa. Per tant, ha estat una obsessió.

Avui hauria estat desitjable..., nosaltres hi perseverarem fins al darrer instant, i, en tot cas, no sé si hi ha algun mecanisme —això ens ho hauria de dir la mateixa presidenta— per intentar forçar i posposar la votació per tal que puguem arribar a un acord; nosaltres havíem plantejar un text transaccional que estàvem disposats a assumir, que té tres pàgines, perquè entenem que en un tema tan estratègic com aquest hauria estat bo que tots plegats haguéssim fet un esforç per intentar arribar a un acord. Nosaltres l'hem fet; l'hem fet fins a l'últim segon, el diputat proposant n'és testimoni, i jo crec que el que seria desitjable, ho repeteixo, no sé si hi ha algun mecanisme per fer-ho possible, és que avui en poguéssim sortir, més enllà del no, més enllà de l'abstenció, amb una imatge d'unitat de tots els grups parlamentaris.

Ho vam comentar al principi i ho tornem a reiterar: el nostre grup, allò que fa referència a aspectes estratègics de la convivència, tema d'immigració i tema de pobresa, no ho utilitzarem com a debat polític i intentarem arribar fins al darrer instant, fins al darrer alè a un acord.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, per fixar la seva posició, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Hi votarem en contra —i, molt breument, perquè ja vam exposar quina és la posició política de la CUP respecte a les lluites efectives per eradicar la pobresa a casa nostra—, no tant pel contingut —que tots els grups d'aquesta cambra o la majoria dels grups d'aquesta cambra i, sobretot, la societat civil d'aquest país té prou clar que la pobresa és el principal problema d'aquest país, la violència estructural del sistema, per nosaltres—, sinó també, i sobretot, per qui la firma, no?

No sabem si fer cas de la moció o de la frase d'ahir d'una diputada del PP que va dir que: «Estem farts que la gent rebi subvencions.» On està, la veritat? On està, la boleta? Vostès..., subvencions a la duquessa de Alba, subvencions per salvar bancs, subvencions per recol·locar tots els seus amics a les empreses privatitzades; vostès, que van atiar la bombolla financera, el tsunami immobiliari i la febre de l'or; vostès, que han permès quatre-centes mil execucions hipotecàries arreu de l'Estat; vostès, que són els màxims responsables de l'escanyament de les classes populars, de les mil reformes que han flexibilitzat i empobrit la nos-

tra majoria social i les classes populars de la resta de pobles de l'Estat, que tenen tota la nostra estima, suport i solidaritat; vostès, que han permès l'acumulació per desposseïció, que hi hagi 12 milions de pobres a l'Estat, que el nombre de milionaris hagi crescut un 13 per cent; vostès, que van reformar la irreformable Constitució per ficar-nos en el pagament d'un deute il·legítim també per salvar bancs; vostès, que les seves diputades al Congrés diuen «que se jodan los paradós», eh? –l'Andrea Fabra, que és la filla d'un diputat del PP a qui la setmana passada la fiscalia demanava tretze anys de presó.

Es podrien dir moltíssimes coses, vostès, la *beautiful people*, vostès, que tenen una mirada atàvica, classista, sobre una pobresa que creix i que s'expandeix i una mirada culpabilitzadora i criminalitzadora contra les persones pobres; vostès, que confonen la lluita contra la pobresa amb la lluita contra els pobres; vostès, que porten avui una proposta cínica, demagoga i fallaç, i, vostès –i amb això acabaré perquè ja vam exposar la nostra postura–, que han tingut la barra, vostès i els seus, de dir que el desallotjament del bloc de Salt és una qüestió d'interès nacional.

Per dir-ho clar i català, els dedico un text de Chesterton, catòlic i conservador, quan parlava dels suburbis de la pobresa i deia: «Que, per mitjà d'institucions eternes com el pèl d'una noia pobra es poden sotmetre a prova institucions passatgeres com els imperis.» Chesterton sostenia en el seu llibre *Allò que no funciona bé* i buscava un punt de partida per a construir tot un ordre social, un mínim més enllà del qual no té cap sentit defensar res. I així arrenca el darrer paràgraf d'un dels textos més punyents i insondables de la literatura universal. Chesterton: «Cal començar per algun lloc i jo començo pels cabells d'una nena. Qualsevol cosa és dolenta, però l'orgull que sent una mare per sa filla és bo. És una d'aquelles tendreses inexorables que són la pedra de toc, el moll de l'os, de tota època i nació. Si hi ha coses en contra seu, cal posar-hi fi. Si els terratinents, les lleis i les ciències hi van en contra, cal posar fi als terratinents, les lleis i les ciències, cal acabar amb els terratinents, les lleis i les ciències. Amb els cabells pèl-rojos d'una nena entremaliada del rierol del suburbi calaré foc a tota la civilització moderna.» Chesterton: «Com que una nena ha de tenir els cabells llargs, ha de tenir els cabells nets. Com que cal que tingui els cabells nets, no pot tenir una llar bruta. Com que no ha de tenir una llar bruta, cal que tingui una mare lliure. Perquè tingui una mare lliure, no pot haver-hi un terratinent usurer. Com que no ha d'haver-hi un terratinent usurer, cal que hi hagi una redistribució de la riquesa. Com que cal una redistribució de la riquesa, cal una revolució. La petita entremaliada pèl-roja que acabo de veure passant davant de casa meua no ha de ser afaitada ni lesionada ni alterada. Els seus cabells no han de ser tallats com els d'un convicte. Tots els regnes de la terra han de ser mutilats i han de caure per servir-la a ella. Ella és la imatge humana. Al seu voltant la trama social ha de trontollar, trencar-se i caure. Els pilars de la societat vacillaran i els sostres més antics s'ensorraran, però no caldrà tocar ni un sol cabell del seu cap.» Fi de la cita.

Podríem dir moltes més coses, podríem parlar de sobres, podríem parlar de privatitzacions, de retallades que han aplicat contra tots els pobles de l'Estat espanyol. Per llogar-hi cadires, diríem a casa nostra; a fer la mà, que dirien al País Valencià, o, en perfecte castellà, *consejos vendo y para mí no tengo, en casa del herrero cuchara de palo, a otra cosa, mariposa* i, si no fos per plorar, *qué risa, María Luisa*.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, honorable *consellera*, miren, se hace difícil afrontar una moción como esta centrándose solo en el texto de la misma, porque si lo hiciéramos así seguramente no tendríamos más que decir que apoyábamos la moción y con poco más podríamos finalizar el discurso, porque la mayoría de las propuestas que nos ha presentado hoy el señor López sobre el papel son tan genéricas y bien intencionadas que, tratándose de un tema como este, la lucha contra la pobreza, podrían aceptarlas posiblemente la mayoría de los grupos parlamentarios.

Pero no podemos olvidar que muchas veces también importa no solo la letra de la propuesta, sino el autor de la propuesta, para ver si detrás de la misma hay un mínimo de credibilidad. En este Parlamento, cuando el Partido Popular presenta propuestas que inciden en el ámbito social o en el del bienestar, nos encontramos a menudo, como en esta ocasión, con las propuestas tipo bombero pirómano: «Prendo fuego y lo vengo a apagar» o, lo que es peor: «Prendo fuego, digo que lo han prendido otros y lo vengo a apagar», que, básicamente, es lo mismo que hace el Govern de la Generalitat, con la diferencia de que este último en muchas ocasiones prefiere dejar arder el fuego sin hacer propuestas, prefiere practicar la política de la tierra quemada.

En el caso del PP el problema es que hace propuestas que, evidentemente, ustedes no se las creen –ustedes no se las creen. ¿Cómo quieren que creamos que les importa la renta mínima de inserción cuando el Gobierno central ha reducido hasta el máximo y ha dificultado el acceso a los subsidios de desempleo a quienes tienen más necesidad de recibirlos, que son los mayores de cincuenta y cinco años? ¿Cómo quieren que nos lo creamos si se abstuvieron en la votación, apoyando a Convergència cuando eran amigos, cuando eliminó la universalidad de esta prestación? Como digo, el bombero pirómano: los que más subieron el IRPF a las rentas medias y bajas, las más afectadas por la pobreza; los que subieron el IVA, que afecta al consumo de los pobres; los que recortaron y recortan las pensiones, de las que vive mucha gente en situación de pobreza; los que rebajaron ayudas a la dependencia, y los que hicieron todo eso, además, incumpliendo su programa electoral y sus promesas, ahora

se presentan como adalides de la lucha contra la pobreza y el favorecimiento de la inclusión social.

Bien, vamos a leer las medidas y votemos sobre ellas, pero permítanme que dude, que dude mucho de que ustedes se las crean, a la vista de lo que han hecho hasta ahora. Como digo, la mayoría de las medidas que proponen son bastante genéricas y algunas de ellas evidencian lo que les decía. Por ejemplo, pedir que se eviten los retrasos en la concesión de diversas ayudas destinadas a combatir las situaciones de pobreza infantil, priorizar la concesión de becas comedor a los alumnos que sufren o pueden sufrir malnutrición infantil, agilizar la revisión de los expedientes de renta mínima pendientes de resolver. Pues, evidentemente, a esto no se puede votar de forma negativa. Pero, claro, todo ello, a nuestro juicio, evidencia que se trata de una moción de relleno, un corta-pegas de propuestas a las que, por su obviedad, no se puede votar más que afirmativamente y que, además, no son originales suyas; las toma prestadas de organizaciones que llevan mucho tiempo diciendo esto.

En todo caso, sí que se plantean algunos temas que, individualmente considerados, sí tienen importancia: el Pacto contra la pobreza, que también esperamos que se firme antes de final de año, según dice el propio Govern; la reforma de la renta mínima de inserción, de la que hablamos ayer mismo y cuyo retroceso, como decía, se produjo gracias a su colaboración con CiU en este aspecto; las becas comedor y los programas de alimentación infantil. Y algunas de esas medidas que se proponen, aun obvias y evidentes y comprometidas por el Govern, no se han, siquiera, puesto en práctica, por lo que votaremos a favor.

Al fin y al cabo, nosotros contemplamos este debate desde una óptica de prioridades del Govern, y es evidente que a este Govern le interesa muchísimo más la independencia, la consulta, la autodeterminación, la soberanía, las plebiscitarias, las fronteras, la separación y la división que la pobreza que están sufriendo millones de catalanes. Y hasta que no se modifiquen estas prioridades, Ciudadanos estará ahí recordándoselo.

Gracias, presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Honorable consellera, diputades i diputats, efectivament, d'alguna manera ja s'ha dit: el grup de la cambra que potser –també de la mà de l'altra dreta, que és Convergència i Unió– ha fet més acció directa, més treball combatiu perquè la pobresa s'installi a les nostres vides és el Partit Popular, a nivell estatal i a les comunitats on governa. Vostè parla de la pobresa severa que s'ha instal·lat. Efectivament, perquè s'han encarregat vostès de retallar tot allò que podia fer que les persones no caiguessin en pobresa severa. A qui se li ha dit i se li ha recriminat, i

jo crec que amb criteri: reformes laborals que fan perdre drets als treballadors i salaris, condicions paupèrimes. Vostès van ser el braç executor de la reforma de la renda mínima de l'agost del 2011, com els vam recordar ahir i els ho recordo avui, que és el principal pal de paller, no?, senyor López. Vostès s'han encarregat durant tot aquest temps de fer polítiques contra tot allò que respirés a igualtat, a equitat, i –se'ls ha dit i jo ho comparteixo– el classisme i l'elitisme de tot allò que els encomana. Però tot això és part d'un full de ruta es diu «austeritat» i «austericidi salvatge».

Miri, vostè ha parlat –i això es plasma en la moció– del que diu Fedaia, del que diuen les entitats catalanes d'acció social, que són grans informes i molt vàlids, però que parlen de les conseqüències del que està passant. Però vostè no porta ni els informes ni els estudis econòmics. Un informe que també és social, el d'Intermón Oxfam, que es diu «La trampa de l'austeritat», que és el que ens diu que, de seguir aquestes polítiques a les quals vostè mai fa esment ni mai vol retirar, sinó que continuen impulsant i creient que són les que ens han de treure d'aquest forat..., les que diuen que, si seguim aquest camí de retallades, aquest camí d'austericidi, aquest camí de desequilibri, al cap i a la fi, en una balança on en el nostre Estat creixen un 13 per cent més les persones riques i cada vegada cauen més en la pobresa, si seguim així, a Catalunya la pobresa serà d'un 35 per cent. Aquest és el problema i aquest és... Quan vostès vulguin, realment, parlar de pobresa i de precarietat i de malnutrició, facin autorevisió, facin autocrítica –facin aquesta autocrítica.

Dit això, òbviament, la moció té punts positius. Són coses que han estat treballades pels diferents grups i que també han vingut aquí o són coses que diuen les entitats, i jo això no li criticaré; si ho diuen les entitats és perquè elles també treballen en aquest sector. Per tant, és important portar-les i parlar-ne, però no des d'aquesta, diguem-ne, hipocresia, no?, de amb una mà fer veure que ens preocupa i amb l'altra mà ser el braç executor, com ho és el seu partit.

Nosaltres votarem que sí al primer punt, que fa referència al Pacte contra la pobresa, perquè aquí hi estem tots compromesos i perquè té l'afegit que aquí sí que es demana pressupost, cosa que ens fa dubtar que el Govern i el grup que li dona suport ens portaran un pacte probablement sense pressupost, com ens tenen acostumats. Si no és així me n'alegraré moltíssim i ens tindran també a disposició.

Votarem que sí en el segon punt, en el qual parla de la renda mínima d'inserció. Ens abstindrem en tots els punts menys en l'e i en l'f, que votarem a favor. Ens abstenim seguint una mica, doncs, diríem, el que hem dit que cal avançar més enllà de la renda mínima i cal anar cap a la renda garantida. Tot i així, hi han punts interessants, com és el punt..., que jo espero que el Govern el voti, que és el punt e, que és que s'agilitzi la revisió d'allò que s'ha de pagar; això seria molt important, com deia el senyor Bosch, que ens posem d'acord. Posem-nos d'acord a pagar a qui li devem. I en el punt f, que seria molt important que el Govern, la diputada que li dona suport ens digués si pensarà votar també a favor del punt f, on diu que no s'apliqui

allò que van votar, de fet, també amb el Partit Popular, que al cap de cinc anys de rebre la renda mínima, estiguessis en quina situació estiguessis, això, se't retiraria la renda mínima. Voldríem que això s'aclarís.

Ens abstindrem també en el punt 3, en el punt d, perquè creiem que havíem avançat en demanar una partida oberta per a les beques menjador i no caldrien més condicionants. I votarem en la resta a favor.

Del punt 4, que també el votarem, permeti'm dir-li que la hipocresia ja ratlla..., quan es parla d'escoles bressol, vostès, que aquí a Barcelona han anat de la mà de Convergència i Unió per fer uns pressupostos elitistes, que han combatut sistemàticament les escoles bressol i els serveis educatius, com també en altres llocs.

En definitiva, a la resta de punts també hi votarem a favor perquè entenem això, que vostès han recollit..., que no han treballat, sinó que han recollit la feina d'entitats; són temes que al nostre territori i en el nostre espai de l'accés social i del benestar social tractem i que està bé que els puguem votar, i que, en definitiva, ara vostès ja no són govern. Volem saber els grups que donen suport al Govern si realment es creuen el que diuen les entitats que necessita la societat i ho voten a favor.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, senyors diputats, senyores diputades, per posicionar-me sobre les esmenes, els direm que hem intentat arribar a acords, i abans el senyor Bosch ho comentava i també la senyora Figueras. Hem intentat arribar a acords, però, pel volum d'esmenes i pel volum de la moció i perquè allò que havíem proposat –posposar aquesta moció i fins i tot posposar la votació– no ha sortit, el que haurem de fer és no acceptar-les per poder fer una votació ordenada entre tots els portaveus. Aquesta és..., i em sap greu i jo me n'alegro, també, per una altra banda, perquè hi hauran punts que sortiran, hi hauran punts que sortiran perquè són punts importants.

Jo, per fer algun esment a alguna cosa que s'ha comentat, jo lamento molt l'actuació de Ciutadans –ho lamento molt–, perquè vostès fan el que fa Esquerra Republicana: «Tota la culpa és de Madrid.» No, senyor Espejo, el que ens ha dit és: «Tota la culpa és de Madrid.» Això és el que..., escolti, és una fórmula, és molt fàcil venir aquí i dir: «Tota la culpa és de Madrid, tota la culpa...» Això és el que diu Esquerra Republicana. Jo sé que la seva no-estratègia és: «Tots contra el PP», ja ho hem viscut. I algun militant seu li ho pot explicar perquè ho ha viscut en pròpia carn. És a dir, vostè ha fet aquesta mateixa estratègia.

Jo celebri que després faci una votació positiva, perquè el que hem fet aquí, en aquesta moció, el que hem portat en aquesta moció..., i algú em diu: «Es un co-

pia-pega.» Ah, però és que el Síndic de Greuges no és una autoritat? I fins i tot ens deien, fixi-s'hi: «Algunes coses s'han votat.» Però sap quin és el problema, senyora Figueras? Que no s'han complert. És que el problema d'aquest Parlament és que vota molt però el Govern compleix poc. I aquest és el problema. I per això les hem de presentar novament, perquè vostè sap que hi ha un termini de compliment i vostès no les han complert.

Miri, en poso uns exemples molt clars. Quan vostès em parlaven... Miri, el mateix dia que fèiem la interpellació a la senyora consellera..., i de fet, vostès m'acusaven d'anar a cops de titular. Bé, escolti'm, suposo que tothom està equivocat, la premsa està equivocada, l'oposició està equivocada, la societat civil, amb la qual presentem les nostres propostes, també està equivocada. Vostès són els únics que estan encertats, CiU i Esquerra Republicana. El mateix dia ens parlaven que 1.500 nens s'havien quedat sense beca menjador; una delícia. Vostè és diputada d'aquí. El Baix Llobregat sap què és? Està aquí al costat. Mil cinc-cents. El mateix dia que ens anunciaven la renda mínima d'inserció, ens parlava el conseller que deixaria sense renda mínima d'inserció aquells que portessin cinc anys. Per cert, el que nosaltres vam pactar és cinc anys amb informe social, i el que vostès volen fer, que és el que avui introduïm en una de les propostes, és que hi hagi informe social.

I vostè ens parlava de les colònies. Sap que la Fundació Catalana de l'Esplai, o la Pere Tarrés, va haver de fer beques privades perquè el Govern no tenia colònies? És a dir, una cosa és el que vostè ens diu aquí i una altra cosa és la realitat. I com que el que necessitem és que el Govern compleixi, i com que el que necessitem és que el Govern interlocuti amb les entitats socials, nosaltres presentem aquestes propostes avui i esperem que tinguin un recolzament unànim.

Gràcies, senyora consellera, senyora presidenta, senyores diputades i senyors diputats.

(José María Espejo-Saavedra Conesa demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Espejo-Saavedra?

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí, por alusiones, presidenta.

La presidenta

Té trenta segons.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí, gracias. Mire, señor López, la culpa no es de Madrid, yo no he dicho eso. Los territorios no tienen –ya sabe que lo decimos nosotros–, no tienen derechos ni tienen culpas; los tienen, en todo caso, las personas, y en este caso, en el aumento de la pobreza, lo tienen las personas que han tomado esas decisiones de recortes

de derechos sociales, que son personas que están en la dirección de su partido, el Partido Popular.

Muchas gracias.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, demanaríem votació separada del punt 1.b –1.b, només.

La presidenta

Tinc peticions de votació separada per part d'Iniciativa - Esquerra Unida i de Convergència i Unió. Algun altre grup demana...? *(Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.)* Senyor Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Sí, gràcies, presidenta. Nosaltres voldríem demanar votació separada del punt 2.b –de «Barcelona»– i 3.d –de «Dinamarca».

La presidenta

Iniciarem les votacions, i votarem en primer lloc el punt 1.b –1.b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor i 3 abstencions.

Votem ara la resta del punt 1, la resta... *(Veus de fons.)* Com? *(Pausa.)* Tres en contra. No va? *(Veus de fons.)* Un moment –un moment.

La resta del punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor i 72 en contra.

Votem ara el punt 2.b.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 29 vots a favor, 72 en contra i 32 abstencions.

Votem ara el punt 2.e.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 72 en contra.

Votem ara el punt 2.f.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor i 72 en contra.

Votem la resta del punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 48 vots a favor, 72 en contra i 13 abstencions.

Votem ara el punt 3.d.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 21 vots a favor, 72 en contra i 33 abstencions.

Votem la resta del punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 72 en contra.

Votem ara els punts 4, 5, 6 i 7, conjuntament –4, 5, 6 i 7.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 61 vots a favor, 72 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la pobresa energètica (tram. 302-00086/10)

I passem ja al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la pobresa energètica. Té la paraula, per exposar-la, l'il·lustre senyor Joan Herrera, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

(Pausa. Remor de veus.)

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. En primer lloc, dir que el motiu d'aquesta interpellació no era un altre que portar un debat que no és que estigui al carrer, és que està a les llars, i a les llars que pateixen i pateixen de valent. L'objectiu de la moció era aconseguir, a més, mandats, mandats clars entorn dels elements urgents: les beques menjador i allò a què es va comprometre el Parlament, partides obertes per a beques menjador, perquè tot infant que en tingui necessitat hi pugui accedir, que ho tornem a ratificar, a veure si aquest cop el Govern ho incorpora.

Plantejàvem en la moció, i plantegem en la moció, també, que el que féssim és fer nostre allò que hi ha de novetat, i de novetat hi ha una doctrina, una resolució –no una sentència– del Tribunal Superior Europeu dels Drets Humans, a partir del desnonament de l'edifici de Salt, en la qual es plantejava: «No es pot desnonar, no es pot llançar de casa seva, no es pot deixar sense habitatge aquelles famílies vulnerables que no tinguin una altra alternativa.» I això és el que hem traslladat en la moció. Hi ha esmenes diferents de diferents grups, i nosaltres el que volem no és endreçar els desnonaments, si m'ho permeten, sinó informar tots els tribunals d'aquesta doctrina per aconseguir que els tribunals el que facin és, en l'aplicació d'aquesta doctrina, evitar desnonaments de famílies que no tenen cap altra alternativa.

I, per últim, en el que entràvem era en la política, en la proposta en matèria de pobresa energètica. Entenent que des del Govern hi ha instrument, sabem que es poden fer coses assumint que l'Estatut ens ho permet, i que, a més, en matèria de consum, hi ha molt camí

per recórrer. Aquest és el sentit de la proposta de la moció, una moció en què no només instem el Govern de l'Estat, com s'ha fet en altres ocasions; una moció en què no només diem al Govern: «Impulsin mesures.» Ho vam fer un 25 d'abril passat, amb una moció d'Esquerra en què es plantejava al Govern que impulsés mesures, però aquestes mesures, després d'aquella moció del 25 d'abril, encara no s'han materialitzat.

I és aquí on el que hem plantejat són propostes molt concretes, propostes que crec que algunes d'elles veuran la llum: la creació d'una taula sobre pobresa energètica, l'elaboració d'un pla de xoc contra la pobresa energètica i, sobretot, promoure aquelles modificacions legals que facin que, d'una vegada per totes, quan les empreses subministradores van a tallar el subministrament, i ho van a fer, a més, a famílies en especial situació de vulnerabilitat, el que hi hagi és un silenci administratiu negatiu perquè aquestes empreses no ho puguin fer; dit d'una altra manera, que, sense l'autorització de l'Administració, a aquest tall no s'hi pugui procedir.

Podríem haver optat per la «moratòria hivern» –saben vostès que a França, a Holanda, que al Regne Unit és l'estratègia que adopten–, però entenem que aquest país, que la nostra legislació, que aquest Govern i que aquest Parlament el que han de fer és adoptar la mesura conforme a la qual aquelles empreses que tallen subministraments a famílies en especial situació de vulnerabilitat..., el que no es pugui és procedir al tall.

Hem plantejat en el punt número 5, també, promoure les modificacions legals i reglamentàries oportunes en l'àmbit de la llei municipal per garantir coses molt bàsiques: que es garanteixi el subministrament d'aigua en fonts públiques. Això no és afectar l'autonomia local, això és que aquest Parlament faci allò que està en el sentit comú, i ho dic perquè, en aquest país, hi ha ajuntaments –diguem-ho clar: Salt– que tallen el subministrament a les fonts públiques perquè hi van els pobres que els han tallat el subministrament d'aigua a casa seva. No és acceptable, no és tolerable, no podem mirar cap a una altra banda i hem plantejat, també, les modificacions legals perquè es garanteixi el subministrament d'un mínim vital d'aigua potable, de sanejament i d'energia als domicilis de les famílies que no puguin pagar-se les factures, i el que busquem aquí no és limitar l'autonomia local, el que busquem és donar autonomia local perquè els ajuntaments tinguin instruments per actuar.

Plantegem també el pla de rehabilitació i millora energètica d'habitatges. Plantegem també l'impuls d'un *bonus* social d'aigua que reguli un sistema públic de preus socials en el subministrament bàsic d'aigua de totes les llars amb poder adquisitiu reduït. Diem que s'ha de definir per part de la Generalitat el concepte de «consumidor vulnerable», un concepte que el Govern de l'Estat ja hauria d'haver definit en la transposició de diferents directives, però que encara no ho ha fet, i seria oportú que aquells que volem fer un país nou, no?, el que féssim, com a mínim, és definir conceptes que el que fan és acompanyar precisament la gent, i que establem, a més, acords, no que *impulsem*, sinó que establem acords amb les companyies per garantir, precisa-

ment, que a partir de determinats nivells de renda no es puguin tallar els subministraments.

Hi ha un tercer bloc en què totes aquestes mesures les plantegem també a l'Estat. I ja els dic que el nostre grup parlamentari de Madrid moltes d'aquestes mesures ja les ha presentat, però avui som al Parlament de Catalunya i, per descomptat, valorem positivament instar-ho a l'Estat, però avui el que hem de fer és instar el Govern de la Generalitat que això sigui realitat.

Intentarem portar-li el text amb el temps...

La presidenta

Per defensar les esmenes té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor José Espejo-Saavedra en nom del Grup Parlamentari Ciutadans.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, ayer hablábamos de la renta mínima de inserción y decíamos que tenía como objetivo primordial la inserción laboral y, en su caso, social del perceptor, para ayudarlo a salir de la situación de pobreza y exclusión en la que pudiera encontrarse. Y quiero remarcar hoy también, en el debate de esta moción, que en la base de la pobreza siempre nos encontramos el problema del paro. No quería yo decir que no debamos discutir de medidas para paliar la pobreza, pero en este Parlamento hablamos demasiado poco o casi nada por el Gobierno y por el Grupo de Convergencia de solucionar las causas de la pobreza.

Bien, hoy, de nuevo, tenemos que volver a hablar de pobreza, como tantas veces en esta legislatura y en este Pleno, y, mientras tanto, vemos que el Gobierno sigue haciendo bastante poco al respecto y que adopta una actitud pasiva, mientras culpa a otros de todo lo que pasa en Cataluña. Ya van varias veces en esta legislatura en las que se le insta al Gobierno a llevar a cabo medidas contra esta lacra social y ya van otras tantas veces que el Gobierno, primero, intenta descafeinar estas medidas y, después, directamente incumple las aprobadas; es un sello particular de este Gobierno y de sus socios de Esquerra Republicana, lo vemos con las mociones sobre pobreza ya aprobadas, sobre las deudas que mantiene con las entidades sociales, sobre las prestaciones de los beneficiarios de dependencia, etcétera. Esperemos que en este caso no sea así. La *consellera* Munté el otro día nos decía que este Gobierno había asumido muchos compromisos, pero al final lo que vemos es que toda la acción se queda en la asunción del compromiso que después no se cumple.

Se habla hoy de desahucios, de becas comedor y más extensamente de un problema sobre el que muchas veces se pasa de largo, aunque ahora es cierto que estamos hablando más, que es un aspecto concreto del fenómeno más general de la pobreza, y es la pobreza energética, un problema creciente en Cataluña y que además tiene posibilidades reales de ser atajado por actuaciones de la Administración, si el Gobierno cambia de actitud y se lo toma en serio, adoptando estas medidas, como las que propone esta moción que, en

general, apoyaremos, desde Ciudadanos, porque nos parecen oportunas.

Vamos por partes. Desahucios. Propone la moción que a las familias desalojadas se les ponga a disposición una vivienda. Se trata de asegurar un mínimo de dignidad para las personas que se encuentran en este grave problema. Y propone también la moción que el Govern se dirija a los juzgados pidiendo que se suspendan los desalojos. Puede ser una medida bien intencionada, pero entendemos que, tal como está planteada, no es acorde con la división de poderes esencial, porque se pide que, desde el poder ejecutivo, se haga una indicación al poder legislativo. Y, en este sentido, hemos presentado una enmienda que creemos que conserva el espíritu y pretende el mismo fin de una manera respetuosa con estas normas. Esperemos que sea aceptada.

Respecto de las becas comedor, lo cierto es que, de momento, como decía, tenemos solo el compromiso, pero no acabamos de ver nada concreto al respecto. Es fundamental que las partidas para esta cuestión sean suficientes y que garanticen que los niños en situación de riesgo tengan acceso a estas ayudas.

Pobreza energética. Los datos son muy claros. Según la Cruz Roja, el 71 por ciento de los beneficiarios de sus programas de lucha contra la pobreza tienen dificultades para pagar los recibos energéticos, y uno de cada tres tiene deudas acumuladas por este concepto. Hablamos de hogares, de familias que no pueden calentar su casa en invierno, que pueden sufrir cortes de suministro eléctrico y que son precisamente aquellos hogares en los que se dan circunstancias de vulnerabilidad social –mayores de sesenta y cinco años, familias monoparentales, personas en paro o con nivel de renta bajo. Es imprescindible, desde nuestro punto de vista, que por parte de la Administración se tomen medidas para garantizar que al menos estos grupos de personas puedan tener, primero, un hogar y, segundo, unas condiciones mínimamente dignas en ese hogar. Esto requiere la implicación proactiva de las empresas de suministro energético con las que la Administración entendemos que sí que debe llegar a compromisos; nos dijo ayer el señor Puig que se estaba haciendo esto, esperamos que sea así. Pero también se requiere de modificaciones normativas, dentro del ámbito competencial oportuno, que garanticen que esas empresas no lleven a cabo unilateralmente medidas que perjudiquen a las personas más necesitadas.

Esto mismo pedía una moción de Esquerra –de Esquerra–, el grupo que les apoya, aprobada por el Parlament, y que el Govern no ha cumplido aún.

¿Las empresas suministradoras tienen derecho a la obtención de un beneficio por los bienes que distribuyen? Sí, sí, pero su actividad, dado que incide en un ámbito fundamental de la dignidad de las personas, tiene que estar regulada. Existen diferentes medidas, algunas de ellas las propone la moción que debatimos –la autorización administrativa previa, etcétera, el bono social.

Solo esperamos que el Govern empiece de una vez a ocuparse de estos asuntos más seriamente, que son los

que los ciudadanos colocan como primeros en las encuestas.

Muchas gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Nosaltres pensem que hi votarem a favor; no ho sabem encara perquè falta la concreció d'alguns textos, com ja ha dit el ponent. Pensem que és una moció pertinent, que parla, entre altres coses, de necessitats que ja estem considerant, sobretot des de l'esquerra, que haurien de ser nous drets de ciutadania, no? –el dret a l'accés a l'energia, el dret a l'accés a l'aigua–, que no estan reconeguts, segurament, pels ordenaments jurídics com a tals, com a drets, però que en un futur molt proper pensem que haurien d'estar-ho.

Estem en un moment en què cada vegada hi ha més població vulnerable, també en el nostre país. Pel que fa a la pobresa energètica, entre un 10 i un 15 per cent dels nostres ciutadans inicien l'hivern amb moltes dificultats. I, per tant, hi haurà gent al nostre país, senyores i senyors diputats, que patiran fred i que buscaran fórmules imaginatives per pal·liar-lo, per trobar-se conjuntament –estic parlant de casos reals de l'hivern passat– per passar les tardes i fins a ben entrada la nit en estacions de ferrocarril, per exemple. I entre un 10 i un 15 per cent és molta gent. Així que qualsevol possibilitat que trobem per pal·liar aquesta situació i sobretot per trobar fórmules estructurals d'atacar el problema és benvinguda, i crec que les hem de considerar tots plegats.

Nosaltres hem presentat una esmena que va en el sentit precisament de trobar una de les fórmules estructurals, que és, pel que fa a la pobresa energètica, que s'assessori la població més vulnerable, sobretot, en com pot ser més eficient en l'ús de l'energia en els seus domicilis i com pot estalviar energia. Així que espero que el grup proponent... Em fa que sí, el senyor Joan Herrera, per tant, amb el cap, que ens l'accepta, diu que sí.

Penso que n'hem d'aprendre tots. Presidenta, també en aquesta cambra. Jo, cada any, quan comença l'hivern, explico que en aquesta cambra fa calor i que gastem massa energia, així que aprofito per..., en fi, doncs, a la Mesa ho tornarem, a través del meu representant, a plantejar, perquè penso que hem de donar exemple i perquè penso que hem de col·laborar també, col·lateralment i no tan col·lateralment, en la lluita contra el canvi climàtic. Amb cada grau de més que tenim a les nostres cases, a les nostres empreses, a la nostra Administració, també en aquesta cambra, estem col·laborant, desgraciadament, que s'incrementi la temperatura i per tant que hi hagi canvi climàtic, que comporta conseqüències tan negatives.

En definitiva, senyores i senyors diputats, pensem que a aquesta moció s'hi ha de donar suport; nosaltres, el nostre grup, ho farem, i, a través de la nostra esmena, espero que també es prengui en consideració aquesta mesura que considerem important.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Bé, bon dia; doncs, per a posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres. Nosaltres, en principi –i dic «en principi», depèn de les transaccions finals–, donarem recolzament a la moció. Entenem i compartim que era un moció necessària i que posa l'ull, doncs, en la necessitat d'acabar d'arrel amb un problema que és una situació d'emergència social, amb un problema que pot acabar sent, doncs, un problema de salut pública si no es tracta bé, un problema de dignitat, per tant, de les persones, i acabar sent, també, un problema de cohesió social.

Simplement, hem afegit quatre punts que entenem, que nosaltres entenem que complementen el sentit general d'aquesta moció; són quatre punts que van dedicats a garantir més encara, doncs, que el tall de subministraments, doncs, en cap cas es durà a terme. I aniré punt per punt.

El primer punt és sobre la necessitat, també, doncs, que es visibilitzi un col·lectiu que fins ara ha quedat en un segon plànol, com són els desallotjats per impagament de quotes de lloguer. Només al Principat de Catalunya, en 2012, 25.422 persones van ser desallotjades per impagament de quotes de lloguer. És un col·lectiu que ha quedat invisibilitzat i entenem, també, que ha de tenir una protecció social necessària per a garantir, com hem dit, el recurs residencial bàsic. I, per tant, no volem que es desnoni persones per no tenir els mitjans necessaris per a poder pagar el lloguer. L'opció de la propietat és una opció lícita, com ho és l'habitatge per part del lloguer, i entenem que la protecció ha de ser igual per als dos col·lectius de víctimes.

El segon punt va dedicat, doncs..., bàsicament, sobre que nosaltres entenem que totes les ordres de desallotjament han de quedar aturades, com diu la moció, fins que no es disposi d'un altre recurs alternatiu residencial, però que hem d'anar més enllà de la doctrina que estableix el Tribunal Europeu de Drets Humans, perquè aquesta doctrina pivota sobre dos elements, que les famílies tinguin fills i que estiguen empadronats al municipi. Nosaltres entenem que aquesta protecció s'ha d'estendre a tothom, ha de ser universal; per tant, no volem que s'acabi desnonant a ningú sense que no hi hagi un recurs alternatiu d'habitatge, amb independència que tingui o no fills, amb independència que estigui o no empadronat en el domicili.

Per últim, afegim també, doncs, que es comuniqui. Entenem que, de la casuística dels desnonaments, s'està repetint un cop i un altre, doncs, una circumstància que és que no es comunica o no es comunica bé als municipis les ordres de desallotjament de les víctimes. Nosaltres entenem que això hauria de ser obligatori i que, en el cas que no ho faci el mateix jutjat, sinó que usi el jutjat de pau com a, d'alguna manera, entre cometes, «carter», doncs que els jutjats de pau estiguin obligats a comunicar-ho als municipis. Ara diuen que no..., doncs, que amb ells no va, com si diguéssim, perquè violaria la Llei de protecció de dades personals, però nosaltres entenem..., i en això no acabo d'estar d'acord amb el que es comentava abans de..., sí, òbviament, amb la separació de poders, però nosaltres entenem que el problema que està passant d'emergència social amb els talls de subministrament i els d'habitatges és obligació dels tres poders, del legislatiu, de l'executiu i també del judicial, i que, per tant, també han de tenir una contribució perquè, entre tots, no?, puguem ser capaces de fer una política, com he dit ja, de drets humans.

El tercer punt que afegim, doncs, és que entenem que la decisió sobre les privatitzacions dels béns comuns –de l'energia, de l'aigua, bàsicament, en aquest cas, de l'aigua– ha de ser via referèndum. No ens estem inventant res. A més a més, és una mesura que s'està posant de manifest en, bàsicament, moltes ciutats europees, i ciutats grans, com Berlín, com Roma, que estan remunicipalitzant el servei d'aigües que havien venut; més de cent setanta municipis a Alemanya estan posant, doncs, en pràctica aquest mecanisme, que permet una decisió democràtica sobre un bé comú com és l'aigua. Nosaltres entenem que s'han d'habilitar tots els mecanismes necessaris perquè entre totes puguem decidir qui volem que ens gestioni l'aigua, per tant, doncs, per a posar de manifest que la gestió dels recursos comuns i naturals ha d'estar, òbviament, sempre en mans públiques.

També, en aquest sentit, afegim una esmena d'addició que parla sobre la privatització d'ATLL, una decisió per nosaltres inconcebible, una decisió, per nosaltres, en un moment en el qual s'aspira a fer país, que no s'entén, no s'entén vendre els recursos naturals, i, per tant, doncs, volem que es recuperi la gestió pública, volem que es municipalitzi; no entenem que empreses i que empreses multinacionals ens hagin de gestionar els recursos comuns.

La quarta esmena és sobre la necessitat de blindar el tall de serveis bàsics en els mesos d'hivern. Això és exactament igual que el model francès, que el model anglès, i també l'holandès. I entenem que, en aquest cas, doncs, també era pertinent.

I, simplement, doncs, un punt final: que esperem que aquesta moció s'aprovi, entenem que és una qüestió d'emergència social, entenem que tenim una obligació molt clara de donar-hi resposta, i, per tant, polítiques públiques sobre aquest problema, sobre aquest problema, a més a més, que les classes populars no han creat.

I també advertim una cosa. Ara no s'hauria de negociar amb les multinacionals, ara no s'hauria de negociar amb les empreses d'energia, si abans no s'haguessin malvenut els recursos. Ara no hauríem de suportar una pujada del preu de l'aigua a l'àrea metropolitana de Barcelona si abans no s'haguessin, com he dit, malvenut els recursos.

Per tant, en aquest sentit, moció necessària. I hi donarem el nostre recolzament.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'ihustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí, gràcies, presidenta. En tot cas, i després del curset accelerat de mecanografia que ha fet el senyor Herrera per picar el text, sembla que ja ha estat repartit, el text, entre els diferents portaveus. Com poden comprovar, ha estat una moció negociada fins a l'últim moment. Des d'Esquerra Republicana hem volgut presentar esmenes, bàsicament, per millorar el text i, per tant, per fer algunes incorporacions, i estem amb el contingut, estem amb el fons de la proposta de la moció plenament d'acord.

Per tant, diguem-ne, nosaltres també volem posar en valor que es va aprovar una moció el mes d'abril de 2013, a proposta d'Esquerra Republicana, i ja vam posar llum sobre el tema de la pobresa energètica. Per tant, ja en aquella moció el que demanàvem és la necessitat d'aquests informes –que es ratifiquen després en la moció– per part dels serveis socials, abans de procedir al tall del subministrament.

Per tant, és una situació que ja abordem des de fa ja un bon temps. Ahir vam sentir en boca del conseller el compromís d'introduir aquesta modificació en el Codi de consum, i, per tant, ens sembla que ja és una bona notícia, que demanaria un excés, diguem-ne, o una acceleració en la seva tramitació, però que, en definitiva, ja hem posat fil a l'agulla a una situació que provoca...

Aquesta moció, tot i que el seu títol és de «pobresa energètica», tracta o s'hi incorporen alguns temes en l'àmbit de l'habitatge, en el qual nosaltres també pensem que cal donar suport en algun punt. Ja aprofito per manifestar el nostre suport al punt que fa referència a buscar mesures de reallotjament, però que en el cas de..., el que es demana en el punt B.2, que el Govern s'adreci als jutjats, ens sembla que en aquests moments ja existeix la Taula de Desnonaments i que, per tant, aquesta taula ja compleix aquesta funció. Per tant, ens semblaria sobrer fer aquesta incorporació.

El que sí que hem volgut..., i en la moció es plantejava la creació d'una taula, que se n'ha millorat, entenem, el redactat, amb la incorporació d'una esmena de Convergència i Unió sobre les persones o qui ha de for-

mar part d'aquesta taula sobre la pobresa energètica. La trobem força interessant, la proposta.

Nosaltres el que hi hem incorporat –i agraïm al senyor Herrera la incorporació de les esmenes que nosaltres hem presentat en aquest sentit–..., ja, establir un seguit de funcions, un seguit de qüestions que entenem que aquesta taula hauria de fer; bàsicament, per no tenir una taula creada, allò, simplement per no saber exactament..., sinó ja incorporant-hi algunes possibles funcions; no totes, perquè, en definitiva, serà la mateixa taula, amb el seu debat i el seu discurs, la que haurà de permetre que en aquesta taula, en què es configuren o coincidiran administracions públiques, tant el Govern de la Generalitat com les administracions locals i entitats de caire social..., siguin les que vagin presentant un seguit de propostes.

Donarem suport igualment al tema d'elaborar un pla de xoc contra la pobresa energètica. Ens sembla que és important que hi hagi aquest pla. Com a societat, el Govern ha de tenir un full de ruta quant a atacar aquestes mancances de la societat.

No podem donar suport a una proposta, la proposta del punt 5, perquè ens sembla, des del nostre punt de vista, que seria un atac a l'autonomia local. Es recomana un seguit de qüestions: es demana una modificació de la Llei de governs locals... Ens sembla que no és aquesta, la via; ens sembla que no és la via de modificació amb el que es busca en la mateixa moció, el que intenta evitar amb aquest acord de la moció, ens sembla que no és modificant legislativament el tema que donarem sortida a aquesta qüestió. El tancament de les fonts ens sembla que és una qüestió purament municipal i que això no s'arregla simplement amb una modificació legislativa, sinó amb un intent, diguem-ne, de convèncer aquells dirigents locals que tenen aquestes intencions.

Donarem igualment suport, com no podia ser d'una altra manera, al tema –i volíem reforçar-ho també, i per això hem presentat una esmena– del punt 6, que s'elaborin els mecanismes legals i necessaris per fer possible el que plantejàvem abans i el que hem explicat abans, de demanar i sol·licitar aquest informe als serveis socials abans de fer efectiu el tall. No el donarem en la plenitud de la proposta tal com està presentada, però entenem que..., ens sembla que hi ha alguns punts que des del punt de vista legal ha de ser en la mateixa tramitació legal que s'acabin de determinar, segons quins requisits s'han de complir. Per tant, no voldríem tampoc avançar en aquesta línia.

També en el tema del Pla de rehabilitació i millora energètica d'habitatges, de persones en situació de pobresa energètica, també ens sembla que es fa necessària l'elaboració d'aquest pla. Hem fet una esmena tècnica en aquest sentit: hem proposat «redactar», no «posar en marxa». En tot cas, ens sembla que és prèvia, aquesta redacció.

Després, pel que fa al tema de l'impuls del *bonus* social, hem incorporat aquesta funció a la taula, i, per tant, ens sembla que des d'aquest punt de vista la taula és qui ha de fer propostes en aquest àmbit.

I, pel que fa a les peticions que es fan al Govern de l'Estat, estariem totalment d'acord amb les diverses peticions que es fan, i, per tant... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat... En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustríssima senyora Montserrat Ribera.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, aquesta moció que avui debatem no parla només de pobresa energètica, sinó que parla d'altres efectes que provoca també la pobresa: els desnonaments, la pèrdua d'habitatge, la pobresa energètica pròpiament i la manca de serveis bàsics, beques menjador, etcètera.

Però, anant al que realment diu la moció presentada per Iniciativa, vostès parlen de facilitar l'allotjament a les persones desnonades, tant en el cas de Salt com de Catalunya. Hi estariem d'acord, però pensem que l'ordre hauria de ser invers: a Catalunya, i també a Salt. Perquè mentre el Govern i l'alcalde treballaven en el tema de Salt, on, per cert, la Generalitat va demanar al jutge que ajornés el llançament, paral·lelament s'estava treballant, doncs, a Catalunya: a Barberà, a Sant Sadurní d'Noya, a Tortosa, a Puigcerdà, etcètera.

Perquè la Generalitat, de fet, està treballant, i de valent, en tots aquests aspectes amb diversos programes socials, com poden ser l'Ofideute, amb més de vuit-centes solucions pactades –per tant, vuit-centes famílies que no perdran l'habitatge–; amb ajuts especials al desnonament, amb més de 2.600 llars per a aquest 2013; amb ajuts complementaris, gairebé vint mil famílies; cercant o ajudant econòmicament 450 famílies; donant set habitatges i més ajudes per ajudar mil famílies més... Sumin tot això, i veuran que això és una quantitat important. Segurament no és suficient i n'hi haurien d'haver més, hi estem d'acord. Però ja sabem, doncs, que entre la crisi, el deute heretat i els incompliments, i l'actitud del Govern central, és el que frena poder donar més suport a aquesta nova pobresa.

Hi haurà algun punt que no votarem a favor, en el qual es demana que ens adrecem als jutjats. I pensem que no, perquè, de fet, la Generalitat ja té un procediment entre la Generalitat, les diputacions, els ens locals, el Tribunal Superior de Justícia, el Col·legi d'Advocats i Procuradors, per tal d'informar els jutjats sobre les actuacions en els casos de desnonament. I pensem que aquest procediment és millor que el que es proposa en la moció.

Dir també que estem totalment a favor de les accions preses pel Tribunal Europeu dels Drets Humans, i, per tant, també hi donem suport, a això.

Pel que fa a la pobresa energètica pròpiament, estem d'acord que es faci una taula de debat, de diagnosi, de recerca de solucions, on hi hagi l'Administració, les associacions de consumidors, les entitats socials i les

empreses subministradores, i que aquestes facin recomanacions.

I també estariem d'acord a estudiar sistemes de tarifes socials reduïdes, però hem de veure, primer, quin impacte econòmic té aquesta mesura; dirimir qui i com s'ha de pagar... Perquè el que no podem acceptar és una mesura que no sabem ni quan, ni com, ni qui l'ha de fer, ni com s'ha de pagar, perquè estariem engançant la gent. Aquest tema és molt important i hem de ser molt realistes i molt rigorosos en aquesta anàlisi, perquè aquestes situacions requereixen decisions possibilistes i molta serietat, i molta serietat davant de les persones afectades.

Tots estem d'acord que les companyies subministradores no puguin tallar l'aigua i l'energia –en aquest cas, gas i electricitat– sense un informe dels serveis socials que ho protegeixi. Perquè tots som conscients que hi ha un mínim de serveis als quals no es pot renunciar per dignitat humana. I això també ja ho protegim amb el canvi, amb l'esmena que s'ha introduït o que es vol introduir en el Codi de consum.

Però també vull recordar-li que aquesta situació no és nova. Fa molts anys que ja hi ha col·lectius que pateixen aquesta pobresa, molts pensionistes que cobren sis-cents euros i que necessiten dos-cents i tres-cents euros per poder pagar la calefacció. I això li ho puc dir jo que vinc d'un lloc fred i que sé el que gasta la gent. I, per tant, sap com ho fan aquesta gent per escalfar-se, a l'hivern? Doncs, se'n van a dormir més d'hora, s'abriguen i es lleven més tard, per no haver de gastar tant.

I ara se'ns hi ha sumat el de pares, fills i famílies amb els seus membres a l'atur. I li recordo que del 2004 al 2010 l'energia es va encarir un 60 per cent, i vostès governaven Catalunya, i tenien a Catalunya un 19 per cent de pobresa. Què van fer? Considero que res de res. Per tant, és hora que tots ens posem a treballar, tal com estem fent amb aquesta esmena.

I li asseguro que tant el Govern, com el nostre grup, com els 550 ajuntaments on tenim l'alcaldia, i tots els altres en què estem governant i no hi tenim alcaldia, volem dignitat humana, volem eradicació de la pobresa i volem inclusió social per a tothom. Perquè els alcaldes i regidors cada dia al matí, quan sortim, ens trobem –i perdoni'm l'expressió– als morros tota aquesta problemàtica. I tots aquests alcaldes i regidors també som de CiU, també som de Convergència i Unió. I aquest partit, que a vegades es vol presentar com a insensible a la pobresa, no ho és en absolut, perquè som molta gent, tot un desplegament de gent, que estem treballant a Catalunya perquè això no passi. I som sensibles a tot plegat. I aquests alcaldes i aquests regidors seguim les directrius del nostre partit, de Convergència i Unió, que són les persones primer.

Per tant, li asseguro que sense aigua no deixem a ningú; a ningú, no deixem sense aigua, ni els ocupes. I això li ho pot dir una alcaldessa que hi ha passat, per aquí. I, per tant..., escolti'm, l'aigua també ha pujat moltíssim, perquè ja sabem com va anar l'ACA, però, en tot cas, agraïm de totes formes la voluntat que hi ha hagut per part d'Iniciativa, en aquest cas, de voler ac-

ceptar alguna de les nostres esmenes i de poder negociar aquesta moció.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats, segona moció en què parlem avui de pobresa. Jo crec, senyor Herrera, que amb aquesta moció es demostra una cosa: que el lideratge, avui en dia, en les polítiques de lluita contra la pobresa és més del Parlament que del Govern. Amb aquestes dues mocions que avui debatem està demostrat que avui el Parlament està més preocupat que el Govern per l'eradicació de la pobresa.

I, miri, jo el felicito per la seva moció. Jo no faré com ha fet abans la portaveu d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que ens donava lliçons de sensibilitat social, perquè de lliçons de sensibilitat social en podem donar tots. Perquè, clar, recordem que vostès van pertànyer a un govern, senyora Massana, al qual vostè donava suport alegrement, que va deixar més de cinquanta mil factures sense pagar, 150.000 milions d'euros en factures sense pagar, 54.525 expedients, que van deixar 130 milions d'euros de deute a les ajudes a les famílies, i que tenia un nivell de pobresa..., jo tenia apuntat el 18,5 –suposo que vostè ha fet el..., eh?–, 18,5 per cent de pobresa.

És a dir, nosaltres estem encantats que vostès, que parlen tant de sensibilitat social, vulguin fer des de l'oposició allò que no van fer des del Govern. Però hi estarem encantats, i, per tant, nosaltres votarem la proposició. Per què? Perquè ja ho hem repetit, aquest portaveu i aquest grup parlamentari, des de fa molt temps: ens preocupa la situació.

Fixi's, senyor Herrera, quina situació ens podem trobar. Estem parlant d'entre un 10 i un 15 per cent –li ho ha recordat un altre portaveu– de ciutadans que es troben en situació de pobresa energètica; que això es pot sumar a un 25 per cent de nens i nenes, és a dir, d'infants que es troben en situació de pobresa. Això es suma a la suposada retallada que farem en la renda mínima d'inserció per a aquells que portin més de cinc anys, i a una política, de moment –no hem vist altra cosa–, de beques menjador que és de retallades. Quina és la situació que tenim a casa nostra? Pobresa energètica que es suma a la pobresa i que es suma a les polítiques propobresa que ha portat a terme aquest Govern.

Per tant, nosaltres felicitem, sense donar cap lliçó, cap tipus de lliçó de sensibilitat social, la seva moció.

I, per tant, hem tingut una mica més de sort que altres portaveus. Ja hem tingut a mans les transaccions a què vostès han arribat. Nosaltres en votarem a favor algunes; ens semblen importants.

El punt primer, «adoptar les mesures oportunes per facilitar el reallotjament», pensem que amb les esmenes aportades ha millorat el seu redactat.

Ens abstindrem al segon. Ens abstindrem en tot allò que nosaltres considerem que fa, diguem-ne, un atac a l'autonomia local. En aquest sentit, pensem que ha de ser des dels municipis, que tenen la seva autonomia..., que han de legislar en aquest sentit.

Votarem que sí al tercer punt, la creació de la taula. Pensem també, com ja ha dit un altre portaveu, que el *bonus* social s'ha de parlar en el marc de la taula, i, per tant, ens abstindrem en aquest punt.

Votarem que sí a l'elaboració del pla de xoc contra la pobresa energètica, perquè sabem que ja arribem tard. Per cert, l'any 2010 ja hi havia pobresa energètica, al nostre país, ja n'hi havia. Li hem recordat com es va encarir entre el 2004 i el 2010 la factura de la llum.

Ens abstindrem al punt cinquè.

Votarem que sí al desenvolupament dels mecanismes legals de què ens parla en el punt sisè.

El punt setè votarem que sí, al Pla de rehabilitació; una altra cosa és que estarem molt amatents que aquest punt es compleixi.

I votarem que sí al punt 9 i al punt 10, que és establir acords i convenis sempre des del punt de vista d'aquests acords i convenis amb les empreses.

I votarem que no, vostè ho entendreà, al punt número 11, que és traslladar al Govern de l'Estat, perquè, vostè ja ho ha dit, vostès ja ho han plantejat en el Congrés dels Diputats, i per tant serà el Congrés dels Diputats, dintre de les seves competències..., cada lloc té les seves competències, el món local, el Congrés dels Diputats i el Parlament de Catalunya; per tant, serà al Congrés dels Diputats que ho debatran.

Per tant, nosaltres, senyor Herrera, el felicitem, el felicitem per la seva preocupació, en l'oposició, per tot allò que no va fer des del Govern. I esperem que aquesta moció compti amb un ampli suport majoritari d'aquesta cambra.

Gràcies, senyora presidenta, senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats, senyor Herrera.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. En primer lloc, senyora Ribera, jo sé de la sensibilitat social de les dones i homes de Convergència i Unió, i tant que ho sé. El que succeeix, i no ho dic jo, ho va dir un tal Josep Ramoneda, que la primera fractura del Govern actual amb la tradició de Convergència i Unió és la fractura social. Sí, una ànima molt més lliberal, hi afegiria, ultraliberal. I això ha fet que en beques menjador el 2011 hi havia partida oberta i enguany, encara que en aquest Parlament s'hi ha compromès, no hi és. Això és insensibilitat so-

cial. I estic segur, seguríssim, que a molts de vostès no els agrada. Però aquest Govern, lamentablement, trenca amb una tradició, si m'ho permeten, socialcristiana (*veus de fons*) –sí–, i lamentablement no han fet aquestes polítiques.

Dit això, jo vull valorar que hàgim arribat a acords i que, a partir de la moció, el que fem és aconseguir compromisos. I crec que aquesta és una bona notícia perquè ens permetrà a tots, fins i tot al Grup de Convergència i Unió, «apretar» el Govern perquè alguns d'aquests compromisos els compleixi.

I segon element. Vull lamentar que, en allò més concret i més atrevit, fins i tot en allò que no costa un euro, el Parlament o la majoria del Parlament no s'acabi d'atrevir. Vaig al concret.

Mirin, nosaltres, quan parlem d'adreçar-nos als jutjats, i hi afegeixo els deganats dels jutjats, en consideració també a l'esmena que plantejava, eh?, el Grup de Ciutadans, el que diem és una cosa que no costa un euro, que és que s'apliqui la doctrina del Tribunal Europeu dels Drets Humans i dir-los als jutjats d'aquest país: «Facin-ho.» El que no pot ser és que no hi hagi majoria en aquest Parlament perquè això tiri endavant! Pensin-s'ho. Perquè aquí no estem parlant de recursos, estem parlant de valentia política, de voluntat política. I millorant el text, d'acord amb algunes de les esmenes que s'hi han incorporat, el que diem és: «Apliquin, jutjats, la doctrina del Tribunal Europeu dels Drets Humans, que no costa res.»

Segon element que plantegem, que les empreses subministradores no puguin tallar el subministrament sense autorització de l'Administració. I és important el silenci administratiu negatiu..., positiu, perdó, perquè sense aquest el que acabaran fent és tallar els subministraments perquè l'Administració no contesta. I aquí és on els demanem valentia, voluntat.

Tercera reflexió. Ahir vam votar la Llei de governs locals, oi? Sí, no? (*Pausa.*) Vostès creuen realment que aquest redactat es fica més amb l'autonomia local que la Llei de governs locals que ahir vam votar? (*Veus de fons.*) No, és que... És que no! I vostès ho saben. És així; no passa re, és així. Sabem que tenim un alcalde, que podia ser del color que és, però que és l'alcalde de Salt, que talla l'aigua a fonts públiques. Estem d'acord que això no pot ser, tots? Fem-ho, no?

Jo el que vull valorar és que finalment aprovarem un text, i el que espero és tota la valentia per aprovar, doncs, les mesures concretes que ens permetin encarar la pobresa energètica de més d'1 milió de persones, de dones, homes, nens, infants i ciutadans d'arreu.

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*)

Sí, senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, per demanar votació separada dels punts 2, 5...

La presidenta

Un moment –un moment. És el B.2?

Jordi Turull i Negre

No, no. Punt 2.

La presidenta

B.2 –B.2.

Jordi Turull i Negre

B.2. Bé, sí; B.2. El 5, el B.5...

La presidenta

B.7?

Jordi Turull i Negre

No, no; 6.a, B.6.a...

La presidenta

Un moment –un moment–, eh?

Jordi Turull i Negre

És que sembla els «barcos»...

La presidenta

6.a, B.6.a.

Jordi Turull i Negre

I el B.8, el 8. I ja està.

La presidenta

Ja està?

Jordi Turull i Negre

Sí; B.2, B.5, B.6.a i B.8.

La presidenta

D'acord.

(*Jordi Cañas Pérez demana per parlar.*) Senyor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, para pedir votación separada y que no parezca el juego de los barcos... (*Pausa.*) Deberíamos in-

tentar homogeneitzar cómo se..., porque, la verdad: 1, 1.1, 1.1.2, 1.1.3...

La presidenta

Senyor Cañas, això...

Jordi Cañas Pérez

Al grano, sí...

La presidenta

...s'està intentant des dels coordinadors, però no tenim èxit.

Jordi Cañas Pérez

Ya. Bueno, pues también pedir el apartado B.2, el apartado B.5...

La presidenta

B.5?

Jordi Cañas Pérez

...5, apartado c.

La presidenta

Un segon, eh? *(Pausa.)* D'acord.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta.

(Pausa. Marc Sanglas i Alcantarilla demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Sanglas...

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí, presidenta; per aclarir que al punt 6 hi ha una primera part dispositiva la qual nosaltres agrairíem també que es pogués votar per separat; per tant, que del punt 6 es votés aquesta primera part dispositiva, la lletra a i la lletra b, tots tres per separat.

La presidenta

El punt 6 i després la lletra a i la lletra b?

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí.

La presidenta

Els tres per separat?

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí.

La presidenta

D'acord.

(Pausa llarga. Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Presidenta, disculpi; més votacions separades, que serien l'apartat B.2...

La presidenta

Ja està.

Santi Rodríguez i Serra

B.5...

La presidenta

Sí.

Santi Rodríguez i Serra

B.8...

La presidenta

Un segon, eh? B.8; sí, ja està.

Santi Rodríguez i Serra

I l'apartat c.

La presidenta

El c. D'acord.

Repeteixo les votacions separades que s'han demanat per si me'n deixo alguna. B.2, B.5..., c, B.5.c, eh?, 6.a..., perdó, 6, l'apartat primer, 6.a i 6.b, 8, i l'apartat c. D'acord? *(Pausa.)*

Doncs, comencem amb la votació de l'apartat B.2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 49 en contra i 40 abstencions.

Votem ara l'apartat B.5. Pot ser B.5.c, o B.5 i després el c? *(Pausa.)* B.5.c? *(Pausa.)* D'acord.

B.5.c.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 36 vots a favor, 70 en contra i 28 abstencions.

Votem ara el B.6 –B.6. No? *(Veus de fons.)* No, el B.5.c l'hem votat. *(Veus de fons.)* B.5... *(Veus de fons.)* No,

ho farem després, la resta de tot... *(Pausa.)* La resta del B.5? *(Pausa.)* La resta del punt 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 70 en contra i 19 abstencions.

Votem ara el B.6, la primera part.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 134 vots a favor.

Votem ara el B.6.a.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 64 vots a favor i 70 en contra.

Votem el B.6.b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 133 vots a favor.

Votem el B.8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 74 en contra i 15 abstencions.

Votem l'apartat c, l'apartat c sencer, eh? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor i 19 en contra.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 134 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre l'activitat de la Comissió Bilateral Generalitat-Estat (tram. 302-00087/10)

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre l'activitat de la Comissió Bilateral Generalitat-Estat, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Collboni.

(Pausa. Remor de veus.)

Senyors diputats i senyores diputades, si us plau. Si us plau, senyors diputats, silenci.

(Pausa.)

Senyor Collboni, ja pot començar.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, vicepresidenta, bé, l'objecte d'aquesta moció subsegüent a la interpe·llació que es va anomenar «de l'activitat de la Comissió Bilateral Generalitat-Estat» potser s'hauria de dir «moció subsegüent a la inactivitat de la comissió bilateral», perquè justament l'objectiu d'aquesta moció és —era— que aquesta comissió s'activi, que es convoqui, i denunciar des del Parlament el fet que s'està produint en aquests moments a la política catalana i espanyola, del bloqueig

que hi ha entre el Govern de Catalunya i el Govern d'Espanya. No preteníem en aquesta moció culpabilitzar, preteníem denunciar un fet, que és el bloqueig del diàleg, i reivindicar allò que preveu l'Estatut en el seu article 183, que és el mecanisme adient per canalitzar les discrepàncies, el diàleg i també els acords entre totes dues parts. Això és el que fa la moció, això és el que explica la moció. Hi insisteixo: sense voluntat de posar el dit a l'ull a cap de les parts, sinó posant èmfasi en el fet de la necessitat de tornar a posar en marxa la comissió bilateral, reobrir el diàleg i canalitzar les discrepàncies que en aquests moments de forma evident existeixen a casa nostra.

El següent punt de la moció, o el següent apartat, és els temes a tractar. Evidentment, no és un *numerus clausus*; no ho ha pretès ser en cap cas. Però sí que si els senyors diputats i diputades tenen l'amabilitat de llegir el contingut de la moció, veuran que són els temes dels quals parlem molt sovint a la política catalana i espanyola. Parlem de la LOMCE, parlem de la reforma de la Llei local; però també parlem de temes que en aquests moments afecten la vida quotidiana de molts ciutadans i ciutadanes de casa nostra: parlem del problema de rodalies, parlem de l'atenció a la dependència, etcètera. És a dir, parlem d'aquells temes que preocupen els ciutadans i ciutadanes de casa nostra i també d'aquells temes que estan pendants de ser desenvolupats.

I en una tercera part de la moció el que fem és reivindicar la vigència de l'Estatut d'autonomia, «denotat» i tocat, evidentment, després de la sentència del Tribunal Constitucional, però vigent. És l'instrument constitucional que tenim en aquests moments per desenvolupar competències i per desenvolupar polítiques que tenen a veure també amb la vida quotidiana dels ciutadans i de les ciutadanes de casa nostra. Reivindiquem la vigència i la validesa de l'Estatut vigent, i proposem superar la sentència també del Tribunal Constitucional a partir d'un informe d'experts que es va fer l'any 2010 i en què es proposaven les mesures per solucionar aquesta sentència, aquesta desgraciada sentència, que malauradament ha situat el desenvolupament de l'Estatut i del nostre govern en un carreró sense sortida, en aquests moments.

Els vull anunciar que respecte a les esmenes hem acceptat quasi totes les que ens ha plantejat Iniciativa per Catalunya, tant l'esmena número 1 com l'esmena número 2. A l'esmena número 3, pel que fa al procediment per nomenar el proper president, compartint, com compartim, el fons del que s'hi diu, perquè és allò que el nostre grup ha defensat, pensem que no és l'objecte en aquests moments de la moció. L'objecte de la moció ara és reactivar el diàleg i fer-ho a través de la comissió bilateral. I al punt 7 d'Iniciativa no hem arribat a un acord, perquè, com vostès saben, nosaltres defensem que la consulta, també, a banda de, diguem-ne, legal, ha de ser acordada amb l'Estat, i això no sortia en aquest text.

Pel que fa a Convergència, malauradament, no hem pogut arribar a acords. Suposo que després tindrem ocasió de saber exactament per què, quan la voluntat del nostre grup era fer-ho així. Malgrat això, l'esmena

número 3 de Convergència l'acceptem, perquè pensem que millora i concreta la petició d'endegar el desplegament de l'Estatut d'autonomia. I això és una bona notícia que ho posi Convergència. I, per tant, hi votarem a favor.

I pel que fa a Esquerra Republicana, al seu punt, home!, no és que tinguem una oposició frontal al seu plantejament, però és que només carrega les culpes a una part, i nosaltres pensem que en aquesta moció es tracta de no carregar les culpes a cap de les parts. Es tracta de posar en evidència que cal reiniciar el diàleg i que s'ha de fer a partir de la comissió bilateral.

Gràcies, presidenta, diputats i diputades, vicepresidenta.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en primer lloc, en nom d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé, la filosofia d'aquesta moció que presenta el PSC és similar, amb un altre tema, a la que vam debatre en l'altre Ple sobre el tema del finançament. I nosaltres en compartim la idea. És a dir, tant en el tema del finançament com en el tema dels traspassos pendents cal aprofitar el marc legal actual, cal aprofitar les possibilitats que la legalitat ens dona, per intentar..., en aquell cas era millorar el finançament, en aquest cas seria que la comissió bilateral funcioni i que obtinguem els traspassos que estan pendents i que l'Estatut vigent preveu.

Creiem que aquest procés s'ha de fer, sense detriment que la solució política passa per un referèndum. Això és el que intentàvem concretar amb l'esmena que hem presentat, però que no ha estat acceptada pel PSC, no tant perquè estiguin en contra del referèndum, segons se'ns ha dit... Però sí que nosaltres volíem que quedés clar que la sentència del Tribunal Constitucional va suposar la ruptura del pacte constitucional del 78, i això el PSC no estava en condicions d'acceptar-ho.

També, evidentment, compartim l'objectiu de denunciar el bloqueig, i a l'hora de repartir responsabilitats, perquè en política n'hi ha, creiem que la responsabilitat fonamental és del Govern del Partit Popular, del Govern central, que no té predisposició en aquests moments a negociar re que es derivi de l'Estatut.

Hem presentat, a part de l'esmena que ja he comentat, tres esmenes més. En una..., era intentar corregir el fet que..., es parlava de l'informe dels experts encarregat pel president de la Generalitat l'any 2010, i es parlava del fet que l'informe era per minimitzar les conseqüències de la sentència de l'Estatut. La nostra esmena, que ha estat acceptada, és per concretar el títol real d'aquell informe, perquè pensem que la sentència no es pot minimitzar, perquè la sentència ha suposat un

abans i un després en la política catalana i en la política de l'Estat.

També, sí que hem volgut introduir dos aspectes que ens sembla que són rellevants, ja que es parla de la comissió bilateral. El primer és, i que ha estat acceptada l'esmena per part del PSC, el fet insòlit que s'hagi produït una discrepància entre el Govern de la Generalitat i el president de la part catalana de la comissió bilateral, el senyor Duran i Lleida, en un tema tan fonamental com és l'informe de deslleialtats, o l'informe de greuges, amb relació a allò que l'Estat té pendent de resoldre amb relació a Catalunya. Ens sembla insòlit. I aprofito per dir, entre parèntesis: s'imaginem que això hagués passat en el Govern tripartit, que el president de la comissió bilateral desautoritza els números que ha fet el Govern a l'hora de negociar amb l'Estat, i qui els desautoritza és el president de la comissió bilateral que ha de negociar en nom del Govern amb l'Estat central? Ens sembla sincerament una situació esperpèntica. I el que plantegem és purament i simplement que es reprovi aquesta situació.

Però pensem que el tema de fons va més enllà, i per això l'hem presentat com a esmena, tot i que el PSC ens ha explicat que considera que la moció no tenia per objectiu això, i per tant no ens l'ha acceptada; que el tema de fons és l'error inicial que ja es va provocar en el seu moment l'any 2011 quan es va nomenar el president del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, independentment que sigui el senyor Duran i Lleida o fos qui fos, com a president de la part catalana de la comissió bilateral i de les altres comissions que han de negociar amb l'Estat. Això va ser un error, i ara s'ha evidenciat amb aquesta polèmica una mica absurda.

Jo vull recordar que aquest tema ja va ser objecte de votació en l'anterior legislatura. Llavors la senyora Laila Bonet, com ha dit el senyor Collboni, va expressar el seu suport a la proposta que feia Iniciativa que hagi de ser un membre del Govern –el lògic seria que fos la vicepresidenta– qui representi el Govern de la Generalitat en les negociacions amb l'Estat central. El senyor Marc Sanglas, d'Esquerra Republicana, va exposar el seu suport entusiasta perquè això tirés endavant i perquè no fos el senyor Duran i Lleida el president de la part catalana de la comissió bilateral. I, curiosament, en aquella votació, qui va salvar Convergència i Unió de no quedar en minoria va ser la senyora Llanos de Luna, actual delegada del Govern, que va expressar l'actitud d'abstenció del Partit Popular.

Nosaltres teníem l'interès de veure si aquestes posicions avui es mantenen amb relació a aquest tema, que torna a ser polèmic. Avui no ho podem saber, perquè el PSC no ha admès la nostra esmena. En tot cas, ho sabrem molt aviat, perquè en la propera..., o d'aquí a dues comissions d'Afers Institucionals es debatrà la nostra proposta, que planteja en positiu..., i no es cap atac personal al senyor Duran i Lleida, sinó que entenem que per principis institucionals ha de ser un membre del Govern qui sigui el president de la part catalana de la comissió bilateral, i no pas, fos qui fos, el president del Grup Parlamentari de Convergència i Unió a Madrid.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Lluís Maria Corominas.

Lluís M. Corominas i Díaz

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, hem estat atents a l'explicació del senyor Jaume Collboni, per on anava la moció, i vam estar atents també a la interpellació. I nosaltres teníem el dubte, inicialment, de si aquesta moció el que tenia era l'objectiu d'ajudar el Govern de la Generalitat davant de les contínues agressions de l'Estat a nivell econòmic, deslleialtats institucionals, a nivell jurídic, a nivell competencial, o bé el que era senzillament era una eina més per intentar desgastar el Govern de la Generalitat, el Govern de Convergència i Unió. Bé, constatat tant en el text de la moció com en les intervencions, tant del dia de la interpellació com avui, que la intenció és la primera i no la segona, evidentment no podem estar d'acord amb el conjunt de la moció.

I anem al contingut. Nosaltres hem presentat esmenes a tots quatre punts. En el primer vostès posen en peu d'igualtat l'actuació del Govern de la Generalitat i del Govern de l'Estat en la comissió bilateral. I això és inacceptable. És a dir, vostès fan un literal que diu: «El Parlament de Catalunya reprova que no s'hagi reunit la comissió.» Bé, aquest «reprovar», si no va acompanyat d'alguna manera de qui és aquesta responsabilitat, evidentment nosaltres no el podem compartir en absolut, sabent, com saben vostès, i la vicepresidenta els va donar tots els arguments en la passada interpellació, que hi ha hagut intents continuats per part del Govern per reunir aquesta comissió, i inclús recentment dues cartes del president de la part catalana en què requeria aquesta reunió.

En el punt 2 vostès creen un equívoc: qui presideix de manera rotatòria és l'Estat, i, per tant, qui ha de convocar en aquest moment per al 2013 són ells. I aquí fa la impressió que haguem de convocar nosaltres.

No entrem en un llistat específic tampoc d'aquells temes que haurien de ser motiu de l'ordre del dia. L'ordre del dia saben vostès que és pactat, i, per tant, o es fa conjuntament o senzillament no hi ha ordre del dia. I, per tant, entrar en un llistat unilateral... Nosaltres el que els proposàvem era fer senzillament un genèric, que ens semblava que era més adient, sobre tots aquells incompliments i sobre tota aquella reactivació que haurien de fer..., dels instruments de diàleg de què s'ha dotat les relacions Govern-Estat en aquests anys. I, per tant, vostès no l'han volgut assumir, i per tant per això tampoc hi estem d'acord.

Respecte al punt 3, nosaltres no podíem estar d'acord amb el redactat inicial, perquè vostès ens deien que qui fallaven eren també totes dues parts, i instaven el Govern de la Generalitat..., feien un redactat... «El Parlament insta el Govern a reprendre immediatament la negociació amb l'Estat.» Quan s'ha parat per voluntat del Govern de Catalunya? Mai. En tot cas, és a l'altre cantó, que sempre tenim una porta..., i que no hi ha

voluntat de diàleg. Només el titular «volem dialogar», però contingut, cap. I, per tant, aquí els plantejàvem un canvi substancial en el redactat. Vostès han anunciat que ens ho acceptarien. Ara m'hi referiré.

I, finalment, el punt 4 dèiem de suprimir-lo. Senzillament, perquè l'informe dels experts el compartim. Esgotades totes les possibilitats de l'Estatut, ho compartim. Però *va de soi*. D'alguna manera, fer un recordatori al Govern de la Generalitat que assumeixi aquell redactat i que intenti executar-lo... Però és el que intentem fer cada dia. Ho varen intentar vostès amb el Govern tripartit, ho intentem nosaltres des del Govern de Convergència i Unió amb el suport parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i a l'altre cantó no hi ha resposta. I, per tant, proposàvem la supressió d'aquest apartat.

Bé, dit això, no han tingut cap interès per consensuar les esmenes. De fet, aquest matí hi ha hagut una proposta per al punt 2. El punt 3 ara és sorpresa. En tot cas, nosaltres retirem les esmenes, no donarem l'oportunitat de votar esmenes nostres, perquè estem absolutament disconformes que posin en peu d'igualtat l'actitud que té l'Estat i l'actitud que té el Govern de la Generalitat. I, per tant, no hi donarem suport.

També ens volíem referir a les esmenes d'Iniciativa per Catalunya. Creïn una comissió parlamentària només per parlar del president de la part catalana. És molt pesat, això, senyor Bosch. Ho dic amb tota la cordialitat de què sóc capaç. No podem estar durant tota aquesta legislatura i l'anterior parlant d'aquest tema. I vostès així que poden introdueixen la falca. Bé, no és el cas. Qui incompleix en aquest cas no és la part catalana ni la presidència de la part catalana. Qui incompleix és el Govern de l'Estat. I vostès en són co-neixedors.

Per tant, nosaltres votarem en contra de tots els punts de la moció. I faríem un requeriment als senyors del PSC. Vostès saben que el senyor Montoro explícitament s'ha referit aquests darrers dies al fet que no es convoca senzillament perquè ell diu que no es donen les condicions polítiques. Facin costat al Govern de la Generalitat, senyors del PSC, senyors d'Iniciativa, la resta de grups polítics, en aquest moment. Ens ofeguen competencialment, ens ofeguen econòmicament, i això té conseqüències en allò amb què vostès s'omplen la boca, que és la Catalunya social. Si no som forts en això i el Govern de l'Estat ens veu febles, si fem això d'avui, de fer una moció anant en contra del mateix Govern, evidentment no aconseguirem allò que tots plegats volem, que és que els catalanes visquin millor. I si fem aquest tipus de mocions, evidentment, al final el que aconseguim és que se'ns vegi dividits.

Res més, moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, algunes de les qüestions que volíem posar sobre la taula per justificar la nostra esmena i la nostra oposició a la moció ja s'han dit.

Però sí que ens agradaria recordar o començar per l'article 3.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que porta per títol «marc polític» i que estableix que les relacions de la Generalitat amb l'Estat es fonamenten en el principi de lleialtat institucional mútua. I, per tant, entenem que aquest article, vinculat al context actual i a tots els greuges que de forma breu esmentaré, l'ha vulnerat el Govern de l'Estat. No podem plantejar-nos la valoració d'aquesta moció sostraiant-nos del context i de les gravíssimes actuacions del Govern de l'Estat vinculades a la vulneració d'aquest article 3.1 de l'Estatut d'autonomia, en tant que s'ha construït un clima polític altament ofensiu per al concepte de lleialtat institucional i, m'atreviria a dir, democràtica.

Mirin, l'acte formal de la constitució..., bilateral va tenir lloc a Madrid el 26 de febrer del 2007. Des d'aleshores, la comissió s'ha reunit l'any 2007 en tres ocasions; l'any 2008, en dues ocasions; l'any 2009, en dues ocasions; després, l'any 2011, en una ocasió. Des d'aleshores no hi ha hagut reunió, i el ministre Montoro ha dit que no es donen les condicions adequades. Més clar, l'aigua. Per tant, aquí la situació no és bilateral. La situació d'obstacle és absolutament unilateral.

Però és més: quines actuacions s'han produït en el marc d'aquesta comissió i en desplegament i compliment del mateix Estatut d'autonomia, l'article 183? L'article 183 estableix uns paràmetres de funcionament que nosaltres entenem que no s'han produït aquests anys de funcionament de la comissió bilateral. Per què no s'han produït? En primer lloc, perquè existeix –i ho posaré per endavant, perquè em sembla que és del tot gravíssim– un deute vinculat a la disposició addicional tercera de l'Estatut..., que deu a Catalunya, que es va acordar el 19 de juliol del 2011 fer-ne efectiu el pagament i que encara no s'ha fet efectiu. I això és una de les qüestions claríssimes vinculades a d'altres incompliments que s'ha de posar sobre la taula i que m'estranya que no s'hagi esmentat a l'hora de plantejar o defensar les esmenes que s'han proposat.

L'altra qüestió? Miri, el Govern de l'Estat ha paralytitzat aquestes relacions bilaterals. No podem plantejar-nos que falta voluntat negociadora per part del Govern de la Generalitat. Aquí ha estat el Govern de l'Estat qui en reiterades propostes ha dit que no, com s'ha recordat. Aquest condicionant a «les condicions polítiques adequades» del senyor Montoro no sabem a què es refereix. La falta de voluntat negociadora de l'Estat, a més a més, es fa i es reflecteix en altres comissions mixtes. S'han incomplert la major part dels acords adoptats a les reunions de la comissió bilateral. Per posar-ne algun exemple, sobre les reclamacions de beques i ajuts a l'estudi universitari i no universitari, el cas més punyent de vulneració de les sentències del Tribunal Constitucional favorables a la Generalitat, i poso com a exemple la del 2001, de 20 de setembre; no s'ha fet efectiva en cap moment la dotació econò-

mica que va acompanyar el traspàs de Rodalies. Parlem de qüestions d'una extraordinària transcendència, que donen lloc a considerar que aquesta comissió no és ni creguda ni assolida..., per la funció que li va ser atorgada al mateix Estatut i que, en principi, el Govern de l'Estat, des de l'inici de la seva creació, es va comprometre a assolir en aquesta bilateralitat de relacions institucionals pròpies de l'estat autònom en què ens trobem.

Miri, nosaltres no volem donar una especial vida a aquesta comissió en els moments polítics que vivim. Això és evident. Ara, per què no? Per raons lògiques i racionals, no ideològiques. És a dir, la conseqüència de l'anàlisi del context actual i de la paràlisi de la funcionalitat des de la manca de voluntat política i l'alta deslleialtat institucional que ha operat en aquesta comissió per part del Govern de l'Estat ha tingut com a conseqüència que es produeixi un organisme virtual de caire absolutament inútil. Per què no hi creiem? Per aquestes raons. Ara, mirin el contingut de la nostra esmena. No se'ns podrà dir que no som rigorosos des del punt de vista institucional. Nosaltres, evidentment que demanem que es reuneixi. Però no hi tenim cap confiança.

Gràcies, presidenta, diputats, diputades.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, segurament som el grup menys indicat per valorar una fórmula estatutària que declarava la bilateralitat de les relacions entre la Generalitat i l'Estat i que des del 2007 que es va instaurar, en un context polític determinat, PSC governant aquí, PSOE governant a Madrid, va funcionar un seguit d'anys i va anar decaient a mesura que les majories polítiques van ser unes altres. El 2007 es va reunir tres vegades; el 2008, dues vegades; el 2009, dues vegades; el 2010 no es va reunir; el 2011, una vegada; el 2012, cap vegada, i el 2013, cap vegada. I no deu ser perquè no s'han viscut canvis substantius legislatius, econòmics, a l'Estat espanyol i que afecten directament l'autonomia i el Govern de la Generalitat en els últims sis anys. Se n'han viscut molts, a l'Estat espanyol. De fet, se n'han viscut segurament més que en els darrers trenta anys.

Que no es reuneixi aquesta comissió no sabem si és fruit de voluntats polítiques partidistes o probablement fruit d'una situació política. I, per tant, està fora de lloc demanar ara... En tot cas, forma part d'una quarta via demanar ara que tots els mecanismes de la normalitat funcionin amb normalitat sense que la situació política d'excepcionalitat en què vivim els i les catalanes, fruit del no-acord en la celebració d'un referèndum, de la no-concessió del dret a la celebració d'un referèndum..., pretendre que tot continuï funcionant amb normalitat segurament és la quarta via, no? Hi ha una primera via que és bloquejar-ho tot; una segona via que és demanar el referèndum; una tercera

via que és proposar, que és molt possible i és molt fàcil aconseguir, l'acord de l'Estat per fer el referèndum, i una quarta via que és: «Si us plau, pot tornar tot a la normalitat i que funcionin tots els mecanismes estatutaris, tots els mecanismes pactats?» Nosaltres entenem que no hi ha un principi de realitat darrere de la proposta d'un normal funcionament d'aquesta comissió.

En tot cas, a nosaltres, quan sentim la setmana passada Cristóbal Montoro que diu que la comissió bilateral es reunirà..., i per tant hi posa condicions, estableix condicions, i com que s'ha de reunir de forma pactada i estableix un full de condicions que diu: «Quan les condicions polítiques siguin les adequades per satisfer els objectius de la comissió»..., a nosaltres ens genera molts dubtes, aquestes condicions polítiques, quines són. Perquè crec que no es refereix a cap formalisme, ni al fet que hi hagi un govern legítim o no a la Generalitat, o que hi hagi una estabilitat parlamentària a una banda i l'altra, ni que hi hagi una agenda o un ordre del dia compartit. Creiem que no són formalitats, sinó que quan diu «les condicions polítiques» és quan el Parlament de Catalunya ignori la voluntat majoritària, al nostre entendre, de la població catalana, i per tant passi –passi– literalment de ser conseqüent amb aquesta voluntat majoritària a l'hora de reivindicar un referèndum sobre la independència. I, per tant, entenem que aquestes condicions, si les posa l'Estat espanyol, fan impossible i inviable la convocatòria d'aquesta comissió bilateral.

A més a més, ens preguntem: la voluntat de convocar la comissió bilateral, on ha estat quan s'ha aprovat la LOMQE o quan s'han aprovat altres mesures que afecten directament el cor d'algunes de les competències principals sobre les quals se sustenta l'autogovern de Catalunya? On ha estat la convocatòria, o el diàleg, o el parlar amb les parts, per aprovar i tirar endavant determinades lleis com aquesta, com la LOMQE? Per no parlar de la disposició addicional tercera de l'Estatut o la transferència de determinades partides que estan pendents en la negociació bilateral.

Per tant, nosaltres no podem donar suport a aquesta moció. No ens creiem que això depengui del Parlament de Catalunya. No entenem, a més a més, que la comissió bilateral pugui actuar amb normalitat mentre hi ha la qüestió central pendent de resolució, i en tot cas només entendríem que hi hagués, si no una comissió, una reunió bilateral per parlar de quan i com es convoca un referèndum sobre la independència.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, señor Collboni, deduzco de su intervención, cuando ha dicho que el objetivo de la moción «era», que ha perdido las esperanzas de que prospere, y también a tenor

de la conciliadora intervención del señor Corominas, que ha sido, vamos, todo un panegírico de agravios, ¿no?

Y es una lástima, porque este es uno de los instrumentos que la Constitución, que tanto critican, pone al servicio de los gobiernos central y autonómico como marco permanente de relación y de cooperación, y que ha funcionado tradicionalmente bien siempre que se ha dado ese contexto político, al que algunos diputados hacían referencia, basado en las relaciones de lealtad institucional y confianza, y no en este momento, cuando las actitudes son de agravios, victimismo, retos inapelables y si no me dan lo que quiero pues doy el portazo y me voy, ¿no? No sé, aquí exactamente..., la compensación de culpas debería funcionar para ambas partes, ¿no?

Nosotros votaremos favorablemente a una parte de su moción que entendemos que como declaración de intenciones no está mal, pero en cuanto a su efectividad permítame que manifieste mi escepticismo después del resultado de esta ofensiva a tres bandas que ustedes, el Partido Socialista, han elaborado esta semana, o han desarrollado esta semana. Porque ustedes traen hoy aquí esta moción, pero en el Congreso el diputado de su partido, de su grupo, Albert Soler, preguntó al ministro Montoro, y el ministro Montoro le contestó que la comisión no se iba a convocar porque no se daban las condiciones, y que además el motivo de los agravios que permanentemente se reivindicaban desde Cataluña no permitían un clima de conciliación y de confianza, y en el Senado la vicepresidenta contestó en el mismo sentido tanto al senador Saura como al senador Antich al decirles que reunir la comisión para avanzar en trasposos era muy difícil porque no se daban las condiciones. Son respuestas que evidencian la negativa del Gobierno español, en una actitud inmovilista ante esta situación de conflictividad que todos agradeceríamos que se rebajara.

Pero, claro, el Gobierno catalán, la verdad es que no ayuda, ¿no? No ayuda por lo que le comentaba antes: porque se han quebrado todas las relaciones de confianza que podían facilitar que esta comisión bilateral fuera verdaderamente un instrumento, un buen instrumento, para rebajar esta tensión y crear un espacio de negociación que nos vendría bien a todos los catalanes para la reivindicación y para la defensa de nuestros intereses, no solo en materia educativa, de política local, a las que usted hace referencia, de unidad de mercado de seguridad, sino de cualquier otra. Y probablemente tiene razón –tiene razón. Este es uno de los buenos mecanismos que, puesto en marcha y con cierta eficacia, nos podría haber evitado muchos disgustos. Pero, claro, ante la forma de actuar de algunos consejeros del ramo... Usted habla de negociar temas educativos. Pues, ¡hombre!, no contribuye que la *consellera* de Educación, Irene Rigau, deje plantado al ministro en la Conferencia Sectorial de Educación, o que el *conseller* de Presidencia en unas declaraciones insulte al ministro de Hacienda, y otras actitudes que han avergonzado, en definitiva, al conjunto de catalanes, ¿no? Hubiera sido mucho mejor haber evitado este tipo de situaciones de tensión, y crear un contexto de colabo-

ración y de negociación para defender de forma leal y de forma firme, sin perder ni un ápice de la firmeza, los intereses de todos los catalanes.

En definitiva, nosotros entendemos que este es un buen instrumento. Votaremos favorablemente a una parte de su moción, a excepción del punto número 4, porque no estamos aquí para hacer reinterpretaciones que ya han hecho los jueces, y mucho menos de sentencias del Tribunal Constitucional, sino que estamos aquí para acatarlas. Y en este sentido la sentencia del Tribunal Constitucional habla de la Comisión Bilateral Estado-Generalitat, y dice, con relación a esta comisión, que será constitucional cuando se refiera únicamente a las relaciones que pueden mediar entre la Comunidad Autónoma de Cataluña y el Estado central como dos elementos constitutivos del Estado español. Por lo tanto, como nosotros estamos conformes con esa interpretación que hace el Tribunal Constitucional, entendemos que no es necesario reinterpretarlo de otra manera.

Y, por último, decir que sí que entendemos que sería bueno que de una vez por todas se confirmara quién es el representante del Gobierno catalán en esa comisión, atendiendo a que hasta ahora el nombramiento del representante del Gobierno catalán ha quedado en el limbo, de manera que no sabemos si el decreto de nombramiento se ratifica o no y, por lo tanto no sabemos si todavía en esa comisión tenemos representante y no sabemos, por tanto, si se puede convocar convocando a una parte o a la otra, ¿no?

Por lo tanto, desearíamos que eso se aclarara, en aras al beneficio y al buen entendimiento de todos.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, per posicionar-nos amb relació a aquesta moció, que té un objectiu, que és el d'impulsar la Bilateral Generalitat-Estat. Però necessàriament jo crec que, per entendre el posicionament del nostre grup parlamentari amb relació a aquesta moció, hem d'escoltar la interpellació que va fer el senyor Collboni a la vicepresidenta del Govern en el darrer Ple, però jo crec que també és il·lustratiu de quina és la voluntat que hi ha per part d'alguns grups, especialment aquells que donen suport al Govern, doncs, la intervenció del senyor Corominas en el posicionament amb relació a aquesta moció.

Miri, si en poques coses de la intervenció de la vicepresidenta durant la interpellació podem coincidir, n'hi ha una en què coincidim plenament, que és aquella part o aquella frase en què diu: «Escolti'm, dos no poden dialogar i arribar a acords si un no vol.» I en això, mirin, estem absolutament d'acord. El problema és que en el moment que intentem veure qui és, qui vol

i qui no vol, és on comencen de nou les discrepàncies. I nosaltres tenim clar –i jo crec que ha quedat demostrat, va quedar demostrat en la interpellació, però també ha quedat demostrat amb el posicionament que ha fet el Grup de Convergència i Unió amb relació a aquesta moció– que qui no té aquesta voluntat és precisament el Govern de Convergència i Unió.

Però bàsicament també perquè es demostra que setmana rere setmana, en les reunions del Consell Executiu..., que més que un govern el que tenim és un consell executiu que fa oposició a tot allò que fa el Govern de l'Estat. Certament, qui està instal·lat en el conflicte permanent és el Govern de Convergència i Unió. Qui impulsa precisament la separació de Catalunya de la resta d'Espanya és el Govern de Convergència i Unió, amb mesures com consells de la transició nacional, o el pacte pel dret a la independència, la comissió pel dret a la independència... Com li deia, és un govern que no governa, sinó que el que fa és oposició al Govern d'Espanya.

I jo crec que l'exemple més clar el coneix vostè perfectament, perquè vostè esmentava el document de deslleialtats que va presentar el Govern de la Generalitat i sobre el qual se susciten les discrepàncies amb el president de la part catalana de la bilateral, el senyor Duran i Lleida. La manca de rigor d'aquest document no és fruit de l'atzar; és fruit d'una voluntat específica del Govern de Convergència i Unió i els seus socis parlamentaris de fer veure que hi ha un govern d'Espanya que està permanentment conspirant contra Catalunya i contra allò que representa la Generalitat de Catalunya.

Nosaltres estem convençuts, veient les actituds –hi insisteixo, avui ho hem tornat a veure– del Govern i dels representants de Convergència i Unió, que estan convençuts que el món gira al seu voltant, i no és així –no és així. Mirin, el món ja girava abans de Convergència i Unió. (*Remor de veus.*) I m'atreveixo a dir-los: el món continuarà girant després de Convergència i Unió. I vostès segurament en seran testimonis. (*Ri-alles.*) Perquè pot ser que passi aviat –perquè pot ser que passi aviat.

Hi ha el convenciment que el Govern d'Espanya legisla contra Catalunya. Doncs no, el Govern d'Espanya, precisament, legisla a favor dels espanyols i, per tant, també a favor dels catalans. El Govern d'Espanya legisla per treure Espanya i, per tant, també Catalunya de la situació de crisi; el Govern de la Generalitat legisla per treure Catalunya d'Espanya i per treure Catalunya d'Europa. El Govern d'Espanya legisla –fixin-se, eh?– per poder pagar les factures que el Govern de la Generalitat no pot pagar –el Govern d'Espanya legisla per poder pagar les factures que el Govern de la Generalitat no pot pagar. (*Remor de veus.*) Així de clar. I a vostès els agradarà o no els agradarà; per això rondinen, perquè a vostès no els agrada que les coses siguin com són. Però són així.

Senyor Collboni: «rigor, diàleg i acord». Home, que ens ho digui un diputat del PSC, amb tots els respectes, doncs..., desconeixem si l'autoritat és total o no. Home, abans de demanar que s'entenguin els altres, pot-

ser que facin algun esforç per entendre's vostès amb el senyor Rubalcaba. El senyor Navarro es veia amb el senyor Rubalcaba i el senyor Mas un divendres i deia una cosa, i el dissabte, en el consell executiu en deia una de diferent; per exemple. O en el Congrés dels Diputats, no fa gaires dies, deien una cosa i la contrària al mateix temps. Per tant, home, doncs, estaria bé que vostès també fessin un esforç en aquest sentit.

Per acabar, miri, nosaltres serem i som favorables al diàleg i als acords. Per a això és necessària la voluntat de les dues parts, i el Govern de Convergència no la té. Nosaltres no votarem en contra del diàleg. Qui ho farà, precisament, seran els grups que donen suport al Govern.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats, diputades... Jo em preguntava què ha passat de dues setmanes ençà, vicepresidenta, perquè fa dues setmanes vostès i nosaltres parlàvem d'aquesta moció, intercanviàvem textos, les coses anaven bé. I la resposta l'hem vist en el debat de les esmenes. La resposta es diu: «No volem donar vida a la comissió bilateral.» I no ho ha pronunciat un membre de Convergència, ho ha pronunciat la representant d'Esquerra Republicana. La resposta al canvi d'actitud que ha tingut, vicepresidenta, entre fa dues setmanes i avui és la frase: «No volem donar vida a aquesta comissió», pronunciada en boca de la representant d'Esquerra Republicana. Vostè recorda que a la interpellació jo li vaig dir: «Mirin el conjunt dels grups, no en mirin només una part.» I vostès han tornat a mirar només una part.

I de la possibilitat d'arribar a un acord sobre aquesta moció, que és important..., i que ningú tingui dubte que nosaltres perseverem i que ho tornarem a proposar. I ja sabem que això és un camí difícil, que vol temps i vol diàleg, i, per tant, ho tornarem a plantejar, no donem res per perdut. Perquè l'explicació, al final, amb aquesta frase de: «No volem donar vida a la comissió bilateral», es diu «pànic escènic de Convergència» –pànic escènic de Convergència– de desenganxar-se ara d'Esquerra Republicana, a les portes de les negociacions dels pressupostos. Aquesta és l'explicació; aquesta és l'explicació, vicepresidenta. Perquè de parlar i dialogar a trobar-nos un mur..., en el qual fins i tot quan el nostre grup diu que li accepta esmenes a Convergència i, pel fet de no votar-les –i pel fet de no votar-les–, vostès les retiren, arriben fins a l'extrem de retirar-les perquè no les puguem votar..., en demostra el tarannà.

Vull donar les gràcies al senyor Bosch i a Iniciativa, que amb ells sí que hem arribat a acords i hem trans-

accionat diverses esmenes que he mencionat abans. I insistim –insistim– en algunes esmenes i en algunes mencions que s'han fet. *(Remor de veus.)*

La senyora Mejías deia...

La presidenta

Un moment. Un moment, si us plau... Un moment, eh?

Jaume Collboni Cuadrado

Sí, perquè...

La presidenta

Sí, perquè no se sent gaire.

Jaume Collboni Cuadrado

...es veu que no ho havien parlat abans, i ara...

(Pausa. Veus de fons.)

La presidenta

Ja pot continuar.

Jaume Collboni Cuadrado

Si és a fi de bé –si és a fi de bé–, està bé.

La senyora Mejías deia que no ens votarà el punt que fa referència a la sentència del Tribunal Constitucional. Normal: vostès estan d'acord amb el resultat o amb el contingut de la sentència del Tribunal Constitucional, nosaltres no ho estem. I, per tant, la proposta que es va fer el 2010 per superar aquella sentència continua vigent, continua vàlida i seguirem treballant en ella.

I, senyor Rodríguez, ho he dit al principi de la meua intervenció: nosaltres no hem tingut en cap cas la voluntat de posar el dit a l'ull a ningú –a ningú. Ho podíem haver fet, perquè les declaracions del senyor Montoro que s'han esmentat abans són bastant significatives de la nul·la voluntat que té el Govern del Partit Popular d'obrir aquest diàleg. I això té dues causes per part del Govern del Partit Popular, que es diu «autisme», l'autisme que ha practicat durant més d'un any sobre el que succeïa a Catalunya, i que té una conseqüència, que és l'immobilisme. I, per tant, benvingut sigui el seu suport, ni que sigui nominal, a la voluntat de diàleg, però sí que els demanaria, tant a vostès, al Govern de Catalunya, com al Govern del Partit Popular, que abandonessin el tacticisme, que aquesta pica-baralla de curta volada en un tema tan substancial i tan important no aporta res i comença a ser molt fatigant per als ciutadans i les ciutadanes.

Gràcies, presidenta; gràcies, diputats, diputades.

(Pausa. Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, para solicitar votación separada.

(Remor de veus.)

La presidenta

Un moment, si us plau, perquè... Diputats i diputades, si us plau... Senyor Cañas, digui'm.

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta. Para pedir votación separada de los puntos 4, 5, 6 y 7.

La presidenta

¿4, 5, 6 y 7?

Jordi Cañas Pérez

Sí, 4, 5, 6 y 7... Ah, bueno, es que... Son puntos, ¿no? Es que son añadidos a la...

La presidenta

És que són esmenes que s'han incorporat, a excepció d'un punt, que jo sàpiga, que és el punt 5, i que corresponia a l'esmena número 2 d'Iniciativa; la resta són esmenes incorporades als punts. Per tant, tenim una moció de quatre punts, en què s'incorpora un punt cinquè, i després hi ha una transacció respecte al punt 4 i hi han altres esmenes incorporades, però no hi han més punts.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta.

La presidenta

D'acord?

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

Santi Rodríguez i Serra

També per demanar votació separada dels punts 1 i 4.

La presidenta

Per tant, tenim només la petició del punt 1, del punt 4 i del punt 5. Punts 1, 4 i 5.

Votarem en primer lloc el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 41 vots a favor i 92 en contra.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 32 vots a favor i 101 en contra.

Votem ara el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 32 vots a favor, 82 en contra i 19 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 41 vots a favor, 73 en contra i 19 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpe·lació al Govern
sobre el futur dels mitjans públics
audiovisuals (tram. 302-00088/10)

I passem ara al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·lació al Govern sobre el futur dels mitjans públics audiovisuals. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'ihlustre senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Moltes gràcies, presidenta. Començo pel final; per tant, començo donant tot el nostre suport a la gent de Canal 9 i, per tant, confirmant ja que acceptarem l'esmena d'Iniciativa per Catalunya que permet mostrar el nostre rebuig a la decisió del Govern valencià de tancar la ràdio i televisió valenciana. El tancament de la radiotelevisió pública valenciana és un atac al pluralisme informatiu, contra una televisió pública creada l'any 89 amb l'objectiu de vertebrar el territori valencià i ajudar a la normalització de la llengua; llengua i vertebració territorial, potser, doncs, el principi del final, aquests mateixos objectius fundacionals. Tot el nostre suport. Sense uns mitjans públics de comunicació i de qualitat, independents, rigorosos i professionals, no hi haurà ni benestar informatiu o comunicatiu, ni qualitat democràtica.

Torno a l'inici. La moció tenia tres punts, ara en tindrà cinc. Intento desgranar-ho breument: el primer, reforçar el text actual del contracte programa. I crec que aquí ens hi hem de trobar tots plegats: partides econòmiques obertes; no descartar millorar l'aportació en un escenari futur millor; lideratge com a objectiu, lideratge també a la ràdio –també a la ràdio–; equilibri entre producció pròpia i externa cercant el reforç mutu, defensant el model; per tant, la manera com hem entès aquesta televisió fins ara, quan va néixer conjuntament una televisió pública forta que feia de paraigua a un sector privat potent que hi posava talent, innovació, recursos quan la tele no hi arribava, però que no ha de suplir ni debilitar, sinó reforçar; reforç dels continguts culturals i dels documentals propis; garantir la implantació territorial i les variants dialectals, també l'aranès, amb una aportació que ens feien des del Partit Popular, i també, doncs, garantir la pluralitat, però no la política, que ja ens garanteix la llei, sinó la pluralitat social, i, per tant, podíem llegir-ho també des d'un punt de vista territorial, garantir la presència a la graella del ventall de sensibilitats que conformen la societat catalana amb una aportació que ens feia Iniciativa.

El punt 2, ens sembla que és molt clar i diàfan, s'explica sol, i, per tant, no hi hem acceptat esmenes: «Garantir una negociació del conveni de la corporació regida per la presumpció de bona fe, la transparència en tot el procés i la persistència en la negociació.» Estem immersos en el procés de negociació del conveni i, per tant, la bona voluntat és clau per les dues bandes.

I, com a punt 4, ja ens hi havíem compromès però crec que queda molt més clar, el compromís amb la reforma legislativa iniciar-la coincidint amb el nou període de sessions.

Però vaig al punt 3, que ens sembla que és la clau de tot plegat: aturar de manera immediata el procés engegat per l'externalització de la comercialització de la publicitat de TV3, i estudiar mesures alternatives.

No acceptem la venda de la segona font d'ingressos de Televisió de Catalunya. No acceptem externalitzar la publicitat perquè és un error irreparable. No acceptem afeblir el servei públic i afavorir la competència. No acceptem que TV3 es vengui la seva ànima perquè a això no s'hi pot posar preu. No transaccionem millores al plec. No transaccionem, com proposa el PSC, salvar trenta treballadors, perquè nosaltres som aquí per vetllar per tota la televisió, per tots els treballadors, no per trenta, per un model, no per un departament; per deixar en mans de la mateixa corporació el 30 per cent dels seus ingressos, no en mans de la seva competència. Ho vam dir i ho tornem a dir avui, no acceptem que la Pepsi li encarregui a la Coca-Cola que li gestioni la seva publicitat, li doni una llista dels seus clients i a sobre li pagui uns diners molt importants. No és raonable. Per nosaltres, és cedir a pressions de grups externs.

Ho torno a explicar de nou: en els darrers anys tots els grans grups han creat les seves pròpies agències per evitar intermediaris, però, sobretot, per evitar un conflicte d'interessos, i, en canvi, nosaltres ho plantejem al revés? Televisió de Catalunya ho planteja a la inversa: externalitzar la comercialització de la publicitat? Per què? Des d'Esquerra no som capaços d'entendre-ho. Pagarem uns diners a algú, que segur que serà d'una agència de propietat o vinculada a un mitjà privat, perquè gestioni els nostres espais publicitaris. Li cedirem el nostre coneixement que hem adquirit al llarg de trenta anys i li regalarem a la nostra competència la cartera de clients.

La feina del conseller, la feina del director de TV3, la feina del president de la corporació és defensar els mitjans públics. I aquí no veiem que ho estiguin fent. Som conscients de les dificultats que pateix avui el mercat publicitari. Som conscients que calen canvis, però els canvis no s'estan encertant. No té cap lògica treure un concurs en el qual no hi ha la ràdio, perquè anem a uns mitjans globals, anem a un grup multimèdia. Per què deixem la ràdio –per què deixem la ràdio– fora? No s'entén. Només hi veiem una possibilitat, que és buscar un soci que pugui disposar d'una ràdio. I, si és això, si el que busquem és un soci amb una ràdio potent, encara estem més preocupats.

Ho torno a dir: no s'equivoquin, no posem en mans de la competència el 30 per cent dels nostres ingressos,

perquè això no té marxa enrere de cara a futur –no té marxa enrere. Un cop tinguin la nostra cartera de clients, un cop disposin de tot el coneixement adquirit durant trenta anys, per molt que aquest conveni pugui no continuar, que aquesta externalització no pugui no continuar ja no té marxa enrere.... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en nom del Grup Socialista, l'il·lustre senyor Mauri Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats i diputades, molt bon dia, o, millor dit, molt bona tarda. Voldria ser molt breu respecte a la moció, i parlo ja de la moció tal com, finalment, l'ha presentada Esquerra Republicana, incloent-hi les esmenes que ha acceptat.

Respecte al primer bloc, que és el primer punt, he de dir que hi estem totalment d'acord, perquè els principis que anuncia respecte al funcionament i als objectius de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, doncs, em sembla adequat que el Parlament manifesti el seu recolzament vers els mateixos. I també voldria afegir, en nom del Grup socialista, la solidaritat vers els treballadors de la Ràdio i Televisió Pública Valenciana, que també em sembla adient que des del Parlament de Catalunya fem, diguem-ne, pública en nom del nostre país.

Finalment, respecte al punt que el senyor Sabrià ha dit que és el punt que podria aixecar, diguem-ne, més controvèrsia, el Grup Socialista vol fer una manifestació de principis. És evident que no només la Corporació de Mitjans Audiovisuals, sinó en general totes les institucions del nostre país ara mateix estan sotmeses a una forta pressió econòmica, financera i, per tant, pressupostària. Ara bé, des del punt de vista de la divisió de les funcions en un sector públic el que ens sembla que no és adequat per al bon funcionament del sector públic en el seu conjunt és que el Parlament de Catalunya tingui la temptació d'interferir permanentment en aspectes purs de gestió. Creiem que hi ha nomenat un consell de la corporació de mitjans audiovisuals... *(Veus de fons.)* Ui!, què li passa al senyor Amorós, ara? Si que està inquiet! Doncs, pensem que el que hem de fer si no estem d'acord amb el funcionament d'aquest consell, doncs, el que ha de decidir el Parlament de Catalunya és canviar-lo. Però em sembla que hem de ser curosos en fer confiança, amb independència del que nosaltres des del Parlament de Catalunya pensem que és més o menys adequat, per entendre la bona fe de la millora de la situació financera de la Generalitat de Catalunya. Ho dic d'una altra manera: si el Parlament agafa el mal costum d'interferir en tots els aspectes de gestió salvant-se i, per tant, desbordant els òrgans de govern ordinaris penso que estaríem fent un mal servei al país. I per aquesta raó el Grup Socialista el que ha intentat és fer el que entenem que el Parlament ha de fer, que és fer una crida

a la preservació dels llocs de treball que eventualment es veurien afectats per decisions de gestió de la Corporació de Mitjans Audiovisuals.

I aquesta és la raó per la qual, a la vista que Esquerra Republicana no ha volgut acceptar la nostra esmena, votarem en contra del punt 3 de la Moció, tal com finalment ha quedat plantejada.

Gràcies, presidenta, vicepresidenta, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Batalla.

Albet Batalla i Siscart

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, senyors diputades i senyors diputats, respecte a la moció, com queda en funció també de les esmenes que s'han acceptat per part del ponent, manifestar-nos. Nosaltres votarem favorablement el punt primer, que fa referència al contracte programa, compromisos econòmics mínims, voluntat de lideratge dels mitjans, millorar el model de participació i producció pròpia i externa, reforçar els continguts culturals i vetllar per les variants dialectals, em sembla lògic. Pel que fa al procés de negociació nosaltres estem d'acord també en el que es planteja i plantejàvem una esmena perquè volem donar a entendre que, a banda que es faci bé aquest procés, que és el que crec que tots volem, també cal tenir en compte que el temps és necessari que es limiti per poder arribar a acords i prendre decisions; no tenim un temps indefinit.

El quart punt, que és la modificació de les lleis de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i el CAC, també hi estem d'acord.

I, pel que fa al tercer punt, que és el tema de la publicitat, que és un dels centrals, voldríem dir el següent, perquè la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, no avui, ja des del 2011, on hi havia una altra composició de la corporació, es planteja la possibilitat d'externalitzar la venda de publicitat, només la venda de publicitat, doncs, per al següent: l'any 2006 la Corporació Catalana, en aquest cas TV3, ingressava 153 milions d'euros de publicitat; l'any 2010, 100; l'any 2011, 86; l'any 2012, 67, i el pressupost per al 2013 són 60 milions d'euros que encara no sabem si els podrem complir. La feina que estan fent la gent de comercial de TV3 és una feina excel·lent, però amb aquesta feina no n'hi ha prou, cal guanyar dimensió i per això el que es planteja és buscar *partners*, buscar socis, per guanyar dimensió i poder competir amb el duopoli, per poder competir amb Mediaset i poder competir amb el Grup Antena 3 a l'hora de buscar i guanyar dimensió.

Creiem que això podia generar alguns dubtes i per això nosaltres hem plantejat una esmena en la qual es recomanés que, en aquest cas, aquest plec de condicions garantís l'increment dels recursos previstos per a la publicitat, evidentment. En segon lloc, que garantís els llocs de treball i les condicions laborals de les per-

sones que actualment estan en el departament comercial de la tele, i que, a més a més, es garantís que la corporació catalana disposi en tot moment del control de gestió de la publicitat i dels seus ingressos. Creiem que són tres qüestions prou importants, prou evidents i de prou garantia per a TV3, per al departament comercial i per als seus treballadors, que és bo que s'incorporessin en el plec de clàusules o que quedessin més explícites en el plec de clàusules i per això feiem aquesta esmena que lamentem que no s'accepti.

Però, en tot cas, és evident que de 153 milions d'euros a 60 milions d'euros existeix un problema que hem de resoldre, perquè és la segona font de finançament de la televisió del nostre país, i, per tant, no podem deixar que aquesta inèrcia continuï. Cal buscar fórmules i aquestes fórmules, com deia, ja s'havien plantejat també en altres èpoques, amb altres majories de Govern, en el Consell de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

I, per altra banda, també farem el nostre posicionament al voltant de l'esmena, que es presenta respecte a Canal 9. A nosaltres no ens agrada i lamentem que es tanqui Canal 9; no ens agrada pels professionals, no ens agrada pel periodisme de proximitat, no ens agrada pel País Valencià, no ens agrada per la llengua. Creiem que caldrà buscar acords entre els governs perquè TV3 pugui veure's al País Valencià, com s'estipulava en el conveni de reciprocitat. Creiem que és molt important que això es pugui fer.

I, alhora, també, els vull dir que, a banda de per tots els motius que no ens agrada, tampoc ens agrada que es tanqui Canal 9 perquè hi ha algú que vol aprofitar aquesta circumstància per atacar i alçar la veu contra TV3 i contra Catalunya Ràdio. La cohesió social i territorial, la cultura i la llengua d'aquest país es basa a les escoles i als hospitals, als serveis socials i als municipis; però també, i, sobretot, a TV3 i a Catalunya Ràdio. Per això i per un profund sentiment democràtic i convenciment democràtic, sempre ens trobaran en la defensa del lideratge i de la viabilitat dels mitjans públics catalans.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats, diputades, un esment breu a algunes de les esmenes que agraïm que s'hagin acceptat per part d'Esquerra Republicana en aquesta moció que han permès, doncs, incorporar en el primer punt sobre el contracte programa aquest pluralisme social de les diverses opinions i sensibilitats de la nostra societat civil, i també el compromís, de nou, de modificar les lleis de l'audiovisual, les de la corporació i les del CAC, demanàvem que fos fins d'aquest any, però hem acceptat la

transacció que sigui al principi del pròxim període de sessions.

No s'ha acceptat, en canvi, incloure respecte de la negociació dels convenis de Catalunya Ràdio i de Televisió de Catalunya, el compromís de mantenir els actuals llocs de treball, ni de revertir les retallades patides en les condicions laborals.

S'ha acceptat, com s'explicava, una esmena que hem presentat perquè avui al Parlament de Catalunya ens pronunciem clarament lamentant la decisió del Govern de la Generalitat Valenciana de tancar la radiotelevisió pública valenciana i per denunciar també les conseqüències que aquest tancament té per a la presència del català en l'àmbit comunicatiu del País Valencià i el greu cost laboral de deixar al carrer 1.700 treballadors i treballadores d'un sector, d'un àmbit, la comunicació, el periodisme, que acumula al País Valencià un 40 per cent d'atur.

D'altra banda, a més, amb aquesta esmena, que esperem que es pugui aprovar per àmplia majoria, instem el Govern català a buscar fórmules per garantir que els mitjans de comunicació públics catalans, els de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals es puguin veure i escoltar al País Valencià.

Més enllà del que diu, de fet, l'esmena, volem, com a Iniciativa i Esquerra Unida, expressar tot el nostre suport als periodistes de Canal 9, que es mantenen al peu del canó i que estant emetent informació de mitjà públic –ara sí, de mitjà públic–, i tot el nostre suport a la mobilització social al País Valencià contra el tancament de Radiotelevisió Valenciana, en defensa d'un servei públic sensible, com és un mitjà de comunicació, en contra de les polítiques de mala gestió i de manipulació d'aquests mitjans que hi ha hagut al País Valencià, que han fet que es degradi el Canal 9 com s'havia arribat a degradar, i en contra de les polítiques d'«austericidi» generals, que tant aquí com a Grècia es carreguen sistemàticament el sector públic i la democràcia, i, per tant, també els mitjans de comunicació públics com a eina de democràcia.

Més enllà d'aquest aspecte, que creiem rellevant que avui el Parlament de Catalunya es pogués pronunciar, evidentment aquesta moció tenia un punt principal, que era pronunciar-nos sobre el procés d'externalització del departament comercial de Televisió de Catalunya. Perquè aquí, a Catalunya, de moment no es planteja tancar els mitjans de comunicació públics de Catalunya, però sí vendre-se'ls a trossos, desmantellar-los. I no qualsevol tros; comencen, evidentment, pel que és més atractiu per al sector privat, el caramel, el departament comercial de Televisió de Catalunya. Per tant, ple suport per part del nostre grup a aquest punt plantejat a la moció d'Esquerra Republicana.

I no és un aspecte pur de gestió, senyor Lucena, és un aspecte de model, clar, de model; és una mesura innecessària, injusta i indigna. La justifiquen per una suposada ineficiència dels serveis; en canvi, no reclamen al plec de clàusules que l'empresa que s'ho quedi assoleixi nivells d'ingressos superiors. La justifiquen per un suposat mal funcionament de l'equip humà que treballa en aquest departament; en canvi, prete-

nen que continuï sent aquest mateix equip humà, però en mans d'una empresa privada, qui hi segueixi treballant. La justifiquen per un suposat estalvi econòmic a TV3 en capítol I, però el que preveuen en comissions a l'empresa adjudicatària acabarà sent més que el que es gasten ara en el personal d'aquest departament. I la justifiquen per una suposada sinergia de suma de mitjans a l'hora de vendre producte publicitari, i, en canvi, no parlen del departament comercial de Catalunya Ràdio. Es venen el caramel, ben embolicat, amb paper de cel·lofana de luxe i, a més, paguen per vendre-se'l. A qui beneficia això, a Televisió de Catalunya o a l'adjudicatari?

Mirin, senyors socialistes, avui tenim una votació en què demostrarem si la política la fem pensant en la ciutadania i en els seus interessos, que són els propietaris de TV3, o en qui ha aixecat el telèfon i els ha trucat. Vostès avui a qui defensen votant aquest punt en aquesta moció?

Diputats i diputades socialistes, també del Partit Popular, avui tenen l'oportunitat de demostrar si aquí representen la ciutadania de Catalunya o uns interessos mediàtics determinats que es volen quedar amb el departament comercial de TV3 i que han aixecat el telèfon i els han demanat què han de votar.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, novament tenim l'oportunitat de debatre sobre el futur dels mitjans audiovisuals de Catalunya en aquesta moció presentada per Esquerra Republicana, una moció que bàsicament gira al voltant de dos eixos: el contracte programa, per una banda, i el tema de la publicitat.

En aquests darrers mesos el sector de l'audiovisual ha estat una constant en aquest Parlament, i és que la situació així ho reclama, després que, damunt de la taula, hi ha una sèrie de qüestions sobre les quals tant la Corporació Catalana de Mitjans com el CAC i el mateix Govern hauran de pronunciar-se.

Però abans d'entrar en la moció m'agradaria posar de manifest una sèrie d'afirmacions fetes pel diputat d'Esquerra en la seva interpellació de què discrepem rotundament i que resulten ser contradictòries.

Partim de la base que tot mitjà públic de comunicació ha d'oferir un servei de qualitat però sense oblidar el pluralisme i l'objectivitat. Tant Televisió de Catalunya com Catalunya Ràdio han de ser la veu de tots els catalans i no només, com diu el senyor Sabrià, un servei vital per a la cohesió social de Catalunya i de gran transcendència estratègica per al país en un escenari de transició nacional com el que estem avui. I després de fer aquestes afirmacions ens diu que hi ha un fals debat sobre la pluralitat a TV3.

Em pot explicar com es lliga una cosa amb l'altra? Si per Esquerra els mitjans públics han de ser un ser-

vei de gran transcendència estratègica per al país en un escenari de transició nacional, no cal tenir gaires llums per deduir quin caire es vol donar als seus continguts. I no ho dic jo, sinó professionals de la casa, que han reconegut que en aquests moments hi ha dues qüestions que els preocupen: la manca de recursos econòmics i la pèrdua de centralitat informativa.

Per tant, allò del «fals debat» serà des del seu punt de vista. I, com a portaveu de la comissió de la «corpo», pot comprovar que el nostre partit denuncia cada cop que hi ha sessió de control la manca d'objectivitat tant dels telenotícies com dels reportatges i tertúlies. Ja ens agradaria obviar aquesta qüestió, però és que, a dia d'avui, mal que ens pesi a molts, la televisió i la ràdio que paguem tots els catalans estan profundament embolcallades per una estelada.

Per aquest motiu el Partit Popular hem presentat una esmena que venia a reforçar aquesta idea. Concretament, havíem afegit un punt per tal que, com vostè diu en la moció, es pogués aconseguir un text del contracte programa més ambiciós. Senzillament el que nosaltres demanàvem era que s'inclogués en el punt 1 una esmena que garantís una informació basada en criteris de pluralitat i equitat propis de qualsevol mitjà públic, esmena que no ha estat acceptada, però sí que hem pogut transaccionar un text amb Iniciativa per Catalunya. Per cert, parlant del contracte programa, esperem que s'aprovi al més aviat possible, i aquí sí que hi té a dir quelcom el Govern, ja que, segons la mateixa llei, s'estableix entre la corporació i el mateix Govern.

Hem afegit també en l'apartat *e* del punt 1..., i ja, com ha dit el diputat d'Esquerra, hem presentat una esmena en què demanem la presència de l'aranès, més enllà dels programes informatius, quant que també és una llengua oficial a Catalunya.

I pel que fa al tercer punt, que fa referència a l'externalització de la comercialització de la publicitat a Televisió de Catalunya, volem posar de manifest que discrepem de com s'estan fent les coses. Ho repeteixo: no ens agrada com s'estan duent a terme certes actuacions per part de la «corpo». I, en aquest sentit, tenim constància que hi ha una manca de diàleg amb els treballadors afectats i una opacitat en determinades actituds, que no afavoreixen les relacions amb els treballadors. Des de la «corpo» no es poden prendre decisions importants a la brava que afecten els treballadors sense informar-los en forma i en temps adequat. I cal tenir clar que en qualsevol procés d'externalització s'ha de preservar els drets sempre, sempre s'han de preservar els drets dels treballadors; ho repeteixo: sempre. Per tant, estarem amatents amb el que succeirà al respecte.

I finalment –i per acabar, ja no em queda més temps–, pel que fa al Canal 9, mirin, hi ha governs que estan disposats a sacrificar la televisió pública per tal de poder pagar els medicaments als seus ciutadans. I els ho diré molt clar: si he de triar, prefereixo un govern que pagui els medicaments als malalts a pagar festes separatistes sota el nom de TV3.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Per fixar la posició de la CUP - Alternativa d'Esquerres. I, com han començat gairebé tots els grups, doncs, la nostra solidaritat amb el País Valencià, amb la societat valenciana, que des del 89 té una televisió econòmicament pública, perquè l'han pagat entre tots, malgrat que no fos per a tots, i que des d'ahir és informativament pública, és a dir, per a tota la societat i tota la pluralitat que conté el País Valencià. I que ha triplicat l'audiència en a penes vint-i-quatre hores. Algú ha dit que no es podia escollir entre una escola i un hospital, però, com ha dit aquest matí una diputada valenciana, la Mònica Oltra, el dilema no està entre escola o televisió pública, sinó entre corrupció o decència.

En tot cas, i per posicionar la CUP, nosaltres votarem a favor. A nosaltres el que més ens preocupa és precisament el que fa referència a l'externalització del departament comercial. Tots els processos comencen igual; mai es diu on es vol anar a parar, però és obvi que a parer d'aquest grup és l'inici del desmantellament, de la partició i, per tant, de la privatització d'un mitjà públic. Sempre es comença externalitzant gestions.

L'altre, en termes econòmics, perquè hi sortirem perdent. I perquè ahir es parlava de privatitzacions, de venda de patrimoni, i perquè els 16 milions d'euros que ingressarà el mercat privat per fer aquesta gestió –aquesta és la previsió que ha facilitat, no?, la direcció de TV3–, i és al tros de negoci a què opten bé el Grup Godó, bé el Grupo Zeta o bé Pulsa, en un context, com s'ha dit, d'oligopoli, doncs, és perdre precisament 16 milions d'euros d'ingressos. I ahir se'ns demanava que penséssim en altres vies d'ingressos.

L'altre és que, sent cert el mercat d'oligopoli, no podem ser com ells; som, és un servei públic, i si volem ser com el mercat privat acabarem com el mercat privat, és a dir, degradant el que és un servei públic. Sobretot perquè un mitjà públic de comunicació, i també en termes de publicitat, opera com a tensor democratitzador, en termes també de qualitat, de temps, de pedagogia i de combatre l'agressivitat i la invasió i la falta de respecte, moltes vegades, cap al consumidor que tenen les televisions privades. Per tant, també un principi de garantia de servei públic.

L'altre, també, perquè, havent llegit la poca documentació que se'ns ha facilitat, tant en el què com en el com, no coneixem criteris de mercat, que no hauria de tenir un operador públic, i ens sembla una aposta injustificada, on TV3, hi insistim, surt perdent. Per què? Per què volem perdre més? Perquè hi guanyi qui? I per què es vol renunciar a la segona via d'ingressos?

L'altre, per descomptat, com també han dit la resta de grups que hi donen suport, perquè donem tot el nostre recolzament permanent als treballadors i treballado-

res, perquè també es malbarata l'experiència acumulada pel departament comercial, que té una ràtio d'eficiència altament positiva.

I l'altre, també, és sobre el com, perquè tornem a estar en un context que ens hem trobat molt, quan parlem de TV3, d'opacitat, de silenci i de laxitud. Casualment, la comissió que tindran els operadors privats serà del 3 per cent –sento dir-ho en aquesta cambra, però és així–, entre el 3 i el 7 per cent, i, a més, ho guanyaran amb la cartera de clients que té TV3 fa molts anys; és a dir, també és regalar recursos.

Els plecs de condicions, els informes preceptius, la forma aquesta tan irregular de diàleg que té la direcció de la «corpo», que és no dialogar, senzillament, les trampes quan s'utilitzen dades estadístiques, és..., efectivament el mercat ha baixat per a tots, s'ha desplomtat com el paper premsa, que són més primes..., doncs, és..., no podem deixar de comparar-ho en el seu context. Per tant, hi estem absolutament en contra, fonamentalment perquè no aporta res i perquè no porta enlloc.

El senyor Lucena es referia a la ingerència del poder públic en una empresa pública. I, bé, a nosaltres ens preocupa més la ingerència de PriceWaterhouse, que finalment és qui ha fet l'informe per externalitzar això. No entrarem en les portes giratòries ni en qui està avui a PriceWaterhouse, que lliga amb interessos privats i també polítics del país.

I és una darrera qüestió en què volíem aprofundir: avui, com ha dit també la Marta, no entenem la posició del PSC, no sabem a quin criteri polític respon. I també ens sembla més que respon a interessos que no pas..., ah!, i ho dic també per les contradiccions internes que sé que ha generat aquest debat dins del seu grup. La ingerència és perfectament legítima. I quan no hi ha ingerència pública en afers públics passa el que ha passat els darrers trenta anys amb les empreses públiques: malbaratades i mal gestionades.

I, com tothom acaba com comença o comença com acaba, doncs, també una salutació més enllà dels Pirineus –avui és la diada de la Catalunya Nord– i també cap al sud, al nostre estimat País Valencià.

Avui, a tots els grups que hi han donat suport, recordar que hi ha concentració a la plaça de Sant Jaume a les set, en defensa d'una televisió pública valenciana, i el cap de setmana hi ha mobilitzacions arreu dels Països Catalans, perquè sense mitjans públics mai hi ha democràcia.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. Vicepresidenta, diputados, diputadas, *poca feina*, *poca feina* tiene Esquerra como oposición cuando presenta una moción de este tipo.

No lo sé, oigan, ¿ustedes no están negociando unos..., o no han conseguido aprobar unos presupuestos para 2014? Pues negocien el contrato programa. ¿Qué nos traen, aquí? O sea, ¿no pueden ustedes condicionar el contrato programa de TV3 y sí unos presupuestos? Vaya, qué oposición más rara. Háganlo, pero háganlo directamente. ¿Saben lo que es esto? Esto es el chubasquero de la responsabilidad, es la forma que tienen ustedes de lavarse su responsabilidad sobre lo que está pasando en Cataluña, entre otras cosas en los medios de comunicación públicos.

Hablan ustedes de independencia, pluralismo y objetividad de los medios de comunicación, pero ¿saben lo que pasa? Cuando ustedes hablan de eso, hablan de independentismo, parcialidad, sectarismo, y manipulación y adoctrinamiento. Pero si el problema de los medios de comunicación públicos en Cataluña es que los controlan ustedes, si es que ustedes los saturaron cuando estaban en el tripartito; se los entregó el PSC, grave error que reconocen, en privado y en público –me hacen así con la cabeza. Se los entregaron, y ustedes los saturaron, y los controlan; yo creo que no los controla ni este Gobierno, yo creo que ni Homs puede descolgar el teléfono. O tienen vida propia, o los animan ustedes, los insuflan desde su sede. Claro que ustedes hablan..., pero es que no tiene nada que ver.

Mire, ¿sabe lo que pasa? Es que cuando alguien defiende los medios de comunicación públicos defiende medios de comunicación públicos independientes, que no independentistas, hombre; plurales, que no sectarios, y objetivos, que no tendenciosos. Y entonces, claro, lo que hay que hacer es hacerlos públicos de verdad; por lo tanto, ¿qué tienen que hacer? Que ustedes no gobiernen, ni directa ni indirectamente. Ese es el problema. Si el problema de los medios de comunicación públicos en Cataluña es que han gobernado ustedes..., bueno, siempre, unos y otros, desde hace más de treinta años, y los han utilizado para lo que los usan ustedes: para manipular y adoctrinar, y por eso hay más..., bueno, muchísima gente que no los ve, ni los tienen sintonizados.

Ustedes hablan de variantes dialectales, aquí, y de la lengua, como si solo fuera una. Pero si aquí tenemos tres lenguas oficiales: dos en toda Cataluña y otra que es el aranés. Y hablan ustedes de variantes dialectales cuando dejan fuera a la lengua que más catalanes hablan habitualmente. Pero si no tienen ustedes ninguna..., vamos, es que..., de verdad, que no tienen ustedes que gobernar, que hay que quitar sus manos de encima de los medios de comunicación públicos. (*Adreçant-se als diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.*) Y las suyas ya ni hablemos –las suyas ya ni hablemos–, porque lo suyo es de traca, de *traca i mocador*. «Ens estimem els mitjans públics, defensem la seva independència, nosaltres som el baluard de la defensa...» ¿Y qué están haciendo? Desmantelándolos. Y vienen aquí y dicen: «Agradecemos muchísimo a los trabajadores, ¿eh?, de TV3, a los que llevan el tema de gestión comercial, su gran trabajo, pero nos vamos a vender esto.» ¿A quién? A los amigos, porque a Atresmedia y a Mediaset no es. ¿Quién queda, queridos amigos? ¿Editoriales, eh?

¿Grup ge, punto, o, acentuado? ¿Ese es su modelo? El que diseñó el señor David Madí? ¿Ese que van haciendo paulatinamente?

Y dicen aquí: «No, les agradecemos el trabajo prestado.» Es como si a ustedes les dijéramos: «Vamos a privatizar la Generalitat porque los ingresos fiscales han caído en un 40 por ciento en los últimos seis años.» ¿O no les suena, esto? Pues, claro que han caído los ingresos por publicidad, como en todos los medios, y sobre todo gracias a los socialistas, que aprobaron la concentración de dos grandes grupos de control de la publicidad, sí, que son esos dos: por ellos, 2010, una ley. No sé si eso tiene que ver ahora con darles la espalda a los trabajadores de TV3. Los responsables de esta concentración de la publicidad tienen nombre y apellidos: Partido Socialista Obrero Español. Pero el problema no es que estos trabajadores lo hagan bien o que los que lo vayan a hacer externalizado lo hagan mejor, el problema es que no hay publicidad –no hay publicidad–, no es culpa de ellos, y ustedes vienen aquí diciendo que ingresarán más. ¿Van a ingresar más dinero? ¿Será más eficiente? ¿Generará ahorro? Es mentira, pero es una forma, aprovechando el río revuelto, para externalizar una parte de TV3.

Entonces, a algunos que no se nos llena la boca ni nos ponemos doscientas pegatinas, que parecemos el Fernando Alonso, ¿eh?, con «Defensem TV3», «Estimem TV3», «I love TV3», «Us estimem moltíssim», «La nostra», ¿eh?, estos... Nosotros no nos la vendemos a trozos a nuestros amigos, que nos los han exigido, y defendemos a los trabajadores, claro. Es que es lo que tiene ser coherente: que creemos en unos medios de comunicación públicos, es decir, de todos, no solo suyos, de todos; que tengan un coste razonable para los ciudadanos, evidentemente; que sean sostenibles, claro que sí. Pero que algunos no aprovechen, ¿eh?, su patriotismo este de *business friendly* para venderlo a los amigos que les hacen la campaña y les doran la píldora permanentemente. Ahora parece que les intentan orientar, pero que, en definitiva, les han llevado a donde están ustedes ahora mismo.

Por lo tanto, apoyaremos algunos puntos y defendemos a los trabajadores, pero de verdad, como corresponde: defendiendo su trabajo, diario, y no responsabilizándoles de algo que no les compete, que es que hay menos dinero y menos publicidad.

Gracias, presidenta, vicepresidenta, diputados, diputadas...

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Bé; gràcies, presidenta. Només tinc tres minuts; per tant, al senyor Cañas no m'hi dedicaré gaire, però el vaig trobar al passadís i li vaig dir: «Com veu la moció?», i em va dir: «Bé, bé; us donarem suport gairebé a tot.» No em vull imaginar si no ens hi hagués de donar suport. En tot cas, recordo, també, que en el seu

moment va plantejar el tancament de TV3. Per tant, entenem que també va una mica tot lligat.

Agrair a Iniciativa jo crec la facilitat a l'hora de pactar; a la CUP, el seu posicionament. El PP crec que ens ha contestat més la intervenció de fa quinze dies que no pas la d'avui, però en tot també hem pogut arribar a algun tipus d'acord; em sembla que el vot a favor d'externalitzar o contra la moció requereix alguna explicació més que la que ens ha donat, que ha sigut pràcticament cap.

I pel que fa al PSC... (*l'orador sospira*), ens han d'explicar la seva esmena, perquè no s'entén –ens han d'explicar la seva esmena, perquè no s'entén. La seva esmena diu: «Que el treballador pugui decidir. Externalitzem, d'acord, però que el treballador pugui decidir si s'hi acull o no s'hi acull.» Això no té ni cap ni peus. Això és un intent de salvar-se la cara davant dels treballadors de la corporació. Què farem, en una televisió sense departament de comercialització, amb els comercials? Els enviarem amb els lingüistes, que tenen l'equip molt petit? No té cap ni peus. Això és un intent de salvar-se la cara. Però això mereix una explicació de per què avui el vot és el que és. I no ens l'han donat en cap cas.

Pel que fa a Convergència, ho hem explicat reiteradament, nosaltres no estem tancats a cap tipus de millores ni a la cerca de noves fórmules, però ens estem equivoquem: tothom que hi entén ens explica, des de totes bandes, que en cap cas competirem amb el «duopoli» que avui copa el 85 per cent de la publicitat només amb el 50 per cent d'audiència. Nosaltres vam plantejar –i hi torno, i aprofitaré aquesta part per tornar-ho a plantejar– dubtes sobre a qui afavoria el plec, i vostès en la seva esmena en comencen a plantejar alguns. Els vam dir: «Escolti, això no garanteix més ingressos.» I ara ens diuen: «Garantirem més ingressos.» Sobre els llocs de treball, tampoc ho feia, i tampoc tenia el control dels ingressos.

Però és que això continua: aquest plec no s'entén de cap manera. Què explica que Televisió de Catalunya hagi de pagar 900.000 euros fixos per externalitzar el servei? Per què Televisió de Catalunya assumeix el risc dels impagaments dels anunciants? Per què no assumeix cap mena de risc d'aquest tipus l'adjudicatari? Per què no se'n responsabilitza amb un aval? Per què hi posem 4 milions?, per què hi fixem 4 milions d'euros i un volum de negoci de 30 milions que impedeix que les petites empreses, àgils, eficients, hi siguin presents?

Puc continuar, puc continuar i puc continuar molta més estona en aquesta mateixa línia, però acabo. Nosaltres el que farem és estar molt atents a on va, a qui s'ho queda, a què factura, a què facturava abans, a quants pocs semàfors verds té com a retorn. I, per tant, nosaltres hi estarem a sobre malgrat que avui perdrem aquesta votació, i serà una notícia nefasta per a la nostra televisió.

(*Maurici Lucena i Betriu i Jordi Cañas Pérez demanen per parlar.*)

La presidenta

Senyor Lucena i, després, senyor Cañas.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta; per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Maurici Lucena i Betriu

No, volia dir simplement a la senyora Ribas, al senyor Sabrià i al senyor Fernández que jo lamento en temes com aquests escoltar discursos amb aquestes elevades dosis de populisme, perquè, de tots ells, el que encara no n'he tret clar és quina solució proposen per al model futur de la Corporació de Mitjans Audiovisuals perquè sigui sostenible i, per tant, es pugui adaptar a la nova realitat pressupostària. Vostès han quedat molt bé de cara a la galeria, però de solucions pràctiques, ni una.

Gràcies.

La presidenta

Senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Por alusiones y para pedir votación separada, presidenta.

La presidenta

Comenci per la votació separada, i després li donaré trenta segons.

Jordi Cañas Pérez

Pues, votar todos los..., o sea, votar punto número 1, punto número 2, punto número 3, punto número 4, punto número 5, y pedir, o sea, por separado, votación del 1.f.

La presidenta

D'acord. Ara té trenta segons.

(Veus de fons.)

Jordi Cañas Pérez

Espere, que Carina Mejías me deje... *(Pausa.)* No, simplemente por una alusión. Muy breve. Nunca hemos planteado cerrar TV3, hemos planteado abrirla a todos los catalanes, no solo a los independentistas, no solo a los suyos —a todos los catalanes. ¿Pero sabe por qué? Porque todos la pagan, todos la pagamos, y para que sea de todos tiene que ser de todos, y por lo tanto tiene que abrirse a la objetividad, la independencia y la pluralidad.

Gracias, presidenta.

La presidenta

Si no hi ha... *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Sí, senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

L'apartat 1.a, també separatament.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Votació separada del punt 3.

La presidenta

Farem votació separada de tots els punts, però a més a més la farem de dos subpunts, d'acord? *(Pausa i veus de fons.)* Sí, sí, ja ho sé.

Començarem amb el punt 1.a –1.a.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 105 vots a favor, 19 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 1.f.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 133 vots a favor.

Votem ara la resta del punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 124 vots a favor i 9 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 133 vots a favor.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 46 vots a favor, 87 en contra.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 114 vots a favor i 19 en contra.

I, abans de votar el punt cinquè, donarem lectura d'aquest a petició d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El vicepresident segon

«Cinquè. Lamentar la decisió del Govern de la Generalitat Valenciana de tancar la radiotelevisió pública valenciana: a. Denunciar les conseqüències que pot comportar aquest tancament per a la presència del català en l'oferta comunicativa al País Valencià, així com el greu cost laboral de deixar al carrer els 1.700 treba-

lladors i treballadores d'aquests mitjans de comunicació públics.

»b. Instar el Govern de la Generalitat de Catalunya a buscar noves fórmules per a garantir que els mitjans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals es puguin veure i escoltar al País Valencià.»

La presidenta

Passem a la votació d'aquest punt.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 104 vots a favor, 18 en contra i 9 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a fer front als impagaments que pateixen els centres concertats d'educació i de sanitat, els proveïdors i les entitats del tercer sector (tram. 302-00089/10)

Passem al punt setzè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures (*remor de veus*)... –senyores diputades i senyors diputats, si us plau; si volen sortir, surtin, però deixin...– per fer front als impagaments que pateixen els centres concertats d'educació i de sanitat, els proveïdors i les entitats del tercer sector. Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

(Pausa.)

Jordi Cañas Pérez

Sí, que estoy sorprendido, porque no está el *conseller* de Economía. Igual... Bueno...

Gracias, presidenta. *Consellera* de Educación, diputadas, diputadas, supongo que los diputados que no están aquí ni los miembros del Gobierno no habrán ido a ninguna farmacia, porque hoy las farmacias están cerradas. Hoy las farmacias están cerradas porque no cobran; porque no cobran, porque este Gobierno moroso les adeuda más de 400 millones de euros.

Lo bueno que tiene hablar de los problemas reales es que a veces las propuestas que se plantean coinciden con la realidad social, y la moción que plantea Ciutadans coincide desgraciadamente con un gravísimo problema que está llevando al colapso económico y a una situación absolutamente insostenible a prestadores de servicios básicos para nuestra sociedad. Lo que tiene hablar de problemas reales es que a veces coinciden con la realidad, y Ciutadans, hace quince días, planteó una interpelación que buscaba saber cuál era la previsión de este Gobierno de cara a hacer frente a sus deudas con proveedores de servicios farmacéuticos, servicios hospitalarios, educativos, del tercer sector y entidades sociales. ¿Qué obtuvimos? Lo de siempre: silencio y excusas –silencio y excusas–, coartadas y excusas.

¿Qué ha pasado? Que hoy hay una huelga de farmacias, más de..., pues, ¿cuántas son?, más de 3.100 farmacias que están en huelga –en huelga–, porque no les pagan y no pueden soportarlo más. No pueden soportarlo más, porque no pueden soportar más una tensión financiera, porque hay unas administraciones que no hacen frente a su responsabilidad, que les adeudan a las farmacias más de 400 millones de euros, pero es que son más de 1.000 millones a la sanidad concertada, 600 millones a las entidades sociales, 25 millones a las escuelas concertadas. Y ante eso el señor Mas-Colell lo que dice es que a él le encantaría pagar pero que no puede, que la culpa es de Madrid; que a él le gustaría pagar pero que no tiene dinero, que la culpa es de Madrid. Y lo dice el mismo *conseller* que presenta unos presupuestos donde queda claro que el año pasado o en este año, 2013, hay 800 millones de euros en la partida de sanidad que no se han ejecutado presupuestariamente de unos presupuestos prorrogados.

¿No tiene o no quiere? Será a lo mejor que no quiere. ¡Ah!, ¿que no puede? ¿Ustedes se imaginan que alguien, un empresario que tiene una deuda con un proveedor le dijera que la culpa la tiene el banco, que no le financia? ¿Saben lo que le pasaría a este señor? Le embargarían su cuenta o su propiedad. No podría poner como excusa que el banco no le ha financiado, tendría que hacer frente a su responsabilidad. Porque en esta situación de impagos a proveedores de servicios esenciales hay un único responsable, que es el Gobierno de la Generalitat de Cataluña, y ahora su cómplice, Esquerra Republicana, durante el año 2013. Hay un único responsable. Y después hay un gobierno de España que lo que tiene que hacer es frente a esa irresponsabilidad para dar garantías a aquellos que prestan servicios esenciales. Y eso también es una responsabilidad del Gobierno de España que esperemos que cumpla cuanto antes. Pero el responsable, el culpable de esta situación se llama «el Gobierno de la Generalitat de Cataluña», aunque algunos se vayan a manifestar delante de la Delegación del Gobierno. Es curioso, porque el que no paga es la consejería de Salud, el que no paga es el Gobierno de la Generalitat y el que no asume su responsabilidad ni, sobre todo, es capaz de calendarizar esos pagos es el *conseller* Mas-Colell.

¿Hay alternativa? Claro que hay alternativa, es lo que proponía esta moción. Hay una alternativa de responsabilidad, que es decirle a aquellos a los cuales este Gobierno está sometiendo a una asfixia premeditada, un ahogo planificado, porque para ustedes, cuanto peor, mejor, en su estrategia de enfrentarse con el resto de España –cuanto peor, mejor–, esos no tienen la culpa de esta situación y tenemos que garantizarles, uno, que se cumpla la Ley de morosidad..., que ustedes propusieron, *Convergència i Unió* propuso, ¿eh? ¿No se acuerdan? Esta ley, la Ley de morosidad, la que obliga a las administraciones a pagar en treinta días, la propusieron ustedes; una ley que no cumplen. Y, por lo tanto, esta moción tiene como objetivo, uno, que se cumpla la ley, algo tan revolucionario como que se cumpla la ley, y segundo, que se calendarice y se garantice el pago a aquellos que dependen de los pagos de la Administración.

¿Cómo se hace? Políticamente, negociando hasta la extenuación –hasta la extenuación–, con voluntad de acuerdo del conjunto de administraciones. Porque ¿saben lo que pasa? Que aquellos que prestan servicios esenciales no entienden que les administraciones no se coordinen y que les dejen, digamos, abandonados a su suerte. Porque detrás de las farmacias, detrás de los hospitales, hay personas, hay personas que han tenido que hipotecarse, hipotecar sus viviendas, hipotecar su vida, para poder hacer frente a unos pagos que no reciben, porque hay unos gobernantes irresponsables.

Gracias, presidenta, *consellers*, diputados, diputadas...

La presidenta

Per defensar les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Juli Fernandez, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Juli Fernandez Iruela

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, per explicar la posició del Grup Socialista amb relació a aquesta moció, i també l'esmena presentada. Bé, una moció... En primer lloc, voldria traslladar la solidaritat, el respecte i el suport a totes les farmàcies que avui es veuen obligades a tancar perquè reclamen aquests 416 milions d'euros que els falten per cobrar. Però, bé, com tot, com ha dit el senyor Cañas, és una moció que arriba en un moment, doncs, en què es posa de manifest una realitat; una realitat o diverses realitats, però que al nostre entendre el que requereix és diàleg, consens i pacte. Avui en aquest plenari hem vist, crec jo i creu el nostre grup, un excés de tacticisme polític, i, per tant, jo crec que en aquest moment el que requereix la gent, sobretot, és que des d'aquí siguem capaços de donar resposta a una realitat concreta.

Dic que aquesta moció posa de manifest algunes realitats. La primera, l'incompliment d'una llei de morositat, com molt bé s'ha dit, una llei que va ser aprovada el juliol del 2010 a proposta de Convergència i Unió i que en aquell moment –evidentment, ells no governaven la Generalitat– la gran preocupació del portaveu de Convergència i Unió, en aquell moment, inclús amb una frase que consta al diari de sessions, era que els ajuntaments no podien complir aquesta llei. Malgrat, això, doncs, evidentment, són ells els que en aquest moment no l'estan complint.

També aquesta moció parla d'una altra llei, perquè els punts números 5, 6 i 7 parlen de la Llei 4/2013, de mesures a l'emprenedoria i el creixement econòmic, que també genera obligacions de pagament.

Però també posa la realitat, fruit d'aquesta moció i segurament de la interpellació del debat de fa quinze dies, que la situació que hi ha actualment segurament té un component econòmic –està clar–, per la crisi econòmica, però no només això: també una part de gestió política; una part de gestió política en la manca de prioritització, i segurament també perquè el Govern de Convergència i Unió, alguns dels impostos i taxes que en aquest moment en aquest pressupost incorporen, no han sigut capaços de fer-ho abans, i segurament que

aquesta situació de tensió de tresoreria en aquest moment seria inferior.

Però també és veritat que posa de manifest una altra realitat, i és que en aquest moment l'únic banc que té en aquest cas la Generalitat i, a més a més, reconegut pel mateix conseller d'Economia, és el Govern central, l'únic que pot finançar aquesta manca de recursos.

Per tant, estem en un moment complicat, en què cal buscar diàleg, consens i col·laboració entre administracions. Molt sovint anem per la via del discurs de la culpa, qui té la culpa, i està clar que en aquest cas, quan hi ha un problema, el que cal buscar són solucions, i la política, en aquest cas, requereix aquest diàleg i aquest pacte per buscar solucions.

Estem, per tant, davant d'una situació en la qual cal buscar aquests recursos. Però, clar, per aconseguir això, el que cal és, primer, crear les condicions d'intentar, doncs, dialogar i pactar. Cal, d'alguna manera, que el Govern de la Generalitat i el Govern central siguin capaços de començar a parlar sobre com són capaços de trobar aquests recursos addicionals, que han de venir segurament per més, diguéssim, tributació, que han de venir segurament per la recerca de noves figures impositives, però que també han de venir, segurament, per crear les condicions perquè el Govern central injecti aquests recursos que en aquest moment ens fan falta per intentar sortir de la situació en què estem. Cal segurament reivindicar un nou model de finançament –el nostre grup ho ha dit–; malgrat que passi el que passi en la consulta, malgrat el resultat que puguí tenir, és evident que el model de finançament s'acaba ara i cal negociar un nou model de finançament que comporti més recursos per a Catalunya.

Per tant, penso que aquesta moció posa de manifest aquestes quatre realitats, i per això el nostre grup ha fet una esmena amb la idea de dir: no n'hi ha prou a exigir que la Generalitat pagui –que ho ha de fer–, sinó que també fóra bo intentar crear els mecanismes per determinar quina és la quantitat que realment..., si és que es deu alguna quantitat, doncs, que entre els dos governs, Generalitat i Govern central, convoquin aquesta comissió mixta per intentar arribar a un acord per determinar... Perquè no n'hi ha prou, en aquest moment, de dir qui té la culpa; el que està clar és que en aquest moment el que cal buscar són solucions. I per això el nostre grup, deixant a part el que faci el grup proponent amb relació a la nostra esmena, com que estem parlant d'una moció que del que parla és de complir lleis, i les lleis estan fetes per complir-les, el nostre grup hi donarà suport. Però també volem reivindicar la necessitat que els dos governs comencin a dialogar, comencin a trobar solucions, perquè en aquest moment el que hi ha és una situació molt complicada no només per als proveïdors, sinó sobretot perquè aquests molts proveïdors estan fent grans tasques socials i tenen veritables problemes econòmics i socials.

Per tant, el nostre grup donarà suport a aquesta moció, tot i a l'espera de veure què fa el grup proponent amb relació a la nostra esmena.

Moltes gràcies, diputats, diputades, conseller.

La vicepresidenta primera

Per presentar les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, primer, expressar també la nostra solidaritat i suport al personal de les farmàcies, als farmacèutics i les farmacèutiques, que ara mateix s'estan manifestant davant de la Delegació del Govern de l'Estat i que avui han tancat, avui fan vaga en protesta per la situació que estan patint. Estem davant d'un problema d'una enorme gravetat, les víctimes del qual són els serveis educatius, sanitaris, culturals que depenen de finançament públic, però, en darrera instància, els ciutadans i les ciutadanes; aquests dies, les associacions de farmacèutics ens han parlat del risc de desabastiment d'alguns medicaments, dels més complexos. Es tracta de sectors en una veritable situació de fallida, sense accés al crèdit i que ara mateix estan finançant la Generalitat. Hi ha entitats del tercer sector que han tancat, hi han milers de llocs de treball que s'han perdut. Qui és morós, per això, és el conjunt del sistema i de les anomenades «polítiques d'austeritat» amb la ciutadania, pel deute social que s'està generant, per l'increment de les desigualtats, un deute social que es traslladarà a les generacions futures i del qual quasi mai es parla, a conseqüència d'una política que considerem absolutament desastrosa i econòmicament inútil.

Mirin, nosaltres vam rebutjar al Congrés dels Diputats el FLA, que s'ha convertit en un mecanisme d'intervenció sobre les comunitats autònomes, com la troica intervé sobre els estats, destinat a imposar una determinada política. Però el que encara és més inacceptable és el maltractament que reben els proveïdors de serveis públics, per la incertesa provocada, pels canvis sobrevinguts de dates, per l'embolic generat entre els dos governs. La gent de les farmàcies no poden ser hostatges de la matusseria del Govern del PP. És impossible gestionar res quan d'un dia per l'altre es canvien els criteris. I el que és més incomprensible és que hi hagi interpretacions diferents, a aquestes alçades, del pagament de factures dels proveïdors, de si el FLA o el Pla de proveïdors estan vinculats o no. Interpretacions sobre 1.700 milions d'euros. Com és possible, això, a aquestes alçades? Si no vaig mal fixat, jo crec que el ministre Montoro ja ens n'ha donat dues o tres versions diferents. És un veritable escàndol no només, el FLA, com està dissenyat, sinó la mala administració i la mala gestió que estan fent.

Les nostres esmenes van en el següent sentit: la primera fa referència a la gestió del pagament. Tenim un marc legal, la reforma desastrosa de l'article 135 de la Constitució, les lleis d'estabilitat pressupostària que obliguen a pagar el deute per damunt d'altres obligacions de les prestacions socials... Però, miri, les lleis s'han de complir. Les lleis en salut, educació i serveis socials també s'han de complir. Els compromisos adquirits pel pagament del deute s'han de complir. Els

compromisos a favor de la ciutadania, encara més, s'han de complir.

Per tant, una de les primeres esmenes que fem és en aquest sentit, que es prioritzi el pagament dels serveis socials, el pagament als proveïdors dels serveis públics, per damunt del pagament d'interessos i del deute amb les entitats financeres de forma negociada, perquè tenen una major capacitat de resistència que no les farmàcies o els centres hospitalaris concertats, per exemple.

Proposem un nou punt: exigir al Govern de l'Estat el compliment dels compromisos amb la Generalitat, així com el pagament de recursos pendents de les liquidacions del model de finançament i, molt important, de la disposició addicional tercera. Cal exigir a la Generalitat que compleixi amb els seus compromisos, però cal exigir al Govern de l'Estat que faci honor als seus compromisos, si no, quina credibilitat té el Grup de Ciutadans si exigeix a la Generalitat i no li exigeix al Govern de l'Estat?

Miri, només que paguessin allò que es deu de la disposició addicional tercera suposaria més de 5.700 milions d'euros. Com li poden exigir a la Generalitat i a l'Estat no? Com li pot exigir el senyor Cañas el compliment de la llei a la Generalitat i a l'Estat no li exigeix el compliment de la llei? Sempre el compliment de la llei és a favor de l'Estat, mai és a favor de la Generalitat. I això té un nom, i se'n diu «hipocresia».

Miri, rebutgem el règim sancionador, perquè seria una mesura que aniria en detriment del mateix interès que pretén defensar la mesura. En canvi, creiem oportú introduir una esmena a un tema que ens sembla important, no? Per exemple, les empreses de l'IBEX 35, que triguen molt més a pagar que el sistema públic i que creiem que seria un tema a debatre i interessant a posar en la nostra mesura.

I, pel que fa al darrer punt, vostès proposen incrementar els impostos de les rendes més altes i els grans patrimonis. D'acord. I reduir les despeses a les àrees no socials. Però, miri, dit així hi podríem estar d'acord, però ja sabem què entenen vostès per les àrees no prioritàries: la cultura catalana, la llengua, TV3...

Nosaltres no els donarem suport perquè vostès facin el mateix que el Govern del PP ha fet amb Canal 9.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per presentar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, el primer que volem fer, en nom d'Esquerra Republicana, en el debat d'aquesta moció és reconèixer que, evidentment, la Generalitat té un problema de liquiditat. És un problema que pateixen els proveïdors de la Generalitat, que pateix la matei-

xa Generalitat. Fer, ahora, també un reconeixement a aquells proveïdors que, malgrat aquestes dificultats, segueixen prestant els serveis, assumint la tensió financera que suposa –avui parlem de les farmàcies perquè avui ha estat un dia especialment mobilitzador, i són un sector especialment afectat que assumeix la responsabilitat, també, de tenir la capacitat financera de poder-ho gestionar malgrat aquests retards. Per tant, reconeixem que hi ha un problema. Davant d'això podem fer dues coses. Una cosa és agafar i dir: «La Generalitat ha de pagar.» I dir-ho. I l'altra és oferir-nos per treballar conjuntament per possibilitar que es pugui fer. És a dir, no es pagarà només dient que s'ha de pagar, sinó trobant els instruments i col·laborant per aconseguir els instruments per fer efectiu aquest pagament.

La liquiditat de la Generalitat està en una situació difícil; és, evidentment, per condicions internes. És a dir, la Generalitat té unes finances estructurades d'una determinada manera, i, per tant, això també dificulta. També perquè des del maig del 2010 la majoria d'ens subestatals, comunitats autònomes i assimilats, del sud d'Europa no han pogut accedir als mercats financers, des del maig del 2010 fins ara. I qui hi ha pogut accedir són els estats amb la cobertura del Banc Central Europeu. Per això, no només l'Estat espanyol, sinó d'altres estats, per facilitar liquiditat a les administracions territorials han emès deute que després vehiculen en aquestes administracions territorials. El FLA n'és un clar exemple.

Mentre no siguem un estat i no puguem articular, no puguem accedir als mercats en tant que Estat, pertanyem a un estat a qui hem d'exigir i amb qui hem de treballar per poder accedir a aquesta liquiditat. I això és el FLA, que el Govern espanyol ha utilitzat també com un condicionament polític. I l'utilitza així, i creiem que no és..., és a dir, no és res, no estem descobrint res, perquè ho veiem en les condicions que van posant en l'accés al FLA, en l'accés a l'ICO, en què hi han condicions que no són de caràcter financer, sinó que són condicions de caràcter polític.

Ens trobem amb una situació en què el Govern de l'Estat ha canviat el criteri que tenia establert aquest estiu i amb el qual s'havia informat la Generalitat i les altres comunitats autònomes que hi havia dos mecanismes, un que es diu «Fons de liquiditat autonòmic» i l'altre que es diu «Pla de proveïdors», a través de l'ICO, que eren independents, i, que, per tant, si aquí n'hi havia cinc i aquí n'hi havia cinc, eren deu. Ara el que ens diu és que «si aquí n'hi ha cinc i aquí n'hi ha cinc, en total només pot haver-n'hi cinc». Per tant, que a mitja partida, a l'última part de l'any, en què, doncs, com totes les administracions i les empreses estan tancant el pressupost i les seves previsions i, per tant, tenen més tensió, a l'hora, també, d'anar limitant i anar acabant de polir quina és la despesa total de cadascuna de les seves unitats o dels seus departaments, doncs, que això ho facin, especialment, l'última part de l'any, és molt dolorós. Però que estem parlant que aquest canvi suposa que no es té accés a 1.700 milions d'euros de liquiditat, similar al pressupost del Departament de Benestar i Família.

Clar, quan estàs en aquesta situació pots fer diverses coses. La primera és continuar negociant amb l'Estat i pressionant per intentar minimitzar l'impacte. I estem convençuts que el Govern ho fa. No perquè sigui un govern en què Esquerra hi col·labora. És que ho faria qualsevol govern! Qualsevol, fins i tot els que estan a les antípodes ideològiques d'Esquerra Republicana estem convençuts que ho farien –que ho farien. Per tant, entenem que això ho està fent, però també ha de fer unes prioritats, per poder seguir pagant nòmines, els complements a les pensions no contributives, la renda mínima d'inserció... És a dir, el que són nòmines físiques, això es paga, malgrat aquests 1.700 milions menys.

Per tant, nosaltres hem presentat una esmena que el que diu és: fem que es compleixi allò que es va acordar amb el Govern de l'Estat, que el FLA i l'ICO són independents, i, per tant, tenim liquiditat per poder fer els pagaments, perquè és l'instrument, no hi ha un altre instrument, en aquests moments, que no sigui aquest.

Per tant, i acabo, reflectint que aquest és el nostre posicionament, no és tant dir: «Generalitat, pagui», sinó: «Generalitat, anem a treballar conjuntament perquè els instruments que permeten pagar estiguin a l'abast». I això és el que nosaltres reclamem i entenem que han entès alguns d'aquests sectors perquè avui, on s'han manifestat, no ha estat davant del Parlament, sinó davant de la Delegació del Govern espanyol, els farmacèutics, que estan fent un servei important i que assumeixen unes càrregues dures, també, en l'àmbit financer, i que esperem que puguin cobrar els deutes pendents aviat.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs, bé, per anunciar el posicionament de la CUP. Simplement, dir que nosaltres hi votarem en contra. Hi votarem en contra no perquè entenguem que no han de cobrar totes les entitats que interactuen amb l'Administració, sinó perquè entenem que la proposta parteix d'una lògica que no compartim, que és concebre la Generalitat com una societat anònima, és a dir, com un ens que actua exactament igual amb el mercat, amb les entitats privades.

Per tant, entenem que d'inici és un punt de partida equivocat. Entenem que no es pot concebre l'Administració com un ens que s'interrelaciona igual amb els operadors privats, perquè bàsicament tenen marcs legals de regulació totalment diferents, perquè bàsicament les motivacions són totalment diferents, no? La Generalitat ha de prestar uns serveis públics, òbviament els ha de pagar si els presta privatitzats, però no té ànim de lucre, i, en canvi, els operadors privats sí que el tenen. I això bàsicament és el moll de l'os que diferencia el tractament de gestió per a nosaltres.

A part, entenem que s'han equiparat aquí realitats absolutament diferenciades. No és el mateix que no cobri una escola concertada, que a més a més segrega per sexes, d'un barri ric de Barcelona, que no cobri una entitat del tercer sector que està prestant una assistència bàsica a gent que ho necessitat. Per tant, creiem que s'han, d'alguna manera, equiparat realitats absolutament diferents.

Com hem dit, nosaltres entenem que han de cobrar, eh?, aquestes entitats; no volem que es deixin sense pagar residències i geriàtrics, ni universitats públiques, ni farmàcies, ni escoles, ni hospitals, ni proveïdors tecnològics. S'han de pagar. D'acord. Però també ens preocupen altres coses sobre l'escola concertada; ens preocupen altres coses sobre la sanitat concertada; ens preocupen altres coses sobre el tercer sector.

I entenem que també els hauria de preocupar, a vostès, perquè bàsicament els problemes que està tenint l'escola concertada són altres, són bàsicament que es compleixin la ràtio d'alumnes que tenen necessitats educatives específiques, i, a més a més, que s'apugui el percentatge –ara són dos, doncs que siguin vuit– i que aquestes places no les ocupi classe mitjana, perquè bàsicament les necessitats específiques són unes altres en un context de pauperització social creixent. Doncs que desaparegui el punt que es dona a les famílies perquè pugin accedir a les mateixes escoles, que fa que les escoles tinguin composicions escolars de les del poble de tota la vida i, per tant, no siguin garants de la realitat social. Que la sisena hora de la concertada que paguen els pares no sigui una hora lectiva. Això també ens preocupa. Ens preocupa que no es doni a les escoles concertades una educació laica. Ens preocupa també que hi hagin formes de promoció de les escoles concertades; comparacions, inclús competitivitat per la composició i per la qualitat de l'escola. Això és el que a nosaltres també ens preocupa de les escoles concertades.

Sobre la sanitat concertada, també ens preocupen moltes altres coses. Bàsicament, jo no diria que en aquest sentit el Departament de Salut no vol pagar: contribueix gratament i molt plàcidament a conservar tot un sector privat parasitari que viu bàsicament del sector públic. Per tant, en aquest sentit, possiblement la preocupació sobre el sector sanitari concertat és una altra. La preocupació és l'eliminació de l'ànim de lucre; la preocupació és que no sigui obligatori o que a ells no els mogui quadrar balanços i, en canvi, l'atenció es degradi fins a punts de quantes poden obtenir beneficis.

Sobre el tercer sector, també ens preocupen algunes coses. Bàsicament, i entenem que també han de cobrar, que s'acabi transcendint aquesta lògica de subvencions i de finançament inestable i degotejada i que es puguin finançar en convenis plurianuals, que puguin fer que es planifiquin, que puguin fer que pugin arribar a prestar tots els serveis que presten. Però és que, a més a més, aquests serveis que presta el tercer sector els hauria de prestar la Generalitat, haurien de ser serveis públics, per tant, amb garanties de prestació universals, gratuïtes i, per tant, de qualitat.

Simplement això: nosaltres no hi donem suport perquè entenem que la Generalitat i l'Administració pública tenen unes altres obligacions, han de tenir unes altres motivacions, que sí que han de fer front a les obligacions que ja han contret, però que no ho poden fer amb la lògica de ser un agent més del mercat privat, amb la lògica de ser un agent més de l'operació pública i amb la lògica de ser una societat anònima.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Señora presidenta... Señoras y señores diputados, el señor Mas-Colell sí ha cobrado el dinero del FLA para pagar a las farmacias, pero no ha querido pagar. Ha preferido pagar los agujeros de las universidades. (*Aplaudiments.*) Por tanto..., ha preferido pagar los agujeros de las universidades a los medicamentos de los enfermos. Me dirijo a los farmacéuticos: si quieren cobrar el dinero que ya le ha pagado el Gobierno de España al señor Mas-Colell, vayan a rambla de Catalunya, que es donde está el despacho del señor Mas-Colell, o vayan a la plaza Sant Jaume, a ver al señor Artur Mas, que, por cierto, no está presente. (*Remor de veus.*)

Abro comillas: «La Generalitat de Catalunya se compromete a hacer efectivo a partir del primer día de incumplimiento del plazo con cualquier pago la suma de los intereses de demora determinados por el Banco Central Europeo más ocho puntos porcentuales.» ¿Es esta la moción de Ciudadanos? ¿A que se parece? Pues no. Es la proposición de ley que presentó el PP catalán hace cinco meses en esta cámara.

Abro comillas: «La Intervención de la Generalitat de Cataluña presentará un informe trimestral que se remitirá a los grupos parlamentarios, donde se informará detalladamente de las cantidades que hayan entrado en mora, así como de los plazos de pago.» ¿A que se parece a la moción de Ciudadanos, señoras y señores diputados? ¿Lo es? No, es la proposición de ley del Partido Popular catalán que presentó hace cinco meses.

Por plagiar, imitar, copiar, calcar, reproducir o apropiarse, Ciudadanos hasta ha puesto el límite de tres mil euros que pone la proposición de ley del Partido Popular catalán. Podían haber puesto 2.999 euros o 3.001 euros, pues no: tres mil, tal cual, literal. Me imagino que al que hizo el *copy-paste* de Ciudadanos se le pasó modificar aunque fuera un solo dígito.

Señores de Ciudadanos, los proveedores, acreedores, entidades y conciertos a quienes el señor Artur Mas les debe dinero se merecen un mínimo de consideración. Un tema tan fundamental, señor Cañas, no se despacha con una moción de dos folios, plagiada. Las personas con las que el señor Artur Mas es moroso se merecen como mínimo una ley que les proteja. Por

ello estoy convencido de que ustedes votarán a favor de la proposición de ley del Partido Popular catalán.

Pero el señor Cañas, o Ciudadans, han hecho una cosa todavía más curiosa: como la moción que presentan es prácticamente una copia literal de una ley que presentó el PP catalán hace cinco meses, y como ellos, Ciudadans, se consideran tan progresistas, tan socialistas, tan socialdemócratas, ¿pues qué han hecho también? Pues poner la típica propuesta electoral que aparece en todos los programas electorales de Iniciativa Verds i PSC; punto número 9 de la moción: «Reconducir la política fiscal para permitir un aumento significativo de los ingresos a través del incremento de la imposición.» No dicen «impuestos» porque saben que «impuestos» no da votos, aunque los catalanes merecen saber que «imposición» significa «más impuestos». Y añaden: «Sobre las grandes rentas y patrimonio.»

Como en Cataluña, por decisión de Artur Mas, se pagan pocos impuestos, ¿qué hace Ciudadans? Sorprendentemente proponer más impuestos. Como ya se paga en Cataluña, por decisión del señor Artur Mas, más impuestos que la media nacional, más impuestos que lo que se paga en la Comunidad Autónoma de Madrid, Comunidad Valenciana, Cantabria o Islas Baleares, entre otras, ¿pues cuál es la gran solución de Ciudadans? Que paguemos los catalanes todavía más impuestos. Es este el prototipo de propuesta política *low-cost* o *fast-food*: ¿para qué voy a presentar una ley si puedo presentar una moción, y para qué voy a innovar si puedo coger la idea de cualquier otro grupo político, como ha sucedido en esta ocasión que han hecho los señores de Ciudadans?

Señores de Ciudadans, con toda humildad les sugiero que hagan de lo que son, de diputados autonómicos, en lugar de lo que intenta hacer día sí, día también, el señor Albert Rivera, de convertirse en una especie de estrella de Hollywood para competir con Rosa Díez de UPyD a nivel de toda España.

Creo que el desafío separatista es suficientemente grave como para ir de mesías al estilo Artur Mas por toda España como se está dedicando a hacer últimamente Albert Rivera de Ciudadans, en lugar de hacer oposición al separatismo y a Artur Mas. Creo que muchos de sus votantes se lo agradecerían.

Y, mire, señor Cañas, usted tiene la suerte de vivir en España. En Alemania, una ministra de Angela Merkel tuvo que dimitir por plagiar, por lo que ha hecho usted; pero no dude de que algún día en España plagiar será motivo de dimisión.

Muchas gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Falcó.

Ferran Falcó i Isern

Bé, presidenta, conseller, diputades i diputats, aquesta última intervenció no seré capaç de superar-la. (Rialles.) El senyor Coto és un expert a enredar la troca, però els farmacèutics ja han entès perfectament qui els deu els calés, per això avui estan a ca la Llanos, eh? Per tant, no hi entrarem, aquí. (Aplaudiments.)

Aquesta moció no sé si és un plagí, però en tot cas qui l'ha redactada necessita un oculista, i el necessita perquè jo no sé si és per astigmatisme o per miopia, però llegint-la un s'adona que qui l'ha feta no hi veu bé de lluny i que de prop, d'allò que té realment a prop, hi veu d'una manera distorsionada, borrosa. Ciudadans necessita un oculista; hi veu poc de lluny i hi veu massa, fins a distorsionar els objectes, de prop.

Com s'explica, si no, que s'exigeixi i es sigui tan rigorós i es fili tan prim amb el que es té a prop i s'ignori, o no es vegi, o no es vulgui veure, el context o el contorn més llunyà? Per què hi ha problemes per pagar els proveïdors? Vostès no veuen com, des de sis-cents quilòmetres enllà, a Madrid, a la capital de l'Estat, un ministre i un govern han canviat les regles del joc a mig partit? Vostès no veuen que es va assegurar liquiditat fins a finals d'any i ara, de cop i volta, s'han tret, s'han extret, s'han reduït 1.700 milions d'euros de liquiditat per fer front a proveïdors? Vostès creuen que no paguem perquè no volem i perquè no ens dona la gana? Vostès saben que mentre el Pacte per la liquiditat s'ha mantingut la Generalitat ha pagat amb normalitat els proveïdors. Vostès exigeixen molt aquí i proposen fins i tot que ens autolesionem, és a dir que ens autoimposem sancions, però són incapaços d'exigir a Madrid que no ens canviïn criteris prèviament concertats.

Com es pot exigir complir la Llei de la morositat d'una banda mentre es tanquen els ulls o es fa el mut per exigir que no ens neguin la liquiditat pactada per l'altra? I com pot ser que vostès no posin un punt d'equilibri per demanar o per denunciar una cosa però també l'altra? A què respon la seva estratègia? Per què no se'ls escolta criticar el fet d'haver convertit el Fons de liquiditat autonòmic en el fons per liquidar l'autogovern?

Vostès són baladrers, cridaners, fan un discurs contundent, però sempre amb qui governa Catalunya i mai valent cap a qui governa a Madrid. Els sembla bé el dèficit fiscal, si fins i tot el neguen, no estan disposats a acceptar que estem mal finançats, no estan disposats a acceptar les dificultats que representa no tenir accés al crèdit, no estan disposats a acceptar que vam heretar un dèficit el doble del previst, no estan disposats a valorar tampoc que s'ha reduït, malgrat tot, el pressupost de la Generalitat en 5.000 milions d'euros.

A nosaltres vostès no ens donen ni aigua, ni treva, i al Govern espanyol i a la catalanofòbia que els dona espai mediàtic, els riuen les gràcies i els ho perdonen gairebé tot. I no estan disposats a exigir res al Govern central perquè això seria «bailarle el agua a los nacionalistas». Facin-s'ho mirar, vagin a l'oculista, perquè..., vostès reconeixen que ens deuen diners, molts o pocs? No. Vostès reconeixen que hi ha dèficit fiscal, molt o poc? No. Vostès defensen l'autogovern? No. Vostès defensen els ciutadans? Tampoc –tam-

poc-, gens ni mica, perquè, si els defensessin, estarien exigint avui al ministre Montoro que deixés de jugar amb la liquiditat, que deixés d'obeir la tesi aznariana de trencar Catalunya i de tensionar. Qui calla atorga. I vostès, sempre que Madrid comet un greuge o pren una decisió injusta, callen. I han d'entendre que no té cap sentit ni cap utilitat que no sigui partidista exigir que pagui qui no pot pagar i no exigir que pagui qui pot pagar i no ho vol fer.

Per tant, no comptin amb nosaltres per tirar endavant aquesta proposta.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, *conseller*, diputados, diputadas, para posicionarme sobre las enmiendas.

Del PSC no hace falta; han presentado ustedes una moción previamente con el tema de la comisión mixta.

De Iniciativa per Catalunya Verds, mire, yo lo siento mucho que ustedes antepongan su sectarismo a apoyar esta moción.

Esquerra Republicana. Ustedes presentaban una enmienda que modificaba toda la moción; por lo tanto, presenten ustedes una.

Y la CUP, la lógica de pagar las deudas me parece muy lógica; en general, las deudas se tienen que pagar, porque detrás de las empresas hay trabajadores que tienen que cobrar la nómina, y con sus pegatinas no pueden pagar sus facturas.

Con el Partido Popular no voy a perder ni un segundo. Miren, ¿saben lo que pasa? Que... No, alguien que se quiera hacer famoso tiene otros medios.

¿Saben lo que pasa? Es que hay personas que estaban pendientes de este debate, y escuchándoles a ustedes se van a llevar una imagen muy lamentable de la situación y de este Parlamento. Porque esta moción básicamente lo que pedía era un calendario de pagos -31 de diciembre, como máximo, para hacer frente a los pagos-; decir que se pagasen los intereses, y que se cumpla la ley. Y ustedes ni eso están dispuestos a votar. El filibusterismo político tiene un límite, sobre todo cuando hay personas que se están jugando su hacienda, su patrimonio y la prestación de servicios públicos esenciales mientras ustedes jueguetan aquí al politiquero. A mí me parece lamentable, sinceramente, ¿eh?, le digo. Hoy hay 3.100 farmacias cerradas, hay más de 400 millones de deuda, hay muchísimas familias que están angustiadas por su situación, y ustedes siguen jugando a esto. Les tendría que dar vergüenza.

Miren, aquí hay un problema, es que ustedes están peleándose por poner fecha a una consulta y no quieren dar una fecha de pago. Convergència i Unió y Esque-

rra Republicana y el resto de grupos de esta cámara, desde la CUP, Iniciativa..., están ustedes muy preocupados por la fecha sobre la consulta, pero no quieren decir una fecha de pagos a aquellos que están prestando servicios esenciales, entre ellos la farmacia, prestar servicios farmacéuticos.

Pero sigan ustedes preocupándose por eso; algunos nos preocuparemos por los problemas de verdad, que es que se pueda hacer frente a esos pagos para que esos empresarios puedan pagar a sus trabajadores. De verdad, que el mundo real es muy diferente a lo que ustedes viven aquí, es muy diferente. Afróntenlo, afróntenlo y den respuestas.

También queremos la respuesta a en qué se han gastado ustedes el FLA, si lo que dice el Partido Popular es cierto. ¿En qué se lo han gastado? Den explicaciones, si realmente es cierto esto que les dice el representante ordinario del Gobierno de España en este Parlamento.

Y, sobre todo, demos respuestas. Mire, ¿saben lo que pasa? Que los ciudadanos y las empresas están angustiados, están agobiados, y ustedes miran hacia otro lado, se eximen de responsabilidad y juegan al más banal filibusterismo político con el futuro de los ciudadanos. Es muy lamentable que este Gobierno el único concierto que pague sea el concierto por la separación que organiza la Asamblea Nacional de Catalunya. Lamentable.

Gracias, presidenta, *conseller*, diputados, diputadas.

La presidenta

Cridem a votació.

(*M. Dolors Montserrat i Culleré demana per parlar.*)
Senyora Montserrat?

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies, presidenta. Com a diputada del Parlament...

La presidenta

Per què demana la paraula?

M. Dolors Montserrat i Culleré

M'he sentit al·ludida pel senyor Ferran Falcó.

La presidenta

Doncs, té trenta segons.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Em dirigeixo a vostè, presidenta, perquè és la presidenta de la màxima magistratura de Catalunya, com a parlament. Crec que sempre aquesta cambra ha tingut la deferència de tenir uns bons comportaments institucionals. De delegats del Govern a Catalunya n'hi han hagut de diferents colors polítics, però mai havia sentit jo, com a diputada, presidenta, que una delegada del Govern i exdiputada del Parlament de Catalunya es tracti de «ca la Llanos».

Li demano, presidenta, que no consti en l'acta de les sessions del dia d'avui, de la mateixa manera que tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, històricament –a una diputada que en porta vint-i-cinc...–, mai hem tractat un delegat del Govern de la manera que ho ha fet el senyor Ferran Falcó.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments. Pausa llarga.)

La presidenta

Passarem a la votació de la moció. I votarem, en primer lloc, els punts 4 i 9 conjuntament, 4 i 9 *(veus de fons)*... Doncs, 4 per una banda, 9 per una altra.

I després m'han demanat... –senyor Santi Rodríguez, atengui...–, m'han demanat 5, 6 i 7 conjuntament –conjuntament.

Doncs, comencem pel 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 47 vots a favor, 72 en contra i 13 abstencions.

Votem ara l'apartat 9.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 28 vots a favor, 91 en contra i 13 abstencions.

Votem ara els apartats 5, 6 i 7.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 47 vots a favor, 84 en contra i 1 abstenció.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor i 73 en contra.

Suspenem la sessió fins a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i tres minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, de Salut i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

La presidenta

Reprenem la sessió, senyores diputades i senyors diputats, amb el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre la Gestió en l'Àmbit Sanitari i les Relacions entre el Sector Públic Sanitari i les Empreses.

Dictamen

de la Comissió d'Investigació sobre la Gestió en l'Àmbit Sanitari i les Relacions entre el Sector Públic Sanitari i les Empreses (tram. 261-00001/10)

D'acord amb l'article 58.6 del Reglament del Parlament, la comissió d'investigació ha emès el seu dictamen, que ha estat publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* del dia 31 d'octubre de 2013.

Passarem ara a la intervenció dels grups parlamentaris per posicionar-se sobre el dictamen per un temps màxim de deu minuts per part de cada grup. Comencem pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i té la paraula la il·lustre senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Vam posar a les nostres conclusions que la tasca desenvolupada a la comissió d'investigació la devíem a la societat catalana en general, especialment a les persones usuàries, i també, i sobretot, a les persones treballadores i professionals del sector que s'esforcen cada dia perquè la nostra sanitat pública mantingui la qualitat que ha fet que la majoria de la societat catalana se la senti pròpia, la valori positivament i la defensi com a principi de cohesió i benestar del país. Doncs no hem complert, presidenta de la comissió –que no hi és–, diputades, diputats; per a Esquerra Republicana de Catalunya, aquest dictamen ni respon a les necessitats de creació d'aquesta comissió ni reflecteix la feina feta en la comissió i, sobretot, no representa la voluntat d'aquest Parlament de fer investigació política de tot allò que hagi pogut ser contrari a l'interès públic.

Per tant, des d'Esquerra Republicana constatem i mantenim que: u, primer punt, el format de la comissió d'investigació no ha estat el més adequat; segon, no ens satisfà aquest dictamen, i no ens satisfà, sobretot, perquè ens hi manquen coses; i tercer, aquest dictamen només ha acabat reflectint l'actitud d'alguns grups respecte a la comissió d'investigació. Ens expliquem.

Primer de tot, per què diem que el format de la Comissió d'Investigació en l'Àmbit Sanitari no ha estat el més adequat? Ens hem trobat amb la dificultat d'arribar a unes conclusions clares respecte als casos investigats i al model sanitari. Què ens ha passat? Doncs, per exemple, moltíssima documentació, un volum considerable per poder ésser estudiat en profunditat o, el més important, una forma de presentació desindecidida per poder destriar també allò necessari per a les sessions d'allò complementari; documentació que arribava tard: a part del volum. Sovint vam rebre documentació que era necessària d'un cas quan ja havíem fet la sessió d'aquell cas concret; per tant, no ens servia per poder preguntar als compareixents. I després, les sessions, que han estat moltes vegades més extenses que intenses, molta palla per acabar un dia fins i tot a les dotze de la nit, i ho sap la mateixa presidenta del Parlament, i altres dies matí i tarda tancats en sala, sense ser tan profitosos com alguns hauríem volgut.

El segon punt. Per què no ens satisfà aquest dictamen? Doncs, ho he apuntat abans; bàsicament, perquè ens hi manquen coses, moltes coses; hi havia conclusions i propostes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i també d'altres grups parlamentaris, que, al nostre parer, encaixaven, encaixaven perfectament amb els treballs i podien formar part d'unes conclusions dignes per a aquesta comissió. Em refereixo al fet que molts paràgrafs d'aquest dictamen són superflus, passen per alt el fet a investigar i volen ser com una exposició de motius sobre el model i el sector. En molts d'ells no hi estem pas en contra, vull dir, i hi vam votar a favor el dia de la comissió, però creiem que un dictamen d'una comissió d'investigació no hauria d'estar farcit de frases de l'estil com el paràgraf 5, «l'excel·lència del sistema sanitari i la bondat d'un model d'èxit propi del país», etcètera, o que en l'anàlisi dels fets d'un dels casos, simplement dir que «s'ha analitzat diversos períodes i que els canvis organitzatius derivats de l'absorció d'activitat privada a turistes en benefici dels centres públics...», i punt.

Creiem que això no s'ajusta a la realitat, no s'ajusta a la realitat del que es va analitzar en la mateixa comissió, i és patètic i trist que no hi hagi cap altre punt aprovat respecte a aquest cas que fa que fins i tot es distorsioni la realitat, o que en les propostes de millora, doncs, només s'hi contempli «continuar aplicant les mesures de transparència, simplificació organitzativa, iniciades darrerament», etcètera. Es un dictamen fluix per a nosaltres en tots els casos, a Sant Pau, o a Innova, el Consorci Hospitalari de Catalunya, relacionat amb el Grup Serhs. Hauríem pogut arribar, al nostre parer, molt més enllà. O que es parli de recuperar els valors en què es basa la confiança dels ciutadans, parlem de validar el model sense entrar a revisar en profunditat el model, tampoc.

Està clar que amb aquest dictamen, si algú havia perdut la confiança, no la recuperarem, i no se'ns pot acusar a nosaltres de propiciadors de no voler retornar la confiança que es mereix el sector sanitari per als ciutadans i ciutadanes d'aquest país. Per això hem dit moltes vegades que per a Esquerra Republicana la salut és un tema de país i que hem d'actuar pensant precisament en això, i en el futur, perquè puguem fer net de totes les febleses i mancances del model que han pogut propiciar que no s'actuï sempre en interès públic. I amb això introdueixo el tercer punt, que el dictamen només ha acabat reflectint l'actitud d'alguns grups respecte a la comissió d'investigació.

A veure, que arribem al final de la comissió d'investigació després d'haver preguntat a les compareixences que van tenir, recordant que no totes tampoc van ser provades i, per tant, que en alguns casos només es va escoltar un discurs o una visió. Ens mirem punt per punt totes les conclusions i propostes dels altres grups parlamentaris, votem en conseqüència amb allò que deien, sense cap perjudici, sinó per poder obtenir un dictamen complet, i ens trobem amb actituds com conclusions que no entren ni tan sols a valorar els casos sinó només en termes generals de model. Això era una comissió d'investigació, i no unes ponències sobre el model. O conclusions sobre el magnífic que és i que

ha estat tot el que s'ha fet fins ara i sense un mínim –un mínim– d'autocrítica per part d'aquells que també han estat governant la sanitat durant els anys, o que el PP, per exemple, digui des de l'inici que votarà que no a tot menys al que ve d'ells. És que no ho entenem, és que això és un obstruccionisme clar, això és així, no és l'actitud que nosaltres esperàvem per part d'altres grups en una comissió d'investigació.

I això, al final, tot això és el que s'ha acabat reflectint al dictamen, i ho lamentem molt, perquè creiem que nosaltres vam aportar una bona actitud, coherent amb una comissió d'investigació, en la qual no vam poder anar més enllà perquè alguns casos estan *sub judice* i, per tant, ja assumíem que les conclusions no fossin més taxatives, però d'aquí a trobar-nos amb unes votacions una mica d'escàndol a la comissió, doncs, hi va un tros. Per tant, no podem compartir el resultat final de la comissió. Vam sortir de la comissió dient que manteníem les nostres propostes no aprovades per ser debatudes al Ple, perquè creiem que per responsabilitat amb la ciutadania, en benefici de la transparència, podien ser aprovades avui aquí. Nosaltres –molt bé, presidenta– no ens volem carregar res, però tampoc dir amén a tot i valorem el bon sistema de prestació de serveis de salut que tenim, els bons resultats en salut, tot i les extremes dificultats que està passant el nostre país, dificultats financeres importants. I això és el que hem de defensar, la prestació de serveis i la salut. Però hem de ser conscients que la complexitat del sector és brutal i, en conseqüència, hem de fer les normes i posar les bases de contractació de béns, contractació de serveis, i també dels equips gestors, del retiment de comptes que s'hi adequin, a aquesta complexitat. No podem dir simplement que tot està perfecte. Per tant, per fer tot això, abans que res necessitem més transparència, no cal que ens diguin que ja hi ha transparència i que és el sector on està més desenvolupat, doncs, si és més complex que altres sectors, necessitem més transparència.

Per tant, què demanàvem? U, una reforma de la regulació d'incompatibilitats per estendre-la, estendre-la a institucions que reben recursos públics com a part principal dels ingressos. Dos, tenim una agència de qualitat i avaluació sanitària, doncs, que sigui independent i al servei d'aquesta transparència; i tres, millores en els sistemes de control. Aprofitem les capacitats de la intervenció de la Sindicatura de Comptes amb una regulació per evitar fugides a figures jurídiques per escapar d'aquest control públic i polític. Per tant, tot i que hi ha coses al dictamen que formaven part de les nostres conclusions, nosaltres el que farem és un vot global; no podem votar afirmativament aquest dictamen per aquestes mancances i pel que reflecteixen, i ho repetim, ho lamentem, perquè ens hauria agradat poder arribar aquí, al Ple del Parlament, amb un dictamen que fos coherent amb la comissió d'investigació i en pro de millores per al futur.

Per tant, ho repetim: u, el format de la comissió d'investigació no ha estat el més adequat, no ho ha estat per poder finalitzar amb unes conclusions clares respecte als diferents casos i també respecte al model. Dos, no ens satisfà aquest dictamen, i el motiu és el

que hem dit, és a dir, ens hi manquen moltes coses, no és complet, hi ha conclusions, propostes de molts grups, del nostre i d'altres, que al nostre parer és que encaixaven perfectament per poder fer aquestes conclusions molt més complertes; i, tercer, el dictamen només ha acabat reflectint aquesta actitud d'alguns grups i ens hauria agradat que el dictamen reflectís l'actitud i el compromís que vam tenir molts altres grups en aquesta comissió d'investigació perquè ho tenim també en el país. Sense autocrítica i amb obstruccionisme no hem pogut arribar aquí –no hem pogut arribar aquí.

Per tant, des d'aquí ho lamentem, anunciem que no hi votarem a favor, i, per tant, ens abstindrem en un vot global. I, ho torno a repetir, pensem en el futur i pensem en la salut com un tema de país.

Moltes gràcies, presidenta, diputades, diputats, i també a totes les persones preocupades per la sanitat pública del nostre país.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Conseller, honorable presidenta, senyores diputades, senyors diputats, des del meu grup parlamentari afirmem que Catalunya té un bon sistema de salut pel que fa la prestació sanitària. Tanmateix, avui aquest model de prestació assistencial està en entredit per les retallades acumulades que tenim des de l'any 2011; en quatre anys el Govern ha retallat 1.600 milions d'euros en salut, un 16 per cent.

Hem retrocedit a nivells del 2006. Això sí, hi ha 500.000 catalans i catalanes més al nostre país. Aquesta disminució dels recursos en salut s'ha fet, curiosament, amb socis oposats: primer, amb el Partit Popular; ara, amb un soci nou, que és Esquerra Republicana de Catalunya.

Quin sistema tenim? I això ens ha permès analitzar-ho també a la comissió... –ja ho sabíem, però–, ens ha permès analitzar-ho a la comissió d'investigació amb més profunditat. Un sistema de provisió mixta que integra en una sola xarxa pública tots els recursos sanitaris que té el país, siguin o no de titularitat pública, i que recull una tradició que Catalunya històricament s'ha dedicat a l'atenció en salut: mútues, fundacions, consorcis, centres de l'església, també els centres propis de l'ICS, que són els menors en xifra, no?, no en volum de despesa.

Certament, un sistema complex a causa d'aquesta complexitat de proveïdors que presenta, justament per aquesta complexitat i per la procedència o la propietat dels proveïdors, determinats aspectes debilitats pel que fa a la contractació i pel que fa la gestió. Això ho hem vist a la comissió d'investigació. I, per tant, no estic d'acord amb l'afirmació que s'ha fet que aquesta comissió no ha servit per detectar alguns dels problemes que tenim al damunt de la taula.

Les presumptes irregularitats en la gestió d'institucions sanitàries, i que han aparegut en els mitjans de comunicació, han estat, sens dubte, un sotrac per a l'opinió pública. Perquè a Catalunya els serveis de salut, malgrat aquest deteriorament dels recursos públics que hi destinem, encara segueixen sent els més valorats. I, per tant, no ens podem permetre cap signe de sospita d'irregularitats o d'actuacions il·lícites o de males pràctiques.

Fem memòria. Aquesta comissió es va crear el 2012 o la proposta va sorgir perquè al meu grup parlamentari li van generar una gran preocupació les notícies aparegudes. Ens movia el convenciment que més transparència en un sector complex com el sanitari ha de servir justament per enfortir-lo; enfortir-lo i fer-lo més transparent com a mesura per evitar la transferència de recursos en el sector privat. És a dir, aquest debat que hem tingut al voltant, per exemple, de l'Hospital Clínic segurament que si no hi hagués aquesta voluntat que el sector públic tingués un pes fonamental en la prestació sanitària del país hauria pogut passar desapercebut. En aquesta comissió han comparegut experts, diferents alts càrrecs dels governs de la Generalitat dels darrers vint anys en la gestió del sistema sanitari, i aquelles persones que han tingut responsabilitats concretes en els casos de les suposades irregularitats.

Les qüestions tractades, i que es troben en processos judicials oberts, constaten des del nostre punt de vista la confusió en l'aplicació de les normatives de contractació, així com també la confusió de rols a la vista de les diferents legislacions aplicables en el temps i en funció de la titularitat del centre proveïdor.

Constatem també, des del meu grup parlamentari, els possibles incompliments d'incompatibilitats o, si més no, de possibilitat de conflicte d'interessos. Tanmateix, les conclusions, des del nostre punt de vista, no poden ser interpretades com a interferències amb la justícia, que en darrera instància és i serà l'encarregada de discernir a la vista de les lleis –les lleis en el temps– les possibles responsabilitats o no dels gestors implicats.

En alguns casos hem constatat, al llarg de les sessions d'aquesta comissió d'investigació, en paral·lel, que algunes de les persones implicades en les presumptes irregularitats anunciades han vist com els jutges han arxivat les imputacions; en d'altres, la instrucció segueix oberta. I, ho repeteixo, nosaltres som del parer de deixar que el procés segueixi en el curs i que totes les institucions facin i exerceixin les seves funcions, que són diferents; són diferents les funcions de la Sindicatura de Comptes, de l'Oficina Antifrau, dels tribunals de justícia i del Parlament de Catalunya.

Correspon al Parlament de Catalunya, des del punt de vista que és qui té la legitimitat democràtica d'indicar on són les fragilitats i modificar les normes. Algunes de les nostres propostes passaven i passaran per reforçar el paper de control per deixar clar quina normativa cal que apliquin tots els centres que reben fons públics, d'una regulació salarial clara, de la limitació, també, dels beneficis de proveïdors privats. Algunes

d'aquestes aportacions que fèiem van ser rebutjades a les conclusions finals de la comissió. Senyores diputades, senyors diputats, ja els anunciem que les recuperarem en forma de propostes de resolució.

En el període 2004-2010 el Govern d'entesa, el Govern d'esquerres, va fer un important esforç, des del nostre punt de vista, per ordenar el marc normatiu i per introduir, també, mecanismes –alguns d'ells inexistents fins llavors– que permetessin un millor coneixement i un millor control.

No tan sols vam començar a ordenar el marc normatiu ampli, complex, sinó que, a més a més, vam haver de fer front a la pressió que representen més de 500.000 persones noves en el sistema a centres hospitalaris, que alguns d'ells han estat motiu també de les jornades que hem tingut a la comissió d'investigació, que necessitaven créixer en inversió tecnològica, i també de dimensió. I això no ho vam fer sols, els socialistes, senyora Vergés. Això ho va fer un govern de coalició, on, deixi'm recorda-li-ho, el segon de la consellera Marina Geli era un militant d'Esquerra Republicana, que va arribar a ser conseller de la Generalitat; era el responsable de l'estratègia i de la coordinació del Departament de Salut del país.

Hi ha hagut apel·lacions en aquesta comissió al dret privat atenent que els proveïdors no són titularitat de la Generalitat, si exceptuem l'ICS. Ho diem amb rotunditat: les institucions i els organismes proveïdors de serveis públics de Salut, que es financen majoritàriament amb contractes, convenis i subvencions del Govern, han de tenir la consideració de centres públics, sense importar que la seva titularitat sigui pública, privada o mixta. Proposem, també, establir un nou model retributiu per als professionals sanitaris, una limitació de les retribucions, i seguir legislant, sobretot, per les incompatibilitats dels alts càrrecs i gestors de les institucions, indicant limitacions i també solucions per facilitar una reincorporació amb normalitat en el sector, eliminar tots els possibles espais que propiciïn negligències o aprofitaments amorals, que no vol dir que no fossin legals.

Provoca, des del nostre punt de vista, o a aquest diputat li ho ha provocat, sorpresa i indignació escoltar en la comissió d'investigació afirmacions d'alguns exresponsables –en aquest cas, del CatSalut–, que afirmen que després del seu cessament no retornava al seu lloc de treball perquè necessitava un sou més elevat. I sense solució de continuïtat, constitueix una consultora que pràcticament tenia o té un sol client.

O veure com el màxim representant de l'Institut Català de la Salut compaginava el seu càrrec amb membre d'un consell d'administració d'una institució sanitària privada. Clar, l'òrgan competent que vetllava o controlava el règim d'incompatibilitats no hi ha trobat reparaments.

Per tant, escolti, si no hi ha trobat reparaments..., i des d'un punt de vista de l'ètica es fa difícil la comprensió d'algunes d'aquestes coses que hem vist a la comissió d'investigació, quan es fa difícil la comprensió ètica, cal reforçar la normativa. I aquí..., és el sentit o ha estat el sentit de les nostres propostes. Fixació

de responsabilitat, si escau, en seu judicial; revisió amb profunditat de la normativa que ha de regir tots els centres proveïdors del sistema de salut, sigui quina sigui la seva titularitat; limitació de beneficis i retribucions, i revisió d'incompatibilitats perquè ningú es pugui aprofitar de la seva situació. Per què? Doncs, per fer allò amb què he començat la meva intervenció: perquè el sistema de salut del país segueixi sent un bon sistema de salut.

Tenim l'oportunitat en aquests moments de seguir treballant –i acabo, presidenta– en aquesta línia. El Pacte nacional de la salut serà un bon lloc de trobada per aconseguir aquests objectius: que Catalunya segueixi sent una referència en el món de la salut, no només del conjunt de l'Estat, sinó d'Europa.

Gràcies, diputades i diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Gràcies, presidenta. Diputats, la conclusió abreujada d'aquesta comissió d'investigació és ben fàcil i és que els darrers trenta-dos anys els catalans a la sanitat hem gaudit dels millors professionals i hem patit els pitjors governants. I m'explico. Els pitjors governants començant pel nom d'aquesta comissió, que insinua que la culpa és de les empreses, quan totes i cadascuna de les decisions que han pogut portar irregularitats s'han pres des d'un despatx públic. No parlin de privatització perquè els darrers anys ja hi ha hagut gent que s'ha aprofitat, que s'ha beneficiat dels diners de la sanitat pública, amb interessos partidistes o particulars.

Els pitjors governants, perquè s'ha vist a les dèries dels partits que han governat a Catalunya. El Partit Socialista, que impulsa una comissió d'investigació perquè els socialistes que volen ser més convergents que els convergents havien de passar comptes amb els socialistes que són més convergents que els convergents. Seguim per Esquerra Republicana, que, tot i que amb la seva obsessió antiPP i tot i que les seves conclusions afirmen que «les conclusions d'aquesta comissió» –ho cito– «d'investigació no poden ser interpretades com a interferències a la justícia», després ens acusa d'obstruccionisme. Però ho fa a la premsa, no ho fa a la justícia. Curiós.

O Iniciativa per Catalunya, que carrega contra els auditors. Deu ser perquè són empreses, i ja sabem la seva dèria contra les empreses. O Convergència i Unió, que carrega «contra» –ho cito– «els càrrecs funcionaris d'habilitació nacional». Suposo que volen veure si a la sanitat també cola allò de «l'Espanya ens roba».

Els pitjors governants, que han fet que aquesta comissió sigui un frau parlamentari. Compareixences dades de gent que no els podem veure a YouTube, malauradament, el veto de la votació de les conclusions discrepant o la imposició de quatre blocs. Amb qui es pensaven que parlaven? Què es pensaven, que ens

podrien enganyar d'aquesta manera? Que ens farien creure que això és una cosa d'un arquitecte, dos ajuntaments i tres gestors aïllats? Han engendrat una comissió d'investigació amputada, que havia de concloure en el que ha conclòs: un paper mullat que no serveix per a re. Un dictamen ple de tòpics com, per exemple, que tot i el reguitzell d'amputats i irregularitats prescrites i forats de centenars de milions d'euros, ens parla de model d'èxit propi del país.

Podríem resumir-ho tot amb el fet que s'ha implantat una hipertròfia burocràtica per distreure diners públics. O, fins i tot, podríem estar d'acord amb moltes de les recomanacions perquè és que són superficials, són fútils; perquè distreure diners públics, amputar la comissió, les irregularitats, les dèries dels partits són la febre, són el símptoma de la veritable malaltia.

Parlem de política, quina és la malaltia? Fa trenta-dos anys desembarcà a Catalunya un règim, democràtic, a una Catalunya que era, aleshores, la regió més rica d'Espanya; un règim representant d'un moviment que s'ha mogut en dos eixos. El primer eix era concentrar tot el poder en un despatx amb portes giratòries i sense finestres, amb el qual no podem estar d'acord els que –fent servir el paradigma aquest, el terme pseudo-marxista de l'autogovern– creiem en l'autogovern de les famílies i de les persones. I un segon eix, que era el d'eliminar tot el que signifiqui Espanya de Catalunya. Això ja ho jutjaran els seus fills, els seus néts quan sàpiguen la veritat del que han fet vostès aquests darrers trenta anys.

Així, la collusió de les pitjors idees del segle XIX i els pitjors sentiments del segle XX necessitava, per inocular-lo a la societat, un virus, la mentida; una mentida que per sobreviure necessitava un vector de transmissió, allò que vostès anomenen «estructures d'estat». No parlaré de totes les estructures d'estat, perquè no ens ocupa, però..., la mateixa Generalitat i el seu deute, que és un desastre tan gran que ha fet que el Govern d'Espanya ens hagi de rescatar, o la gestió pública de l'aigua, la conservació del litoral, els trens, el fracàs escolar i les universitats –l'ensenyament en general–, la banca pública, la reconversió industrial, l'habitatge públic, les editorials o la cultura en general, o altres estructures d'estat, com la línia 9, les línies aèries, estacions d'esquí, productores de pel·lícules... Però si van haver de demanar ajuda a la Compañía Nacional de Teléfonos de España, perquè, si no, no tindríem ni internet! Això sí, a l'ADSL, una taxa. Al final l'única estructura d'estat que es salva és TV3. Ja lliguem..., tot lliga. El virus de la mentida, ja ho sabem, com va.

Però parlem de l'estructura d'estat que és la sanitat. Què ha fet aquest règim per la sanitat? I perquè no en quedi cap dubte, jo acuso aquest règim, a tot el règim, de crear una superxarxa d'entitats, fundacions, empreses, per distreure diners públics per a interessos particulars i, sobretot, partidistes, per comprar voluntats. Jo acuso aquest règim d'empitjorar la sanitat catalana per construir les seves estructures d'estat. Jo acuso aquest règim de posar-nos en una llista d'espera, la llista d'espera de la construcció nacional. Acuso aquest règim de censurar la discrepància, d'identificar

el règim amb Catalunya. O «tragues» amb la incompetència del règim o ets mal català.

Doncs no, aquest no és el model català, no hi ha un model català. És el seu model, el model pujolista, si volen. I no funciona. Ha aportat res de bo, aquest règim? Quan el règim es vanta: «Tants hospitals són els millors d'Espanya», ens amaguen que tots menys un ja existien l'any 80 i ja eren dels millors. És el *modus operandi* del règim. També es vanta molt que Catalunya exporta un terç del que exporta tot Espanya, amagant que, de les empreses que més exporten, el 94 per cent ja ho feien l'any 80.

Però tornem a la mentida. Quina és, la mentida? Ja ho va dir Tarradellas: «Els pujolistes es creuen formidables i en tot el que fa Madrid s'equivoca.» Suposo que traslladat al segle XXI és allò de: «Totes les comunitats autònomes ho fan tot malament, perquè són caspa *mesetaria*.» Però quins són els fets? Els fets són que, tot i que la Generalitat de Catalunya té el segon pressupost autonòmic d'Espanya, els catalans patim l'últim percentatge autonòmic destinat a la sanitat. Són els més endeutats, els que més tard i malament paguen, els que tenen més llistes d'espera. En quin lloc els deixa la realitat? Si tots els altres són tan dolents, la realitat els deixa que són vostès el pitjor govern autonòmic, amb diferència. (*Remor de veus*.) Perquè no és l'Espanya no-sé-què, és la Catalunya subsidiada i sectària contra la Catalunya productiva i bilingüe. Perquè la construcció nacional dels subsidiats és la llista d'espera dels vulnerables.

Com ho solucionem? Amb les conclusions d'aquest dictamen és evident que no, perquè coneixen cap teràpia que per solucionar o per curar una patologia parli d'«ampliar», «reforçar», «continuar», «incrementar», «consolidar»? Cal canviar el règim, cal canviar el règim sanitari, amb una alternativa que prioritzi la despesa, gens en estelades i tot en sanitat; que desmunti l'estructura d'estat de la sanitat i creï un servei públic, al servei dels ciutadans, i no del moviment; on tots siguem iguals; on hi hagi una autoritat sanitària i un assegurador universal, amb un principi universal de funcionament: un servei, un proveïdor; on tots els treballadors siguin iguals. Cal treure greix: massa estructures, massa gent contractada que no fa re, que es dediquen a la mentida estelada, als informes fraudulents, a muntar empreses i si triomfen són uns cracs i si no, ho paguem tots.

Cal obrir la sanitat catalana. Quan l'Associació Espanyola contra el Càncer inverteix la meitat del seu pressupost en recerca a Catalunya, no és perquè siguem formidables ni perquè siguem una raça superior, és perquè Espanya sempre ha confiat en Catalunya. I ara que el règim ens vol tancar, ens vol aïllar, vol cremar ponts, l'alternativa que hem de donar és una sanitat més oberta, més col·laboració, més intercanvi, més confiança mútua.

En definitiva, volem la millor sanitat espanyola, volem ser un exemple en positiu, no l'exemple dels que paguen més tard, dels més endeutats, de les llistes d'espera més grans.

L'any que ve vostès celebraran tres-cents anys de la victòria dels borbons, de la Casa Real Española, amagant que són vostès un altre juny, l'altre juny ha vingut

i són vostès. Nosaltres, l'alternativa..., mentrestant, esmolarem una alternativa sanitària al règim que heretà la regió més rica d'Espanya i ens deixarà la burocràcia més cara d'Europa.

Gràcies, diputats i diputades.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyors i senyores diputats, diu l'Enciclopèdia Catalana que «cinisme» és la qualitat de fer gala de no creure en la rectitud i la sinceritat. Ens sembla que aquesta paraula és la que millor s'escau en alguns apartats d'aquestes conclusions. Els en poso només un exemple, les tres línies finals del document, només tres línies; són les úniques recomanacions que es fan respecte a la gestió de la Corporació de Salut del Maresme i la Selva: «Instem a continuar aplicant la política de transparència i de simplificació organitzativa iniciada darrerament.» Suposo que això de la «simplificació organitzativa» ho deuen adreçar a les persones que es van manifestar l'altre dia a Blanes perquè tancaven els serveis de l'hospital i havien d'anar a Calella, o als veïns que es van manifestar perquè tancava el CAP de Fenals, o pel tancament del CAP de Tossa a la nit. I la transparència deu ser per tota la informació que es nega repetidament al comitè d'empresa. Però és que les conclusions en aquest mateix bloc són igual de cíniques. Pàgina 31, quatre línies, que diuen: «S'han analitzat els diversos períodes de la gestió de la Corporació de Salut del Maresme i la Selva i els canvis organitzatius derivats de l'absorció de l'activitat privada a turistes en benefici de centres públics.» Ja està. Un grapat de compareixences, centenars de pàgines de documentació, per arribar a la conclusió que ho hem analitzat i prou. Quina vergonya –quina vergonya!

Podríem anar repassant les conclusions i recomanacions de cada un dels quatre casos, però no cal. La conclusió general que se'n pot emportar un ciutadà corrent i normal que les llegeixi és que no ha passat res. O que no ha passat gairebé res. Hem passat de puntetes pels casos i ens hem dedicat a defensar el model català. Però, escoltin, és que la comissió no anava d'això, la comissió anava de pillastres i tramposos! I no està bé que el Parlament no digui ni una sola línia referida a aquestes persones.

I això per què ha passat? Doncs, ha passat perquè la comissió ha conclòs exactament igual que va començar: vetant les conclusions que eren incòmodes per a alguns. No ens va sorprendre que passés, però és una vergonya. No només va ser el veto inicial a personatges que tenien molt a dir. La votació de les conclusions permet una lectura totalment descafeïnada de la història dels quatre casos analitzats. Convergència i Unió, el Partit Socialista, amb la inestimable ajuda del

Partit Popular, van votar sistemàticament en contra de qualsevol referència a irregularitats concretes en casos. Fins i tot textos literals aprovats per la sindicatura i l'Oficina Antifrau en aquest mateix Parlament, la qual cosa suposa, entenc jo, una falta de respecte cap a la feina d'aquestes institucions.

Aquestes conclusions d'avui no reflecteixen la realitat. O són obvietats i generalitats, o són una defensa numantina del model català. Estem dient a la ciutadania: «Aquí no ha passat res», quan tothom sap –tothom sap– que han passat coses. I amb això què passa? Doncs, que fem un immens mal al model, perquè no restablím la confiança en el nostre sistema de salut. Una oportunitat perduda per fer-ho, per dir: «Mirin, el model funciona. Per què? Perquè hem detectat els mals funcionaments, hem assenyalat els possibles causants d'aquests i hem proposat mesures per evitar-ho. Confiïn en ell.» Generant aquesta desconfiança entre la ciutadania el que fem és abonar les tesis dels que diuen que aquest model ja no serveix. O el que és pitjor: dóna carta de naturalesa a la transformació que està fent l'actual conselleria, en el sentit d'aprofundir en el desmantellament i venda de les entitats i serveis que estan sota control exclusivament públic, de situar la salut com un model per fer negoci i d'obrir la porta al capital privat, la qual cosa ja està posant en perill el sistema de salut com a sistema universal i de qualitat. De la dreta s'entén, perquè és el seu negociat; del PSC no, nosaltres no ho entenem.

Aquestes conclusions ens situen, doncs, en una perillosa involució. Si el Parlament no ha estat capaç de detectar i assenyalar irregularitats i aportar elements per blindar les vulnerabilitats del model, la ciutadania ens dirà que el model no es pot aguantar tal com està. I quin és el perill d'involució? Doncs la transformació de Boi Ruiz I el Retallador en Boi Ruiz I el Privatitzador. Aquest és el perill greu.

Nosaltres votarem en contra d'aquest text, resultat del puzzle de les votacions en comissió, perquè no volem que siguin les conclusions d'una suposada investigació sobre les irregularitats en la sanitat catalana. I no perquè no hi hagi part del text en què coincidim, i que en comissió vam votar-lo a favor, i que hi han deu o dotze línies també de les nostres pròpies conclusions, sinó per allò que no diu, per tot allò que hi falta. Perquè les conclusions la ciutadania no les llegirà per parts, sinó que les llegirà com un tot. I no volem ser còmplices de la lectura d'aquest tot com a conclusió final.

Sincerament, ens haurem de plantejar si amb aquesta metodologia les comissions d'investigació on les majories poden imposar la seva veritat, simplement perquè són majoria, tenen alguna utilitat a la ciutadania o es poden convertir en un frau a la voluntat ciutadana de coneixement i d'informació.

Les conclusions del nostre Grup, d'Iniciativa - Esquerra Unida, no aprovades en la comissió formaran part d'aquell corpus misteriós inexistent, com el famós informe Crespo de la Sindicatura de Comptes, que mai ha existit però que tothom tenia i preguntava sobre ell. Aquestes conclusions diuen, pretenen dir, en cada un dels quatre casos, el que els documents rebuts d'orga-

nismes públics deien i el que alguns compareixents –pocs, per cert– es van atrevir a dir. Diuen que a In-nova s'han malgastat diners pagant sous exorbitants, contractant sense controls estrictes i fins i tot abonant serveis no realitzats, causa de les actuals imputacions, i que el seu màxim dirigent, el senyor Prat, ha estat movent-se permanentment entre les portes privades i les públiques, prenent decisions en ambdues, quan aquest fet és incompatible, i l'actual conseller ho va permetre i ho va alenar, perquè va ser ell qui el va mantenir en el càrrec públic. Diuen també que en les relacions entre el Grup Sehrs i el Consorci sanitari i Social de Catalunya hi ha hagut clares incompatibilitats per part del màxim dirigent de les dues entitats, senyor Bagó –ho diu també l'Oficina Antifrau– i un clar tracte de favor cap a les seves pròpies empreses. Diuen que a l'Hospital de Sant Pau s'han comès irregularitats en diverses contractacions en la construcció del nou hospital, que ha servit perquè es perdessin o desapareguessin o canviessin de mans grans quantitats de diner públic. Diuen que en el Centre Sanitari Selva Maresme es van perdre diners sistemàticament en les aventures sanitàries privades que uns quants –entre ells, el senyor Crespo– van propiciar i que van beneficiar unes quantes butxaques, però no els hospitals públics i el servei que realitzaven. Això ha existit, per més que hi hagi partits que facin el paper de l'estruc i diguin: «Aquí no ha passat res.»

El que cal veure és si aquestes actuacions són il·legals davant la llei o si estan faltades de tota ètica. I aquesta és la qüestió. Perquè, suposant que el que ha passat no estigués tipificat com a delictes o com a falta, la nostra sanitat no es podria permetre tampoc perdre de vista l'ètica en les seves actuacions amb el diner públic, quan s'estan retallant serveis, quan s'estan tancant plantes d'hospitals, quan s'està retallant els sous dels treballadors, quan avui les farmàcies han tancat perquè no cobren, i se'ns diu que no hi ha diners per mantenir-la. En aquestes condicions, més que mai, s'ha de justificar com gasten i com han gastat els diners els directius del sistema sanitari.

Què diem en les nostres conclusions que ha fallat? Primer de tot, que s'ha utilitzat el nostre sistema de salut com un camp de relacions polítiques i econòmiques i com un àmbit de negoci, i això s'ha d'evitar si volem seguir mantenint un bon sistema universal i de qualitat. Diem que la construcció de la xarxa de salut, és cert, ha generat una gran complexitat de relacions que ha permès una enorme vulnerabilitat en el control dels recursos públics que s'hi destinen, que en molts casos s'ha substituït el dret administratiu pel dret empresarial privat sense una contraprestació clara de transparència i exigència d'equitat; que el paper del Servei Català de Salut ha estat més el d'una asseguradora pública que compra serveis, facilitant la creació d'un mercat relacional i desentenent-se de la responsabilitat de garantir la prestació a la ciutadania amb les condicions de servei públic; que aquest mercat relacional està situant el servei assistencial sota la llei de l'oferta i la demanda. Diem, a més, que la Generalitat de Catalunya, com a garant de l'equitat i del control de tot el sistema que li atorga la llei, havia de conèixer i havia d'actuar davant les disfuncions que hem constatat al llarg d'aquests dies en la comissió.

I acabo. Què proposem en les conclusions? Doncs, miri, nosaltres proposem repensar el model perquè no hi hagi marxa enrere cap a la privatització, però perquè quedin blindades les garanties de transparència i equitat d'aquest model; ni volem un model totalment centralitzat, ni volem un model que sigui privatitzador i de negoci; repensem el model des de les actuacions públiques però garantint el control estricte del diner públic.

Doncs, bé, això vostès no ho van aprovar a la comissió i ara els demanem aquí que repensin aquestes conclusions, que no es quedin sent còmplices de generar més desconfiança, que pot portar a la destrucció de la sanitat del nostre país que vostès mateixos van ajudar a construir; que siguin capaços de pensar amb voluntat de servei al país i als seus ciutadans, i deixin de fer el joc partidista de tapar-se les vergonyes, i que si realment tenen gent que ha fet el que no havia de fer hi posin remei i es presentin davant dels seus conciutadans amb les mans netes. Si no esvaïm les sospites, estem desmuntant el sistema que tant diem defensar.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. Señor *conseller*, señores diputados, Ciudadans vamos a votar no a todo el dictamen, vamos a votar no de principio a fin. Vamos a votar en contra porque en sustancia este documento es una farsa, es un engaño a la ciudadanía, es un apaño entre los partidos que han tenido responsabilidades en el ámbito sanitario para taparse las vergüenzas. Ciudadans no va a ser cómplice de este engaño, Ciudadans no va a ser cómplice de esta farsa.

Nosotros fuimos uno de los grupos impulsores de esta comisión; teníamos entonces tres objetivos, que hemos mantenido y que mantenemos a día de hoy: poner luz sobre las actuaciones irregulares que durante estos años se han cometido en el ámbito sanitario, establecer responsabilidades políticas de estas actuaciones y, finalmente, proponer medidas que impidan que este tipo de actuaciones se pudieran repetir en un futuro.

Pues, bien, la mayoría, compuesta sobre todo por Convergencia y el Partido Socialista, la «sociovergencia», que ha sido responsable de la Administración sanitaria durante estos treinta años en Cataluña, ha pervertido estos objetivos.

Empezaron haciéndolo el primer día de la comisión, vetando la mayoría de las comparecencias. Pese a ello, pese a ese veto que ya dejaba coja esta comisión, se han podido obtener conclusiones, efectivamente, pero no estas, no las que se recogen en este documento. Este documento que se pretende aprobar hoy lo que supone es el clímax de esa farsa y de ese engaño. Cada grupo será responsable, con su voto, no solo con su opinión, sino también con su voto, de que esa farsa,

ese engaño, que suponen estas conclusiones, sea finalmente asumido por esta cámara.

Vamos a analizar punto por punto las conclusiones, la sustancia real de este documento. Como se ha dicho, en ese documento hay mucha paja, mucha retórica, pero vamos a ver qué se concluye.

Efectivamente, se dividió en cuatro ámbitos. El primero de ellos, Consorci de Salut i Social de Catalunya y relaciones con el Grupo Serhs; el señor Bagó dirigiendo el consorcio y al mismo tiempo siendo propietario de una empresa que contrataba con aquellos centros que eran gestionados desde el consorcio. Hasta la Oficina Antifraude, algunos expertos de los que pasaron por la comparecencia apoyaron la tesis de que esto era totalmente irregular.

Pues, bien, bloque uno, conclusiones sobre todo este tema después de toda la documentación que hemos tenido oportunidad de ver, después de las comparecencias que hemos visto, única conclusión sobre este bloque: «La complejidad de la actividad del consorcio y la diversidad de las formas jurídicas con las que opera, así como el importante papel que ejerce en la provisión del servicio público, hacen necesaria una reestructuración que permita una simplificación de estructuras, más eficiencia en el funcionamiento y una mejor transparencia en todas y cada una de las operaciones del consorcio.» Esta es la conclusión que obtiene esta comisión sobre todo el tema del *consorci sanitari*. Una farsa. No cuenten con nosotros para apoyar esto.

Segundo ámbito, Innova, ¿qué decir de Innova? Falta de control, opacidad, desviaciones presupuestarias en la construcción de un hospital, conflictos de intereses; el señor Prat, como se ha dicho, al frente del ICS, al frente de Innova y al mismo tiempo al frente de una importante empresa dedicada a la gestión hospitalaria. No se ve conflicto de intereses ahí; por lo menos no lo vio el señor *conseller*, que se empeñó en mantenerlo.

Conclusiones: no aparece por ningún sitio el señor Prat, no aparece por ningún sitio la responsabilidad del *conseller*. Hay dos puntos, en el primero se critica un contrato, y en el segundo se concluye: «Los trabajos de investigación de la comisión ponen de manifiesto que el Departamento de Salud y el Servei Català de Salut no tuvieron ninguna relación directa con la estructura de Innova y se limitaron a las actuaciones con el grupo sanitario Sagessa en los mismos términos que con el resto de proveedores del sistema sanitario público», exculpando al departamento. Esas son las conclusiones que obtenemos sobre todo el entramado de Innova. Una farsa, una vergüenza. No cuenten con nosotros para votar estas conclusiones, señores diputados.

Tercer ámbito, Sant Pau. Aquí se reconoce alguna irregularidad más, supongo que porque esas irregularidades ya estaban reconocidas en un informe de la sindicatura que fue aprobado por unanimidad en la Comisión de la Sindicatura de Cuentas.

Las conclusiones a las que se llega aquí son menos de las que se reconocen en el informe de la sindicatura; solamente hay cuatro puntos, y el último punto, sobre

Sant Pau, dice: «Hay que dejar constancia del apoyo constante del Departamento de Salud y de la Generalitat de Catalunya al Hospital de Sant Pau a lo largo de los años.» Supongo que se refiere a las declaraciones del señor *conseller* diciendo que el hospital era inviable o a las recomendaciones que llegaban desde el Gobierno de la Generalitat a los patronos de Sant Pau hablando de que debían presentar concurso de acreedores. Ese es el apoyo que ha habido durante estos años.

Cuarto ámbito, cuarto ámbito que hemos estudiado en la comisión: Consorcio Sanitario del Maresme. El señor Crespo, el señor Crespo que en la comisión es incapaz de explicar ese montaje que se hace para cobrar el fondo de clientes que vende, que es incapaz de explicar esas facturas que hace con efectos retroactivos y ese ejercicio de la actividad sin estar dando de alta de IAE.

Conclusiones: se han mencionado antes, tres líneas, cuatro líneas para hablar de la gestión de la Corporación de Salud del Maresme y la Selva. Una farsa, un engaño. No cuenten con nosotros para aprobar estas conclusiones.

No aparece en ningún sitio la asunción de responsabilidades; en ningún momento se habla del señor Bagó, del señor Crespo, del señor Prat, de la señora Geli. ¿Y después de esta farsa, después de este engaño, qué vienen? Unas conclusiones, unas recomendaciones, unas propuestas de mejora.

Señores diputados, buenas palabras, pero no nos las creemos. ¿Cómo vamos a creer la intención de mejorar, de evitar que se vuelva a incurrir en actuaciones irregulares de quien no reconoce la existencia de dichas actuaciones, de quien se esconde ante la existencia de esas actuaciones? No nos las creemos. Vamos a votar en contra del dictamen de principio a fin. No vamos a ser cómplices.

Esta comisión ha perdido una gran oportunidad; sobre todo ha perdido la oportunidad de ser honestos. Hemos perdido la oportunidad de ser honestos con los ciudadanos, ante los que teníamos la obligación de explicarles qué pasó y señalar a los responsables; no ha habido coraje político para hacerlo. Hemos perdido la oportunidad de ser honestos con nosotros mismos y de ser honestos con esta cámara y con las obligaciones que habíamos contraído al constituir la comisión.

Ustedes, en vez de responder a las expectativas de los ciudadanos, en vez de responder a las obligaciones que teníamos como diputados, ustedes, los que voten a favor de este dictamen, han preferido el regate corto, el politiquero de bajo vuelo; han preferido taparse las vergüenzas. Una vez más, la «sociovergencia» sanitaria. Han preferido ocultar los errores cometidos y, sobre todo, han preferido proteger a los responsables de dichos errores, protegerlos porque esos responsables tenían carné de partido, y ustedes han preferido tapar, ocultar y ahora engañar a los ciudadanos con estas conclusiones.

Pues, bien, no cuenten con nosotros, no cuenten con nosotros para ser cómplices de esta farsa, no cuenten con nosotros para encubrir sus trapicheos por sus actuaciones irregulares, y además no cuenten con noso-

tros para futuros consensos en el ámbito sanitario que tengan como cimiento el engaño y la falta de coraje político que se está demostrando en este dictamen.

Muchas gracias, señora presidenta; muchas gracias, señores diputados.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Doncs, per a explicar les conclusions de la CUP - Alternativa d'Esquerrres, per a explicar el nostre posicionament davant del que ja s'ha dit. Jo crec que molt clarament, que és una farsa, que és un ridícul, el ridícul més absolut. Jo crec que el ridícul, des que estic aquí, més gran que ha fet Convergència i Unió, en la seva gestió parlamentària, el que suposen les seues conclusions per escrit.

Doncs, abans de posicionar-me, intentarem fer una cosa en què el senyor Corominas i també el senyor Terrades van coincidir el 2012 quan es va crear aquesta comissió; deien que aquesta comissió pretenia arribar fins al fons del que havia passat.

Doncs, bé, en la comissió jo crec que sí que se van arribar a esclarir moltes coses; les conclusions, en canvi, són conclusions fetes, nosaltres entenem que redactades abans de començar la comissió. Si no, no s'explica aquesta ineptitud total per a poder copsar què és el que està passant; no s'explica, doncs, aquesta inutilitat per a veure que la gent no està «boba», que la gent llegeix el diari, que veu les imputacions, que la gent veu progressivament tots aquests casos, que aquesta gent segueix imputada.

Doncs, tot i així, nosaltres intentarem anar al fons. I el fons del que ha passat, el fons d'aquests quatre casos que han passat, s'explica molt ràpid –ja s'ha dit, eh?–: adjudicacions de contractes a empreses propietat de persones que estan al capdavant de la direcció dels ens públics. Això és una pràctica habitual. S'ha citat abans el senyor Bagó; 50 milions, em sembla que han facturat les seues empreses, el Grup Sehrs, adjudicades per ell també. Contractes amics i familiars per a ocupar càrrecs públics; en aquest sentit, doncs, el senyor Crespo ens podria explicar algunes coses, perquè entre altres vaja la seua dona contractada. (*Remor de veus.*) Dietes i comissions... –sí, sí–, dietes i comissions... (*Persisteix la remor de veus.*) Presidenta...

La presidenta

Un moment, un moment... Deixin parlar, si us plau –deixin parlar.

Isabel Vallet Sànchez

Bé, que no...

La presidenta

Senyors diputats...

Isabel Vallet Sànchez

No es posin nerviosos. Ho entenc, eh? Quan acabi, en tot cas...

La presidenta

Continuï.

Isabel Vallet Sànchez

...me diuen el que considerin. (*Remor de veus.*) Sí, sí, quan acabi, dic que em diuen el que considerin; quan acabi, que tenen el seu torn.

Contractes a familiars i amics per a ocupar càrrecs públics sense seguir el procediment de provisió de llocs de treball; d'això també tenen una llarga tradició. Dietes i comissions per conceptes no justificats; en fi, tornaríem a citar el club d'hoquei, encara que vostès s'enfadessin. Quantitats de diners ingents i pagades a dojo sens justificar; d'això hi ha tanta, tanta informació, que ara mateix no tindria prou minuts per a explicar-les. Sous luxosos, pagats amb diners públics, dels alts càrrecs; això és el que ha passat amb la sanitat catalana, això és el que vostès, amb aquest model que diuen «propi»..., vostès i tots els seus còmplices, perquè el que ha passat, òbviament, és un pacte de no-agressió; el que ha passat aquí, òbviament, és un pacte de silenci, i el que ha passat aquí és, com he dit, unes conclusions redactades abans de començar i una oportunitat desaprovechada totalment per a almenys fer algun tipus d'autocrítica de la nefasta gestió que han fet en la sanitat, no només vostès, sinó els que també els han precedit.

Per nosaltres és obvi que no es poden abordar aquestes conclusions sense parlar del model. Tampoc entenem que certa gent segueixi enrocada en el fet de dir que el model no és facilitador de tot el que està passant; nosaltres entenem que sí, que tots aquests casos que s'han donat no són fruit només de l'avarícia de certes persones, que també ho són, sinó que també són fruit que hi ha tot un model, tota una arquitectura dissenyada expressament per a facilitar aquestes coses. I en aquest sentit destaquem alguns aspectes, com són una indefinició i una complexitat jurídica del model grandíssima i altíssima, i és voluntària. Si durant aquests anys de gestió –i amb «aquests anys» m'estic referint a aquests últims trenta anys– no s'ha decidit simplificar l'estructura administrativa, no s'ha decidit simplificar l'estructura legal, és per alguna cosa. Nosaltres entenem que és obvi que és per alguna cosa. I, a més a més, no és un tret propi català, això. Això és una còpia del model, a més, britànic. Que això no s'ho han inventat vostès aquí, que això ja fa molts anys que està funcionant a la sanitat britànica. I que, a més a més, la llei aquesta té una facilitat clara, que és la d'opacitat, la de dificultat jurídica per a fer certes coses, com és la possibilitat de privatitzar, com és la possibilitat d'esquartar, com és la possibilitat de desmantellar. I aquí no estic d'acord amb Iniciativa, que ho comentava abans,

perquè tot això ho ha fet el senyor Ruiz sense moure una coma del sistema, sense moure'n una coma.

Per tant, un model que és indefinit jurídicament, perquè això permet privatitzar, que és indefinit jurídicament, perquè això permet que algunes empreses s'enriqueixin i visquin com a paràsits de la sanitat pública, i un model que busca aquesta indefinició i aquesta opacitat per a fer-ho, a més a més, de manera impune. I, a més a més, un model que es caracteritza per ser públic no per la propietat dels centres, no per la propietat de la provisió de serveis, sinó perquè aquesta xarxa relacional és subjecta a la normativa administrativa.

Doncs bé, amb el seu propi model, com expliquen que, si això és la nota característica de la publicació del model, tots els casos detectats hagin portat fugides del dret administratiu? Tots els casos. Llei de contractes del sector públic, no sé si l'han vist o la coneixen, però en els quatre casos, repetidament, contractacions il·legals, contractacions, a més a més, que han comptat amb informes desfavorables d'interventors, de secretaris i de la Sindicatura de Comptes. Normativa de provisió de llocs de treball, també, ho torno a repetir, violada per sistema. Normativa sobre el control i l'avaluació de les despeses i la fiscalització, sense comentaris. Fins i tot interventors han vingut a dir aquí que no podien exercir la seua tasca de fiscalització perquè no tenien la informació. També la normativa en matèria d'incompatibilitat d'alts càrrecs; vaja, tan flagrant és, que el senyor Prat va haver de dimitir.

Per tant, com he dit, si amb el seu propi model el que caracteritzava la provisió pública és que aquest model ha d'estar sotmès al dret administratiu, què passa quan llavors ja no està sotmès a l'administratiu? En quin model ens movem? En un model discrecional, en un model que tendeix progressivament a la privatització? Aquest no és el nostre model.

Després, la citada i, a més a més, recitada nova gestió pública com a teoria del *management*, copiada de la gestió privada, que és ridícula totalment, que ja hi han proves amb l'execució a d'altres països que no pot servir per a la provisió pública, perquè no garanteix la provisió pública, perquè predomina el lucre per davant de la resta de característiques o de principis del sistema, i que vostès un cop i un altre, un cop i un altre i un cop i un altre tornen a citar. Alts càrrecs en la sanitat, el que anomenem «endogàmia sanitària»: quaranta persones repetides en els consells d'administració de la pública, quaranta persones repetides en els consells d'administració, perquè són consells d'administració de, també, la privada. Els alts càrrecs de la sanitat que, a més a més, fan confusionisme d'interessos privats, i això no només ho fan de manera burda, és a dir, sense cap engany, sinó que, a més a més, el conseller ho promociona, els blinda i, a més a més, els fa intocables perquè fins i tot altres instàncies que volen investigar sobre ells s'hagin de retirar.

Depuració de responsabilitats polítiques? Zero. No s'ha aprofitat per a res. Ni un nom citat en les conclusions, ni un nom de totes les persones que estan imputades, ni un. Nosaltres entenem que és així.

En aquest sentit, les nostres propostes, les nostres recomanacions de millora eren molt clares i anaven en tres sentits. La primera: garantir que es depuraven responsabilitats polítiques; no s'ha fet. La segona: evitar que torni a passar; no s'ha fet. I la tercera: començar a bastir un model públic de veritat, que en els temps que corren, amb la crisi econòmica en què estem i si es planteja algun tipus d'autodeterminació d'aquest país, bàsicament és un dels recursos necessaris.

Així que en resum: conclusions redactades abans de començar, proposta de mínims, comissió tancada en fals, rentada de mans, mirada cap a una altra banda. I tot això no ho diem nosaltres, tot això són els titulars de l'endemà de conèixer la comissió als mitjans de comunicació de masses. Nosaltres els direm unes altres coses. Els direm que ha estat una burla, que ha estat un engany i que ha sigut un frau sagnant, que és una actitud de cooperació necessària per a privatitzar, de cooperació necessària per a enriquir-se. Els direm, a més a més, que el que ha fet el PSC amb Convergència i Unió i amb el Partit Popular, que no sabem quin paper ha vingut a fer aquí però que va pactar totes les conclusions el dia de la comissió, és tapar-se les vergonyes, és malbaratar, és caure en el ridícul.

I, per últim, sí que volem donar les gràcies a totes les treballadores i treballadors no només que ens han ajudat, sinó que cada dia sí que fan la tasca d'investigar. Els animem que denunciïn, els animem que estiguin vigilants que no els robin, que defensin el seu i que facin sobretot la feina que vostès no han fet, perquè depurar responsabilitats polítiques era el mínim que podien haver fet. Perquè, a més a més, si ens roben la sanitat, si vostès ens roben la sanitat a nosaltres, ens retallen la vida. I, a més a més, ho torno a repetir: ridícul, ridícul, ridícul i vergonya. (*Remor de veus.*) Han fet el ridícul i donen molta vergonya.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Presidenta... Consellers, diputats, diputades, la principal conclusió que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió pot extreure d'aquestes conclusions i de tota la feina de tardes, matins, a vegades nits, de compaixions i tota la documentació arribada és que els ciutadans de Catalunya, que els catalans i les catalanes, que les persones que viuen a Catalunya poden continuar confiant en el nostre sistema de salut, que és un sistema de salut que forma part de la nostra estructura d'estat. I per què? Perquè hi han milers i milers de professionals, de metges, d'infermeres, de gestors, d'auxiliars i d'administratius que cada dia treballen per generar un sistema de referència, d'excel·lència, un sistema reconegut internacionalment, un sistema que s'ha construït durant molts anys d'història, durant aquests últims trenta anys d'història, que se n'ha fet molta, de feina, i que ens en sentim orgullosos, que s'han fet hospitals nous —a Valls, al Vendrell, a Móra, i podríem continuar—, arreu del país; un sistema que

és un orgull, que és una estructura d'estat i que ens en sentim orgullosos, i, a més a més, que és un pilar fonamental del nostre estat del benestar, perquè tothom hi pot anar, que és equitatiu, que és universal des d'un punt de vista social i des d'un punt de vista territorial, i ens en sentim orgullosos.

I a la vegada també hi podem confiar perquè hi ha un govern que hi està compromès, i un govern que està compromès amb les diferents polítiques a què s'ha pogut arribar en aquesta comissió d'investigació, que són de més transparència i que són de regeneració democràtica. Ho fem en molts àmbits. Se fa en l'àmbit de la salut, però també es fa en ponències de llei en aquest Parlament. Per tant, unes conclusions que són coherents amb les polítiques de més transparència i de regeneració democràtica.

Mirin, una realitat i una experiència personal: la comissió d'investigació ha sigut la meua primera experiència personal com a diputat del Parlament de Catalunya. I, sorpresa, aquí no importa el que diguin les compareixences, no importa el que diguin els ponents, no importa el que diguin els experts, no importa el que diguin documents de treball ni les sentències exculpatòries del Tribunal de Cuentas o les desimputacions dels jutges. Això no importa. El que importa és tindre un discurs, un discurs inicial, i que, diguin el que diguin, el final és el mateix; un discurs inicial i un discurs final. N'hi ha que avui aquí ens han ofert el No-Do –n'hi ha que ens han ofert el No-Do. Mirin..., i, a més a més, n'hi ha que volen, que han volgut durant tota aquesta comissió construir veritats sobre mentides. I sobre mentides no es poden construir les veritats.

El que també està clar és que no podem generalitzar, que no podem dir que tot el sistema català..., etcètera. No es pot generalitzar. Que s'han analitzat quatre casos. I entrem-hi, als quatre casos, entrem-hi.

Qui en té responsabilitats i qui no en té, de responsabilitats. La primera: l'actual Govern no hi té cap responsabilitat. La segona: que tot va succeir uns anys determinats –i no vull recordar qui governava aquells anys determinats. (*Remor de veus.*) La tercera: que els jutges desimputen i que els jutges diuen i són les persones que han de dir qui és innocent i qui no és innocent. La quarta... Escolti'm, entrem en cada detall?

Entrem al detall: Reus –aquí en tenim el senyor alcalde, que és diputat al Parlament. Trenta anys de govern tripartit, que van construir el gran hòlding empresarial Innova, el gran hòlding que era exemple. Quina ha sigut, la realitat? Ajuntament endeutat, dèficit i més dèficit, i un ajuntament i un alcalde que han de lidejar i han de sanejar un ajuntament per poder continuar garantint els serveis, els serveis a les persones, que és el que realment és important. I les conclusions que es tanquen el que vénen a dir és això.

O, per exemple, el company i diputat Crespo; què en diu la conclusió? Que, per cert, Convergència i Unió, dos representants a la comissió d'investigació, sense majoria; per tant, amb la possibilitat de fer totes les majories que vostès volguessin. Què en diu el detall? Entrem-hi –entrem-hi. «S'han analitzat els diversos períodes de la gestió i de la Corporació Salut del Ma-

resme i la Selva, i els canvis organitzatius derivats de l'absorció d'activitat privada a turistes en benefici dels centres públics» –en benefici dels centres públics. Per tant, la primera conclusió que se'n deriva és que moltes persones que han acusat sense proves –que han acusat– el que haurien de fer és demanar disculpes al diputat Crespo. (*Aplaudiments i veus de «Molt bé!»*) Això és el que s'hauria de fer i això és el que tocaria avui, perquè ho diuen les conclusions de la comissió d'investigació.

O podríem entrar en Sant Pau, amb els que queden d'imputats. O podríem entrar en el consorci, en qui l'ha gestionat i què han fet durant diferents anys.

Mirin, aquí n'hi ha que han vingut amb un discurs prefixat des de bon començament i amb una capacitat d'amnèsia important. Perquè, clar, Iniciativa també governava, eh?, també hi era, al tripartit, Iniciativa. Però han vingut amb discursos prefixats. I, escolti'm, les compareixences..., nosaltres vam votar les que nosaltres vam creure oportunes, les que nosaltres vam proposar. I vostès podien pactar i podien votar-ne unes altres. No teníem la majoria. No hi va haver cap veto.

Escolti'm, vostès van poder preguntar el que van voler als diferents components i als diferents experts, i van poder preguntar el que hi va haver.

I les conclusions? El document que avui hi ha aquí. Escolti'm, aquest document és fruit de la feina de tothom: hi ha conclusions d'Esquerra Republicana, hi ha conclusions d'Iniciativa, hi ha conclusions del PSC, hi ha conclusions del PP, hi ha conclusió de Ciutadans, fins i tot, n'hi ha de la CUP, en aquest document. Perquè creiem que la suma del país és això: aprendre de l'experiència de trenta anys per dur a terme aquelles polítiques de millora que ens fan millors com a poble, que ens fan millors com a país i que ens fan millors en el sistema nacional de salut.

El que sí que s'ha pogut veure –el que sí que s'ha pogut veure– és que hi han dos models molt clars per determinar partits. Un, que és el de funcionaritzar i burocratitzar la salut pública, la sanitat: tots funcionaris, tots funció pública..., el públic, públic –públic, públic. I un altre extrem, i un altre que és: privat, privat, privatitzar, com fan a València, com fan a Madrid, etcètera.

Escolti'm, el nostre model es basa en una cosa: en les persones, en la qualitat assistencial, i en cap moment se n'ha parlat, de qualitat assistencial, durant tots aquests temps, i que és el treball del dia a dia; i saber que gestionem diner públic, diners pagats pels ciutadans amb els seus impostos, i que n'hem de treure el màxim rendiment per treure un major servei de qualitat i un servei públic, universal, per a totes les persones.

Presidenta, acabo com començo: nosaltres, des de Convergència i Unió, estem convençuts que, gràcies a la feina de milers i milers de professionals, metges i infermeres, i gestors, persones que treballen i s'esforcen cada dia per la qualitat assistencial, que és el que realment és important; gràcies a un model de referència i d'excel·lència, d'estructura d'estat, que és un pilar fonamental del nostre estat del benestar, i gràcies a un compromís del Govern de millorar en la transparència i en la regeneració democràtica, estem convençuts

que la principal conclusió que se'n pot extreure és que els catalans i les catalanes, que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya podem continuar confiant en el nostre sistema, que és un sistema nacional de salut, que és una estructura d'estat que, sens dubte, és un pilar bàsic del nostre estat del benestar.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Vinga, un cop acabat el debat, procedirem a la votació del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre la Gestió en l'Àmbit Sanitari i les Relacions entre el Sector Públic Sanitari i les Empreses, tenint en compte les peticions de votació separada que se n'han sol·licitat.

En primer lloc, votem la primera part del dictamen: «Antecedents»... (*veus de fons*), «antecedents, composició i treballs de la comissió, pla de treball aprovat i documentació aportada», que inclou des del punt 1 fins al punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 87 vots a favor, 24 en contra i 20 abstencions.

Passem a votar ara el punt 5 del dictamen, que inclou les conclusions, les recomanacions i les propostes de millora.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Votem ara, sobre la «Creació de la Comissió d'Investigació sobre la Gestió en l'Àmbit Sanitari i les Relacions entre el Sector Públic Sanitari i les Empreses», els apartats 1, 2 i 3.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 87 vots a favor, 24 en contra i 20 abstencions.

Votem-ne ara els apartats 4, 5 i 6.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Votem l'apartat 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Ara, del «Context normatiu, econòmic i de transparència i control», votem l'apartat 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 70 vots a favor, 41 en contra i 19 abstencions.

Votem ara els apartats 2, 3 i 6.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 68 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Votem ara l'apartat quart.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Votem ara l'apartat 5.

Comença la votació

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

De l'apartat «Governança del sistema i reafirmació del model sanitari públic» votem, en primer lloc, l'apartat 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Votem ara els apartats 2, 3, 4, 6 i 7.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Votem ara, de l'apartat 5, el primer incís i la lletra *a*.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Votem ara la lletra *b*, de l'apartat 5.

Comença la votació.

(*Remor de veus.*)

Ha estat aprovada per 67 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Votem la lletra *c*, de l'apartat 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 87 vots a favor, 24 en contra i 20 abstencions.

(*Persisteix la remor de veus.*)

Demano silenci, i si algú vol riure, pot marxar a fora a riure.

«Anàlisi dels fets.» Votació dels apartats 1 i 2.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 70 vots a favor, 42 en contra i 19 abstencions.

Passem al bloc I: «Respecte a la relació entre el Sistema Català de la Salut, el Consorci de Salut i Social de Catalunya i el Grup Serhs.»

Votem, en primer lloc, els apartats 1 i 2.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 68 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Votem l'apartat 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Passem al bloc II: «Respecte a l'Ajuntament de Reus i el Grup Innova.»

Votem l'apartat 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Votem, de l'apartat 2, el primer paràgraf i la lletra *a*.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 49 vots a favor, 42 en contra i 40 abstencions.

Votem ara, de l'apartat 2, la lletra *b*.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Votem ara la lletra *d*, de l'apartat 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 49 vots a favor, 42 en contra i 40 abstencions.

I votem ara la lletra *c* –*c*.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 49 vots a favor, 43 en contra i 39 abstencions.

Votem ara, de l'apartat 3, el primer incís i la lletra *a*.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Votem l'apartat 3 de la lletra *b*..., la lletra *b* de l'apartat 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 68 vots a favor, 43 en contra i 20 abstencions.

Del bloc 3: «Respecte a la gestió de la fundació privada de gestió sanitària de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau.» Votem, de l'apartat 1, les lletres *a*, *b* i *c*... (*Veus de fons*.) No. Votem l'apartat 1 i les lletres *a*, *b* i *c* de l'apartat 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovats per 68 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Votem la lletra *d*, de l'apartat 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 49 vots a favor, 62 en contra i 20 abstencions.

Votem els apartats 3 i 4 –3 i 4.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 69 vots a favor, 41 en contra i 20 abstencions.

Bloc quart: «Respecte a la gestió de la Corporació Salut del Maresme i la Selva.» Votació del bloc quart.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 70 vots a favor, 41 en contra i 20 abstencions.

La política de transparència del Govern.

Votació de l'apartat 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Votació de l'apartat 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Passem ara a les votacions de les recomanacions i propostes de millora.

Votació del primer incís i les lletres *a* i *b* de l'apartat 1 i l'apartat 2.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 70 vots a favor, 41 en contra i 20 abstencions.

Votem la lletra *c*, de l'apartat 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Votem les recomanacions amb relació a la gestió del model sanitari català.

Votació de la lletra *a*, de l'apartat 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Votem la lletra *a*, de l'apartat 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Votem la lletra *b*, de l'apartat 1; la lletra *b*, de l'apartat 2, i les lletres *a*, *b*, *c*, *e*, *g* i *h* de l'apartat 3.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Votem les lletres *d* i *f*, de l'apartat 3.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

«Recomanacions amb relació a la transparència, els elements de bona governança de les organitzacions, el retiment de comptes i la contractació.»

Votem l'apartat 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 68 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Votem ara, dels apartats 2 i 3, la lletra *a*, i de l'apartat 4 i l'apartat 6.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 69 vots a favor, 41 en contra i 20 abstencions.

Votem ara les lletres *b*, *c* i *d*, de l'apartat quart i apartats 5 i 7.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 87 vots a favor, 24 en contra i 20 abstencions.

«Recomanacions amb relació al bon govern i l'ètica en el sector de la salut.»

Votació de l'apartat 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Votem els apartats 2 i 3.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 70 vots a favor, 42 en contra i 19 abstencions.

Votem l'apartat quart.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 86 vots a favor, 25 en contra i 20 abstencions.

Recomanacions amb relació als sistemes d'informació.

Votarem l'apartat 1.3, amb el títol «Recomanacions amb relació als sistemes d'informació».

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

De les recomanacions amb relació a la provisió de llocs de treball, votarem l'apartat 1.4, amb el títol «Recomanacions amb relació a la provisió de llocs de treball».

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 87 vots a favor, 24 en contra i 20 abstencions.

Recomanacions per blocs del Pla de treball de la comissió.

Bloc 1, «Respecte a la relació entre el Sistema Català de la Salut, el Consorci de Salut i Social de Catalunya i el Grup Serhs.»

Votació dels apartats 1, 2 i 3.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Del bloc II, «Respecte a l'Ajuntament de Reus i al Grup Innova», votació de l'apartat 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Votació de l'apartat 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Del bloc III, «Respecte a la gestió de la fundació privada de gestió sanitària de l'Hospital de la Sant Creu i Sant Pau», votació de l'apartat 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Votació de l'apartat 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Votació de l'apartat 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 68 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Votació de l'apartat quart.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 68 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

Del bloc quart, «Respecte a la gestió de la Corporació Salut del Maresme i la Selva.» Votarem el bloc quart.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

I s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i dotze minuts.